

Angel's Memory - Ký Ức Thiên Thần

Contents

Angel's Memory - Ký Ức Thiên Thần	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	37
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	50
19. Chương 19	52
20. Chương 20	54
21. Chương 21	57
22. Chương 22	59
23. Chương 23	61
24. Chương 24	66

Angel's Memory - Ký Ức Thiên Thần

Giới thiệu

Nó đang ngồi uống cacao trong một quán ăn bé bé xinh xinh dành cho bọn teen như nó. Nó cũng m

1. Chương 1

Buổi tối bên bờ hồ...

- Alo anh à. Anh rảnh không? Đi dạo nói chuyện với em tý nhé? (Nó gọi điện cho anh).
- Uhm. Anh đang ngồi uống nước với mấy thằng bạn. Em đang ở đâu để anh lại? Mà có chuyện gì thế?
- em đang ngồi ở ghế đá bên bờ hồ, gần club dance ấy. Anh lại đây đi. em sẽ chờ. Thì lại chờ em đi dạo nói chuyện thôi.
- Ok. Chờ anh 10 phút...

10 phút trôi qua...(nhìn đồng hồ và tự nhiên nó nở một nụ cười)... Lại đến muộn như mọi lần. Nó nghĩ thầm sau cuộc nói chuyện này không biết có ai đó đủ kiên nhẫn chờ anh như nó đã và đang chờ anh không...

.....

7 tiếng trước...

Reng...eng..eng.....

- Cúc cu... Anh đang làm gì đấy? Nhớ em không nào? Chụt... Nhớ anh quá trời luôn nè...(Nó gọi cho anh).
- Anh đang làm việc nè. nhớ em cực luôn...
- Ủa chưa được nghỉ hả anh? Thương chưa nà. Tưởng được nghỉ rồi thì đi uống nước với em. Hehehe. thế anh làm tiếp đi nha. Tí được nghỉ thì gọi cho em. Pipi anh nà.
- Ừ. Pipi em. Tí nữa về anh gọi....Rụp...

Nó đang ngồi uống cacao (thứ nó yêu thích) trong một quán ăn bé bé xinh xinh dành cho bọn teen như nó. Nó cũng mới 17,5 tuổi thôi mà. Đang còn teen lắm chứ. Đang nhâm nhi cốc cacao nóng bốc khói nghi ngút và nhìn ra đường ngắm xe cộ đi qua trước mặt nó, ánh mắt nó dừng lại ở một chiếc xe dừng bên vệ đường trước một nhà hàng nhỏ. Là xe anh. Có một đôi trai gái bước xuống xe nắm tay nhau sánh đôi bước vào. Lại cũng là anh.

Nó nghĩ nó nhìn nhầm thì phải. nhưng suốt 18 năm nó vẫn luôn tin tưởng tuyệt đối vào cái thị lực 10/10 của nó cơ mà. Ví dụ như là cái lần nó đang đi mua sách, ở tận trong quầy sách cơ, thế mà chỉ một phần mười giây quay ra cười với con bạn thân đang đứng chờ nó, nó đã thấy anh đi xe máy vụt qua trước mắt, nó tưởng nó nhìn nhầm. tối về gọi điện cho anh hỏi vu vơ ai ngờ là anh thật. từ đó nó tự hào về thị lực của nó ghê lắm.

Còn bây giờ, ngay lúc này đây, anh và người con gái đó chỉ đứng cách nó có hai lần đường thôi mà. một khoảng cách đủ để nó tin không phải nó nhìn nhầm. Nó ước gì mắt nó có vấn đề... ước gì nó nhìn nhầm... Ước gì...

Cốc cacao đã nguội lạnh từ bao giờ... Anh cũng đã đi từ bao giờ... nó đã ngồi thế này từ bao giờ... Một cảm giác hệt hẫng len vào lòng nó... Tại sao anh lại nói dối nó? Nó tự hỏi bản thân mình... nhưng thật lạ là nó đã không khóc. Nó đã tin tưởng anh vô điều kiện, tin tưởng tuyệt đối... khi nghe bọn bạn cùng lớp nói: - tao thấy Khánh của mày chờ con bé nào ấy? nhìn thân mật lắm. Nó đã cãi lại là chắc bọn này có vấn đề về mắt. Lại còn bảo bọn này nên đeo kính cận vào nữa chứ. Anh đã từng nói chỉ chờ mẹ và nó thôi. Không chờ đứa con gái nào khác đâu. tất nhiên là có một vài trường hợp ngoại lệ như mấy đứa em gái chẳng hạn. mà em gái của anh thì nó biết rõ rành rành.còn cái người vừa nãy đi với anh nó chưa từng thấy anh giới thiệu. nhưng mà giờ nghĩ lại sao nó thấy trông quen quen. Nó đã thấy ở đâu rồi thì phải. nhưng nó chẳng nghĩ ra. đầu nó đang rối bời. nó chả nghĩ ra được cái gì cho ra hồn.

Rút máy ra gọi cho con bạn thân đến đón, lúc này con bạn nó có việc đột xuất nên quảng nó ở đây rồi đi luôn. Nó chỉ nói được mấy câu:

- làm gì đấy? xong việc chưa? lại đi dạo nói chuyện với tao một lát được không?

- .....

- Uk. Tao chờ.

- .....

- Uk. Không có chuyện gì đâu.

- .....

- Uk uk. được rồi..

- .....Rụp.....

5 phút sau cái vespa đỏ chót của Kai đổ xích trước mặt nó. Nó kêu chị chủ quán ra tính tiền rồi leo lên xe Kai. Nhìn nó đi ra khỏi quán với cái mặt như người mất hồn, Kai hỏi:

- Mà sao thế? Có chuyện gì mà mặt mày thất thần vậy? xảy ra chuyện gì? Nói tao nghe coi nào.

- Tao muốn đi dạo một tí.

Kai biết khi nó nói muốn đi dạo thì chắc chắn nó đang có chuyện gì đó. Hơn 3 năm trời chơi thân với Kim, Kai thừa hiểu tính con bạn. Cho xe chạy lòng vòng trên đường cao tốc, Kai im lặng không nói gì. Kai biết nếu hỏi thì Kim cũng không nói, chỉ khi muốn nói nó mới nói thôi. Có hỏi cũng bằng thừa.

Còn nó... nó đang miên man trong dòng suy nghĩ vô tận không có điểm dừng.

- Dừng lại đi mày. Ra kia ngồi đi.(Nó bất chợt lên tiếng khi cả hai đã đi ra đến biển).

- Ừm.

Nó xuống xe đi song song với Kai đang dắt chiếc xe máy. Ra đến bờ cát nó ngồi phịch xuống đất.

- Kai này..... Nó gọi. Mắt nhìn về phía chân trời nơi Mặt Trời sắp lặn xuống. Nó thấy thật đẹp và yên bình.

- Ừm?... Kai cũng đang nhìn biển.

- Tao muốn chia tay.

Kai quay sang nhìn con bạn thân đang nói câu chia tay với một vẻ mặt bình thản đến lạ lùng. Nó không bất ngờ và cũng không phản đối chuyện này. Khánh – người yêu của Kim là anh kết nghĩa của nó. Nó hiểu Kim, nhưng nó còn hiểu anh nó hơn. Khánh yêu Kim, nhưng Khánh

không phải là một người đáng tin cậy trong chuyện tình cảm. Kai biết Khánh vẫn còn qua lại với người yêu cũ mà không cho Kim biết. Nó đã nói với Kim rồi nhưng Kim không tin. Kim nói phải tận mắt nhìn thấy Kim mới tin. Bây giờ thì nó hiểu vì sao Kim lại như thế này. Nó đau xót nhìn con bạn thân. Kim là một đứa dễ khóc, cứ có chuyện buồn là nó khóc ngay. Vậy mà giờ, nó ngồi đây, không một giọt nước mắt, chỉ có một khuôn mặt bình thản đến lạ lùng. Nó thật sự lo cho Kim.

Bất chợt Kim lên tiếng:

- Tao dựa vào vai mày được không?

- Ừm...

Nó dựa đầu lên vai Kai, mắt nhắm lại. Nước mắt bắt đầu ứa ra. Nó khóc thành tiếng. Nó hối hận đã không nghe lời khuyên của Kai. Nó cảm thấy đau. Tim nó dường như bị vỡ ra thành hàng trăm, hàng nghìn mảnh. Vỡ vụn mất rồi. Đau thật.

Kai ngồi im nhìn Kim khóc, trong lòng thầm trách Khánh. Nó đã từng cảnh cáo Khánh tránh xa Kim ra, nó đã nói : “ anh yêu ai cũng được em không phản đối, nhưng trừ Kim ra. Nó rất yếu đuối. Nó không hợp với anh. Anh sẽ làm nó tổn thương mất”. “ Anh mà làm nó tổn thương thì đừng trách em. Ai sợ anh chứ em thì không. Anh biết rõ điều đó. Nó là bạn thân của em. Anh nên hiểu điều đó có nghĩa là gì”. Vậy mà những gì nó lo sợ đã xảy ra. Kim đang ở đây, bên cạnh nó, đang khóc...

“anh đã không giữ lời hứa thì đừng trách em. Từ giờ không có anh em gì nữa hết”. Kai nghĩ thầm.

Kim đã thôi không khóc nữa, nó lại nhìn xa xăm. Kai vẫn ngồi đó, ngay bên cạnh nó, vẫn lặng lẽ, không nói gì nhưng Kim hiểu Kai cũng đoán ra mọi chuyện.

- Mày đã nhìn thấy?...Kai lên tiếng. Đây là một câu hỏi- nó hiểu, nhưng đây cũng là một lời khẳng định của Kai.

- Ừm... Nó trả lời, giọng yếu ớt.

- Mày nghĩ như thế nào. Chia tay là xong à. Tao đã cảnh báo với cả mày và Khánh mà cả hai không nghe. Giờ mày thì ngồi đây khóc còn hần thì chắc đang vui vẻ bên con kia chứ gì. Mày không việc gì phải khóc. Anh em tao cũng mặc. giờ không anh em em gì với hần nữa. Mà hần có biết mày đã biết rồi không?

- Chưa. Tao nghĩ chắc chắn chưa biết. Lúc này đang ngồi uống nước thì thấy Khánh với một đứa con gái nắm tay nhau đi vào nhà hàng đối diện. Tao thấy con bé đó quen lắm mà không nhớ ra là ai cả.

- Tóc xoắn ngang lưng nâu đỏ đúng không?

- Hình như thế.

- Người yêu cũ của lão, mày đã gặp một lần hôm trường mình cắm trại. nhớ chưa?

- À. Nhớ. Về đi mày. Tao không sao đâu. Đừng lo...Nó cười hiền.

Kai chở nó về nhà. Hôm nay ba mẹ nó về quê có việc, anh trai nó thì chắc đang đi chơi với bạn. Giờ này chỉ một mình nó trong căn nhà. Chưa bao giờ nó thấy cô đơn như lúc này. Nó đi lên phòng, nằm vật xuống chiếc giường quen thuộc. hai hàng nước mắt nóng hổi lại tuôn trào lên má.

Nó- một con bé tuy không đẹp nhưng nó xinh (theo mọi người nhận xét còn nó chỉ thấy nó dễ thương thôi =____=), không có gì nổi bật cho lắm. ai cũng bảo nó con nít, thích nhõng nhẽo (tất nhiên trong giới hạn cho phép, tuy nhiên đôi lúc cũng “đáng ghét”),... à nó có đôi mắt to tròn, lúc nào mà giả nai thì đúng là “nai hết biết”,... nó hiền (“hiền” lắm. điển hình là nó chưa bao giờ đánh nhau hay gây scandal gì trong trường hết ^^ . Bất mí là nó có võ, và siêu khủng nhưng chưa bao giờ nó “khoe nghề” cả.). Nó mê truyện nhất trên đời. Ước mơ là được đi Nhật để tìm hiểu truyện và ...cosplay thoả thích mà không bị người khác để ý dị nghị. Vì ước mơ cao cả của mình nên nó hì hục “cày” tiếng Nhật như điên để giờ đây nó có thể tự hào nói tiếng Nhật như tiếng mẹ đẻ. Nói chung lại là nó là một con bé dễ thương, chơi được.

Kai- tên thật là Mai. Mai trái ngược hoàn toàn với nó. Cả hai đứa có điểm chung duy nhất là mê truyện. À quên, Kai còn giống nó ở khoản nói tiếng Nhật như gió nữa. Kiệt tác của nó cả đấy. Nó lòi Kai đi học cùng mà lại. Đôi lúc nó tự hỏi làm sao hai đứa có tính cách trái ngược như thế lại có thể làm bạn thân với nhau suốt bao nhiêu năm được cơ chứ (tại sao lại không? Được quá đi chứ). Kai cá tính có thừa. Nó để tóc dài ngang hông còn tóc Kai thì ngắn cùn cùn, nó thích style dễ thương còn Kai lại theo style cá tính, nó trầm còn Kai sôi nổi,...blah...blah...

Khánh- người yêu của nó, hơn nó 6 tuổi. Nhà giàu, không đẹp trai lắm nhưng nam tính, đã từng là một tên ăn chơi, lông bông lang bang, suốt ngày chỉ có mấy việc là đi chơi với lũ bạn, đập nhau, chém nhau,... Nhưng từ khi yêu nó thì Khánh đã tìm một việc làm thêm trong một bar nào đó mà nó chưa bao giờ vào (chưa đủ tuổi. hix). Mà nghĩ lại thì Khánh thay đổi thế không biết có phải vì nó không nữa.

Nằm khóc rồi nó chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Khi tỉnh dậy đã là 9h tối. Nó thay quần áo rồi quyết định đi bộ ra bờ hồ công viên (không xa lắm đâu ăh. chứ xa đi bộ mà die à), và

quyết định hỏi anh tại sao lại nói dối nó và nếu anh không có câu trả lời chính xác thì nó sẽ nói chia tay anh ngay trong đêm nay. Nó tuy yếu đuối nhưng trong chuyện tình cảm nó lại là người quyết đoán. Nó lục chiếc cặp tìm điện thoại rồi bấm số của Khánh.

- Alo anh à. Anh rảnh không? Đi dạo nói chuyện với em tý nhé? (Nó gọi điện cho anh).

- Ukm. Anh đang ngồi uống nước với mấy thằng bạn. Em đang ở đâu để anh lại? Mà có chuyện gì thế?

- em đang ngồi ở ghế đá bên bờ hồ, gần club dance ấy. Anh lại đây đi. Em sẽ chờ. Thì lại chờ em đi dạo nói chuyện thôi.

- Ok. Chờ anh 10 phút...

Gần 20 phút sau Khánh mới đến, anh gãi đầu:

- Hi, xin lỗi em anh đến muộn. Đang uống nước với lũ bạn, năn nỉ mãi bọn nó mới cho đi. Hi

- Em quen rồi. Không sao mà.- nó cười hiền. nó vẫn vậy, luôn luôn tha thứ cho anh tất cả. nhưng lần này thì không.

- Em lên xe đi. Đi dạo à. Em thích đi đâu? – Khánh hỏi.

- Anh cứ đi đi, đi dạo mà.- nó trả lời khi đã yên vị sau xe Khánh.

5 phút sau nó mới lên tiếng.

- Anh còn nhớ trước đây khi mới là người yêu em đã nói gì với anh không? Về những thứ em ghét ấy.

- Ừ anh nhớ.

- Thế em đã nói gì. Anh nói lại đi. Để xem anh còn nhớ thật không. – nó nói, giọng cười tuy lòng buồn man mác.

- ưm.... Em nói em ghét người nói dối nè (ý nó lúc nói là nói dối trong chuyện tình cảm ấy), ghét ... blah...blah.....

- Wa giỏi. thế anh đã nói dối em bao giờ chưa?- Khánh không biết sau lưng anh có một người con gái đã lặng lẽ khóc.

- Sao em hỏi thế? Ai nói lung tung gì với em à?

- thì anh cứ trả lời em đi đã.

- Anh nghĩ là chưa.- anh nói, giọng cười cười

1 phút, rồi 2 phút lặng lẽ trôi qua...

- thế lúc chiều, lúc em gọi điện định rủ anh đi uống nước ấy, anh đang làm gì?- nó nói, cố giữ cho giọng nói không bị lạc đi vì nó đang khóc.

Khánh thắng vội xe, ngoảnh mặt lại nhìn nó đang khóc nhưng trên môi nở một nụ cười thật buồn. Anh như hoá đá. Lặng im không nói. Nó nhìn anh, và mỉm cười. một cái gì đó vỡ oà trong nó. Nó vẫn hi vọng anh sẽ giải thích, một lời giải thích cho dù không thuyết phục cho lắm thì nó cũng sẽ bỏ qua cho anh. Vậy mà giờ đây anh chỉ lặng yên không một lời giải thích nào cả. nó đau đớn nhìn anh. Thế là hết. hết thật rồi. Nó rời khỏi xe anh, anh thì vẫn đang ngồi im trên xe nhìn theo mọi cử động của nó.

- Mình chia tay anh nhé.- nó nói thật nhẹ nhàng. Và kia, nó lại mỉm cười. cười thật tươi như chuyện này chẳng là gì với nó cả. rồi nó định quay lưng bước đi thì anh nắm tay nó lại, miệng lắp bắp như muốn nói điều gì đó:

- Anh.....

Nó quay người lại đối diện với anh, chờ đợi..... nhưng..... anh đã không nói gì. Nó chưa xót nhìn anh, rồi nhìn xuống bàn tay anh đang nắm lấy bàn tay nhỏ của nó. Bàn tay ấm áp đã bao lần lau nước mắt cho nó khi nó khóc, ôm nó khi nó lạnh,... Vậy mà sao giờ đây nó cảm thấy tay anh lạnh quá, lạnh như trái tim nó bây giờ vậy..... nó rút nhẹ tay nó ra khỏi tay anh, kiễng chân hôn nhẹ lên môi anh- một nụ hôn quá nhẹ như một làn gió thoảng qua rồi... quay người bước để anh đứng đó nhìn theo dáng nó càng ngày càng xa...tít...tít...tít... mấy anh rung, báo có tin nhắn. anh đưa máy lên và đọc:

- em buông tay anh ra rồi đấy. anh đi đi...hạnh phúc anh nhé. Em không sao đâu. Em không phải là đứa yếu đuối đâu. Anh đừng lo.- là tin nhắn của nó.

- Anh...xin lỗi. – Khánh nói đủ ình anh nghe.một giọt nước mắt vô tình rơi xuống.

“ Anh xin lỗi. anh biết anh làm thế là quá tàn nhẫn với em nhưng anh không còn sự lựa chọn nào khác. Anh yêu em, yêu em hơn chính bản thân mình. Nhưng anh không thể chăm sóc cho em được nữa. số phận

không cho anh và em được hạnh phúc. Đến một ngày em sẽ hiểu, ngày đó sẽ không còn xa lắm đâu, em sẽ hiểu lý do anh phải làm như vậy. Rồi sẽ có người thay anh chăm sóc cho em, lo lắng và yêu thương em. Nhưng anh hi vọng em hiểu trên đời này người yêu em nhất là anh”.

Thế là kết thúc một cuộc tình. Nó không ngờ nó có thể nói chia tay anh dễ dàng đến thế. Nó đã nghĩ nó sẽ khóc, khóc thật to, rồi hỏi anh cho ra lẽ, thế mà giờ nó đang ở đây, đang đi trên con đường quen thuộc mà anh và nó đã đi qua bao lần, không còn nước mắt, không còn tình yêu, không còn những cái xiết tay thật chặt,... chỉ còn nó. Lạnh lẽo. Cô đơn.

- Mày à... tao vừa nói chia tay.- nó nhún cho Kai một cái tin rồi tắt máy. Nó muốn yên tĩnh một mình. Đêm tháng 10, sao nó thấy lạnh thế.

.....

- anh đã không giữ lời hứa.- Kai nói như hét thẳng vào mặt Khánh.

- Anh xin lỗi.

- Xin lỗi? giờ anh xin lỗi tôi để làm cái quái gì hả ông anh kết nghĩa đáng kính. Người anh cần xin lỗi không phải là tôi mà là nó. Anh hiểu không hả?

- ....

- Sao không nói gì? Anh bị câm từ bao giờ thế hả? từ giờ coi như tôi với anh không còn quan hệ gì nữa. không anh em em

gì hết. anh đã làm nó tổn thương thì anh cũng đừng hòng yên ổn.- Kai nói một hơi dài. Khát quá nó cầm cốc nước trên bàn uống sạch một hơi, đặt mạnh cái cốc xuống bàn rồi nó quay người bước ra cửa không quên kèm theo một cái liếc mắt sắc lạnh.

.....

- Mẹ à cái Mai rủ con về quê nó chơi mấy hôm. Cho con đi nha mẹ.-Kim cầm tay mẹ lay lay nũng nịu. chiều này hiệu quả lắm.

- Cái con bé này 18 rồi mà cứ như con nít, bao giờ mới lấy chồng được hả? ừ thì ày đi. Đi đâu chứ đi với con Mai thì ày đi. Nhưng mà đi bao lâu mới được chứ? Mà đã xin ba chưa?

- mẹ này. Con hông lấy chồng đâu. Con ở với mẹ thôi.hihi. con cũng chưa biết đi bao lâu, chắc cũng khoảng 1 tuần thôi mẹ ạ. Con nói với ba rồi. ba nói mẹ cho đi thì ba cho đi. Hihi ba hông có ý kiến.

- ừ ba mày thật là... cái gì cũng hỏi mẹ chứ đến khi lỡ mà xảy ra chuyện gì thì lại nói tại mẹ hết. haizzz...

- hi hi. Ba dành hết quyền quyết định ẹ thì sướng quá còn gì. Mà có lẽ mai con đi mẹ à. Con qua nhà nó rồi đi với nó luôn.

- Có cần nói anh mày chở qua nhà con Mai không?

- Không cần đâu mẹ. con đi xe buýt cũng được mà. Thôi con lên phòng chuẩn bị quần áo đây. Hihi

Kim hôn một cái đánh choách lên má mẹ nó rồi nhảy chân sáo lên phòng. Nó cố tỏ ra vui vẻ trước mặt mẹ nó để mẹ nó không nghi ngờ gì hết. thật ra không có chuyện đi về quê của Mai nào hết. nó nói dối mẹ nó. Nó muốn đi đâu đó một thời gian để suy nghĩ lại mọi chuyện và tìm lại con người trước đây của nó: Vô tư, yêu đời. nhưng nó biết nếu xin đi mà không có lý do chính đáng thì chắc chắn mẹ nó sẽ không cho nó đi thế nên nó đành phải nói dối vậy. (hik. Tội lỗi wá).

8h30' sáng. Giờ này chắc mọi người ở nhà nghỉ nó đang trên đường về quê Kai mà không ngờ nó đang ngồi trên máy bay, một chuyến bay định mệnh sẽ làm thay đổi cả cuộc đời nó sau này. Nó lôi chiếc Ipod ra, cắm phone vào rồi đeo lên tai. Giai điệu piano quen thuộc cất lên: Farewell to sue- một bản nhạc không lời mà nó thích nhất. một bản nhạc buồn vô hạn, buồn như chính tâm trạng nó bây giờ vậy. mỗi lần nghe bản nhạc này nó đều khóc. Bây giờ cũng không ngoại lệ.

chiếc máy bay đáp xuống sân bay. Đây là lần đầu tiên nó đặt chân vào SG. SG khác HN thật. một chuyến bay dài làm nó mệt mỏi.chưa bao giờ nó ngồi máy bay lâu đến vậy. cất chiếc Ipod yêu dấu vào túi xách, nó rút điện thoại gọi cho con bạn thân hồi cấp hai:

- nhóc... tao vào SG rồi nè. Có định ra rước tao về phủ nhà mày không đấy? hihhi

- hả? mày vào sao không báo trước với tao để tao biết hả? con ngốc này. Tao đang ở HN đây này. trời ạ. Ra đây đi đám cưới bà chị rồi sẵn dịp định vào dinh nhà mày thăm mày, ai ngờ... giờ tính sao hả? – con bạn nó tuôn một tràng. Phát khiếp.

- hơ hơ. Thì tao định làm mày bất ngờ, ai dè...hix hix

- thế định ở SG mấy ngày? Mà đã có chỗ ở chưa? Hay về nhà tao mà ở cũng được. các cụ nhà tao mấy hôm trước mới nói lâu rồi chưa gặp mày đấy. hihi

- ở đến chán thì về. hi, đùa mày thôi. Tao ở khoảng 1 tuần. định ở với mày nhưng thôi mày không ở nhà ngại lắm.

- ơ cái con này dạo này ăn nhằm cái gì mà cũng biết ngại hả? lại nhà tao, 2 hôm nữa tao về. không nói nhiều đâu nha. Tao giận đấy- giọng con bạn nó hờn dỗi. (chiều này thì quá linh nghiệm. hik. Nó sợ con bạn nó giận lắm. nhỏ này mà giận thì...eo ôi sợ lắm. hik).

- Hik thì ở. Làm gì mà giữ như sư tử- giọng nó méo xẹo.

- Có thể chứ. Hehe- con bạn nó cười gian không thể tả.

- ...hmmm

- Mà tý nữa tao gọi lại cho nha. giờ đang bận tối mắt. tao phải làm phù dâu mày ạ. khổ thế cơ chứ. Huhuhu

- Haha. Thương chưa. ừ mày làm gì thì làm đi. Tao đi dạo đã rồi lát ghé nhà mày sau. thế nhá. Pipi

- ừ pai mày. Đi đứng cẩn thận nha. mới vào đấy con chưa quen đường. lạc đường thì gọi cho tao. Pai mày. ..rụp...

con bạn nó vẫn vậy. cái tính bộp chộp mãi mà không bỏ được. haizz...

nó đang miên man suy nghĩ, không để ý xung quanh. đến khi nghe tiếng xe máy rồ ga phóng tới trước mặt nó mới kịp định thần lại thì đã quá muộn. cái túi xách trên vai nó đã bị hai tên đi xe máy cướp mất. nó để tất cả mọi giấy tờ tùy thân trong đó. Nó đang loạng choạng chưa kịp đứng vững sau cú va chạm vừa rồi thì một chiếc BMW lao thẳng vào nó.

Rầm....

Kí ức cuối cùng còn sót lại của nó về thế giới nó đã sống gần 18 năm qua là anh. chỉ là một cái tên. Tên anh.

Sau vụ tai nạn định mệnh đó, nó mất đi toàn bộ kí ức.

giờ đây nó là một con người hoàn toàn xa lạ. một cô bé có một gia đình mới giàu sang, yêu thương nó. Nhưng nó có một tuổi thơ là những trang giấy trắng. không một kỉ niệm, không một con người, chỉ có duy nhất một cái tên. Không phải tên nó. Tên anh- Khánh.

2. Chương 2

Nhà nó...

Lúc nó đang nằm hôn mê trong bệnh viện, một nơi xa lạ. không một người thân bên cạnh.

- con không biết bác ạ. Nó có nói gì với con đâu. Hôm qua con đi với nó cả ngày mà có nói gì đến việc về quê con đâu hả bác. vậy là sao? - giọng Kai hoảng hốt. sáng nay nó qua nhà Kim định rủ Kim đi chơi cho khuây khoả. Ai ngờ nghe ba mẹ Kim thông báo một tin động trời.

mọi người nhốn nháo cả lên. Anh trai Kim đã gọi điện cho bạn bè Kim hỏi tin tức mà không được gì. gọi vào máy Kim thì bọn ăn cướp đã tắt máy. mẹ nó khóc sưng cả mắt còn ba nó thì bối rối ngồi bên cạnh.

Kai xin phép ra về. nó nói nó sẽ tìm ở những nơi nó và Kim thường hay tới xem có thấy Kim không. Ba mẹ nó đặt hết hy vọng vào Kai vì dẫu sao Kai cũng là đứa bạn thân nhất của nó. Kai chạy xe đến thẳng nhà Khánh, ấn chuông inh ỏi. nó đang lo cho Kim nên không quan tâm gì đến phép lịch sự tối thiểu cả. Khánh ra mở cửa cho nó. Anh hơi bất ngờ trước bộ dạng hốt hải của Kai. Chưa kịp vào nhà Kai đã hỏi Khánh:

- Tối hôm qua Kim có nói gì với anh không? Nó có nói nó muốn đi đâu không? từ sáng tới giờ nó có gọi cho anh không?- nó hỏi một mạch.

- Có chuyện gì với Kim hả? nói cho anh nghe đi. Anh không biết. Kim chỉ nói chia tay rồi bỏ đi. Cũng không hề gọi cho anh. Sao thế? Nói anh biết đi. - Khánh hết hoảng. anh đoán Kim đã xảy ra chuyện gì đó.

- Nó bỏ đi đâu rồi. mọi người tìm không được.- giọng Kai thất vọng

- bỏ đi? tại sao lại bỏ đi? Đi đâu mới được chứ?

- Vì ai? Vì ai mà nó bỏ đi hả? anh còn hỏi à. Vì anh. Vì anh với con người yêu cũ của anh. Nó đi đâu tôi là người hỏi mới đúng. tại ai mà nó ra nông nổi này hả? nó mà có làm sao anh đừng hòng sống yên ổn.- Kai hét vào mặt Khánh một cách tức giận. chưa bao giờ nó tức giận đến thế.

- Anh... tại sao em làm vậy hả Kim? Anh sai rồi. em đi đâu thế hả? anh sẽ giải thích tất cả. - Khánh điếng người. anh đứng như chôn chân tại chỗ. Đúng rồi. vì anh. Vì anh tàn nhẫn quá.

- Anh đang nói cái quái gì thế hả? giải thích cái gì?- Kai không hiểu Khánh đang nói gì.

- Vào nhà đi em. Anh sẽ kể hết cho em nghe.

30 phút nặng nề trôi qua. giờ thì Kai đã hiểu tại sao Khánh lại đối xử với Kim như vậy. vì Khánh quá yêu Kim. nước mắt Kai rơi lã chã. Nó mắng Khánh. Sao anh ngốc vậy chứ. giờ biết đi đâu mà tìm con bạn đáng thương của nó bây giờ. Ông trời sao thích trêu đùa con người vậy chứ.

Hai ngày nặng nề trôi qua mà vẫn không có tin tức gì của Kim. mẹ nó nhớ nó nên lên phòng nó ngồi chờ đợi, cảm bức ảnh của nó mà khóc như mưa.

Anh trai nó thì kiệt sức vì đi tìm nó. ở nhà mọi chuyện cứ rối tung cả lên như mớ bòng bong trong khi nó thì đang hôn mê ở một bệnh viện xa lạ.

Không một ai biết tin tức gì của nó. Khánh như người điên đi tìm Kim khắp mọi nơi có thể nhưng cũng vô vọng.

Reng...reng... điện thoại nhà nó vang lên.

- Alô. Ai đấy? - anh trai nó trả lời, một tia hi vọng mong manh là nó gọi điện về.

- xin lỗi cho tôi hỏi đây có phải nhà cô Hoàng Thiên Kim không ạ? -giọng con gái vang lên bên đầu dây bên kia.

- vâng đúng. Ai đấy? Kim là em gái tôi. Cô là ai?

- tôi là nhân viên làm ở công ty du lịch đảo Phú Quốc. cô Thiên Kim đã đăng kí một suất trong tour du lịch vừa rồi. xin lỗi phải thông báo với gia đình chuyển đi gấp trực trặc nên... có lẽ gia đình cũng đã biết...- cô nhân viên dừng lại, lấy hơi để thông báo một tin quan trọng mà cô nghĩ có lẽ gia đình nó đã biết.

- em gái tôi đã tham gia chuyến đi đảo ư? chuyến nào thế hả? đừng nói với tôi là...- anh nó không dám nói tiếp. hi vọng không như anh nó nghĩ.

- vâng. Xin chia buồn với gia đình. chuyến đi gấp sự cố nên... không còn ai trong chuyến đi còn sống sót. Công ty tôi sẽ chịu một phần phí tổn. thành thật chia buồn cùng gia đình...- cô nói, giọng hơi nghẹn. có lẽ

trong suốt quá trình làm việc của cô, chưa bao giờ cô phải đối mặt với tình huống này. quả thật quá khó khăn để thông báo một tin như vậy.

anh trai nó buông rơi chiếc điện thoại. anh trai nó rất thương nó. giờ đây nghe tin này...suy sụp...làm thế nào...đây không phải sự thật...đứa em gái bé bỏng của anh...không thể nào...làm sao nói với ba mẹ đây...anh nó khóc...bối rối...chuyện gì đang xảy ra vậy...

chuyện là thế nào? thật ra trước khi quyết định vào SG thăm con bạn thân thì nó đã định đi đảo.vé mua rồi. ra đến sân bay rồi. vào phòng chờ rồi... chỉ còn bước lên máy bay nữa thôi...nhưng nó đã không đi chuyến bay tử thần ấy...quá may mắn... nó đứng nhìn máy bay cất cánh mà lòng nặng nề...không muốn quay về...nó quyết định quay ra mua vé đi SG...mọi chuyện là như thế đấy...2 chuyến bay...đều là định mệnh. một là ra đi mãi mãi...hai là quên sạch mọi thứ...nó không chọn lựa. chính ông trời đã chọn giúp nó. Cái nào cũng được...nó đã đạt được mục đích của chuyến đi... nó đã quên anh...quên

hết...quên tất cả...gia đình...bạn bè...cuộc sống...kí ức...quên luôn cả cái tên của mình.chỉ còn lẩm bẩm tên anh...chỉ là một cái tên mà đáng ra nó nên quên...

Kai đã biết tin. Khánh cũng đã biết. ai cũng đã biết tin. rằng nó không còn trên cõi đời này nữa...nhưng không ai tin điều đó là sự thật. nó ra đi như thế sao? Không đúng. điều đó không thể xảy ra. Ngơ ngác... vô hồn...Ba, Mẹ, Anh trai, Kai, Khánh, mọi người...không ai tin nó đã ra đi.

“ em đang đùa anh phải không? đừng đùa như thế mà. Nói với anh đây chỉ là giấc mơ đi. Quay về và nói đi em...”- Khánh nói trong tâm thức.

lễ tang của nó diễn ra trong nước mắt. nó- một con bé luôn được mọi người yêu mến. sao không khóc cho được. lễ tang buồn...buồn đến nao lòng... lễ tang của nó mà lại không có thi hài...thật vô lý...nhưng không vô lý đâu vì máy bay nổ cơ mà...còn đâu xác nữa chứ...đấy, mọi người nghĩ nó đã ra đi như thế đấy...mẹ nó khóc, ngất lên ngất xuống...

thế rồi mọi người cũng phải chấp nhận sự thật rằng nó đã ra đi. rời xa cuộc sống này. Đau đớn thế...

3. Chương 3

Bệnh viện...

Nó vừa mới tỉnh sau tai nạn. nó không chết...không rời khỏi thế giới này như mọi người ở nhà vẫn nghĩ...

Đau... đầu đau quá...nó mở mắt, nhìn xung quanh...đây là đâu?

- cháu đã tỉnh rồi à? Cháu thấy trong người thế nào? Đau ở đâu?- giọng một người phụ nữ cất lên hiền từ. người đàn bà có khuôn mặt phúc hậu. người sau này là mẹ nó- mẹ nuôi.

- đây là đâu?- nó hỏi, thều thào.

- Đây là bệnh viện. ta xin lỗi xe ta đã va phải cháu. Cháu không sao chứ? - một người đàn ông lên tiếng. ông ta đứng cạnh người đàn bà lúc này. Đây là người sẽ trở thành ba nó.

- Tai nạn? sao cháu không nhớ gì hết vậy? – nó ôm đầu, mặt hiện rõ sự đau đớn.

- cháu làm sao thế? Cháu đưa bác số điện thoại gia đình để bác liên lạc được không?- người phụ nữ hốt hoảng nhìn về mặt đau đớn của nó.

- Đau.. đau quá...gia đình...tôi là ai?...- nó ôm đầu nhìn người phụ nữ, ánh mắt vô hồn.

- cháu... cháu sao thế? Gọi bác sĩ đi- bà quay sang nói với người đàn ông đứng bên cạnh- chồng bà.

Nó được đưa vào phòng chụp điện não đồ. Rồi đưa trở lại căn phòng lúc này. Vị bác sĩ già lên tiếng:

- do ảnh hưởng của vụ tai nạn nên cô bé có một khối máu tụ trong não, dẫn đến hiện tượng mất trí nhớ. nếu mổ lấy khối máu ra sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng. mọi người nên cân nhắc.

- mất trí nhớ? Vậy tôi là ai? Tại sao lại thế? Nói cho tôi biết đi. TÔI LÀ AI?- nó gào lên đau đớn.

phải rồi...nó là ai? Tại sao nó không nhớ nổi...mất trí nhớ ư? Nó tên gì? Không nhớ...gia đình nó đâu? Nó không nhớ. Tại sao nó ở đây? Vì tai nạn. nó cũng không nhớ...cái gì đang xảy ra với nó vậy?...ai biết trả lời dùm nó đi...đầu nó như muốn vỡ tung ra hàng nghìn mảnh...đau quá...ai giúp nó với...

- cháu bình tĩnh lại đã. Từ từ sẽ có cách mà. Đừng kích động quá. Cháu phải nghỉ ngơi đã.- người phụ nữ ôn tồn bảo nó.

.....

Nó chìm vào giấc ngủ... nó mơ... một giấc mơ buồn...trong mơ nó nói chia tay với một người...nó thấy nó khóc, nó chạy trong đêm tối...tối lắm...người đó là ai? Nó không nhìn thấy mặt...giật mình tỉnh giấc, nó thấy hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt...

Người đó là ai?

Gần một tháng trôi qua...nó vẫn thế...không biết nó là ai? Không nhớ tên nó là gì? Hàng ngày có người thay phiên nhau vào chăm nom nó. Hầu như ngày nào người phụ nữ kia cũng đến. chăm sóc nó như thể nó là con gái của bà ấy vậy. thỉnh thoảng, người đàn ông là chồng bà ấy đến thăm nó. Ông ta thông báo cho nó vẫn không tìm thấy tin tức gì về nó, về gia đình nó. Nó sống trong hi vọng tìm thấy gia đình, rồi lại thất vọng khi câu trả lời luôn là “ không”. Người phụ nữ nói khi nó bị tai nạn, lúc đưa vào bệnh viện, trước khi hôn mê nó luôn miệng lẩm bẩm một cái tên: “ Khánh”... mọi người nghĩ đó là tên nó nhưng nó có cảm giác không phải. nó cũng không biết tại sao nó lại có cảm giác ấy... con gái tên Khánh... sao sao ấy... mọi người gọi nó là Vân Khánh. Nghe nữ tính. Không có họ. thế là từ giờ tên nó là Vân Khánh. Một cái tên đẹp.

.....

nửa năm sau...

tại một biệt thự ở Nhật Bản...

- thưa tiểu thư, đến giờ đi học rồi ạ.- bà ** già lên tiếng gọi nó.

- được rồi tôi xuống liền.- nó nói vọng xuống.

bây giờ, nó đã trở thành con gái của đôi vợ chồng kia. họ là người Nhật gốc Việt. họ quyết định nhận nó làm con nuôi. trước đây hai người cũng có một đứa con gái nhưng... đã bị ám sát. Vì gia đình này... người đàn ông đó- ba nuôi của nó là một ông trùm xã hội đen nổi tiếng ở Nhật. con gái của hai người trong một lần đi chơi đã bị một băng nhóm trả thù. người đàn bà đó- mẹ nuôi nó nói nó giống con

gái bà nên quyết định nhận nó làm con nuôi. Nó- mất trí nhớ. Không tên. À không. Nó tên Vân Khánh. Tên tiếng Nhật của nó là Satomi Koda. nó không nhớ tuổi. nhưng nhìn khuôn mặt nó trẻ con quá nên ba mẹ nó nghĩ nó mới khoảng 16, 17 tuổi, vậy là nó vẫn đi học. trong khi nó đã tốt nghiệp cấp 3.

Ba mẹ nuôi nó có hai cậu con trai. Nó có hai ông anh. Anh cả không muốn đi theo con đường của ba nên tách ra thành lập công ty riêng. Anh cả nó tên Tamaki. hiền, đẹp trai, vẻ đẹp nam tính. Tuy mới về làm con trong gia đình này nửa năm nhưng anh cả xem nó như em ruột. cưng nó lắm. rất chiều nó, đi đâu thường hay mang nó theo.

Kaishi- anh hai nó. đẹp trai, lạnh lùng. Khi nó mới về, Kaishi phản đối nó. Nó chả thèm quan tâm. Không thích thì làm gì được nhau. Ba mẹ nuôi nó can thiệp, thế là mọi chuyện được giải quyết

4. Chương 4

Nó đã thay đổi. nó không còn là con bé ngây thơ hồn nhiên, luôn cười nói vui vẻ như trước nữa. nó của bây giờ- lạnh lùng, vô cảm đến đáng sợ. cũng phải thôi, sống trong cái gia đình này cơ mà. Nó chỉ cười với ba mẹ và anh cả. còn lại thì không ai ngoài 3 người ấy thấy nó cười bao giờ, kể cả Kaishi- anh hai của nó.

Nửa năm, một quãng thời gian với nó không dài cũng chẳng ngắn. nó không tìm được tí gì về bản thân nó, không nhớ được một tí kỉ ức nào dù chỉ là một cái tên hay chỉ là một khuôn mặt thân quen. Nó như được sinh ra lần nữa. nhưng bản thân nó có muốn như thế không? Nó luôn tự hỏi bản thân mình như vậy. nó không biết trước đây nó như thế nào. Chỉ biết giờ đây nó là một tiểu thư, xinh đẹp, lạnh lùng, đi đâu cũng có người đi theo bảo vệ. cuộc sống này cũng không quá tệ. nhưng nó không thích cái cảm giác đi đâu cũng có người đi theo. Nó không phải là một đứa trẻ, không còn bé bỏng gì nữa. nó không phải không biết cách tự bảo vệ mình khỏi nguy hiểm. nhưng ba mẹ nuôi của nó thì luôn lo sợ, lo sợ nó sẽ gặp chuyện như đứa con gái của họ trước kia. Haizzz... thế là nó đi đâu cũng kè kè một đám vệ sĩ. Thật ra gọi là đàn em của ba nó thì đúng hơn. Hix...

bước lên chiếc xe sang trọng để đến trường. theo sau xe nó là hai chiếc xe khác cùng đám vệ sĩ. Bực mình quá. Chiếc xe dừng cách cổng trường một đoạn khá xa. Nó không muốn ngày đầu đi học đã bị mọi người chú ý. Nó thả bộ vào trường, không quên dặn không ai được đi theo nó. Mấy tên vệ sĩ ban đầu còn lưỡng lự nhưng rồi cũng phải sợ cái vẻ lạnh lùng cố hữu của cô chủ nhỏ nên không dám trái lời. không một ai dám đi theo nó mà chỉ dám đứng từ xa nhìn bóng nó đi khuất vào cổng trường. thấy không có sự cố gì mới lên xe đi về.

hôm nay là ngày đầu tiên nó đi học ở một ngôi trường mới. bạn bè mới. cái gì cũng mới. mọi thứ thật lạ lẫm với một con bé Việt Nam như nó. Đến tận bây giờ nó vẫn còn ngạc nhiên tại sao nó có thể nói tiếng Nhật chuẩn đến như vậy. cứ như nó là người Nhật thực sự vậy. không riêng gì nó mà mọi người trong gia đình mới của nó đều ngạc nhiên không kém.

Anh hai của nó mới 18 tuổi nên cũng học cùng trường với nó nhưng không đi học cùng mà đã đi từ sáng sớm bằng xe riêng vì cũng như nó: không muốn bị vệ sĩ bám theo.(từ giờ cho gọi anh hai nó là Kaishi, nó là Satomi cho tiện. tạm thời quên cái tên Vân Khánh và Thiên Kim nhá^^).

Satomi không ngạc nhiên khi thấy Kaishi nổi đình nổi đám ở trong trường. Kaishi đẹp trai, khuôn mặt luôn lạnh lùng như nó vậy. nhưng anh nó là một tay sát gái. Con gái vây quanh Kaishi nhiều không đếm xuể. Đủ mọi thể loại: đẹp có, dễ thương có, giàu có có, bình thường cũng có, ăn chơi có, hiền lành thì... kaishi không thích. Đám bạn gái của anh hầu như đứa nào cũng thuộc dạng con nhà giàu, ăn chơi có tiếng và đa phần xinh đẹp.

mới đặt chân vào cổng trường nó đã thấy anh nó bị một đám con gái vây quanh. Léo nhéo điếc cả tai. Nhìn mà ngứa mắt. nó tiến lại gần Kaishi, định chào một tiếng, dù sao cũng là anh em trong nhà tuy không chung dòng máu, do không cẩn thận nên nó lỡ dẫm phải chân một đứa con gái.

- xin lỗi. tôi không cố ý – nó nói bằng tiếng Nhật rõ ràng (đang ở Nhật mà)
- con kia mất mũi mày để đâu thế hả? muốn chết à.- con bé kia lên tiếng ***** nó tới tấp.
- tôi đã xin lỗi rồi. cô muốn gì đây? định đánh nhau chắc.- nó trả lời lạnh lùng. Nhìn thẳng vào mắt con bé kia.
- Mày dẫm vào chân tao rồi nói một tiếng xin lỗi là xong à. Mày không biết đang đụng tới ai hả? – con kia hất hàm về kênh kiệu.
- rốt cuộc muốn gì hả?
- bắn giày tao rồi. muốn tao tha cho thì cúi xuống lau sạch giày cho tao. Bằng không...
- nếu tao không làm thì mày định làm gì tao?- vẫn cái vẻ lạnh lùng, nó hỏi.
- mày muốn chết hả?- con kia bắt đầu tức tối.

xung quanh nó bắt đầu có tiếng xì xầm. mọi người có vẻ thích thú với cuộc trò chuyện của nó và con

bé kia. Nó loáng thoáng nghe mọi người bàn tán. À. Thì ra nó vừa đụng tới nhị tiểu thư của một tập đoàn gì gì đấy mà nó nghe chả rõ. Con bé này nổi tiếng ngang ngược. mọi người có vẻ tỏ ra thông cảm cho nó. Kaishi anh nó nãy giờ đứng ngoài cuộc quan sát nó. Không chịu can thiệp vào. Anh muốn xem cô em gái nuôi của mình xử lý chuyện này như thế nào. Vả lại anh và nó cũng không hoà thuận lắm. nó lạnh lùng quá, mà anh cũng lạnh lùng không kém nên chả ai nhường ai bao giờ. Cứ như hai nam châm cùng cực thì luôn đẩy nhau vậy.

- xin lỗi tiểu thư. Tôi không biết nên đã mạo phạm. thế rốt cuộc bây giờ tiểu thư muốn thế nào.- không muốn gây chuyện ngay ngày đầu tiên đi học nên nó nói nhẹ nhàng.

- Tao nói rồi, cúi xuống lau giày cho tao đến khi sạch thì tao bỏ qua mọi chuyện. nếu không thì đừng trách tao ác.

- Nói thế nào nhỉ. Cái đó thì tôi không làm được nên xin lỗi tiểu thư nhé. Hay tôi mua cho cô đôi khác vậy?
- nó bắt đầu thấy khó chịu vì thái độ của con bé kia nhưng vẫn rất bình thản.

- Tao không cần đôi khác. Tao muốn mày lau cho tao ngay bây giờ. Tao không muốn nói nhiều- con kia nói như ra lệnh cho nó.

Nó quay sang nhìn Kaishi, anh đang nhìn nó bình thản, không có vẻ gì là muốn giúp đỡ nó cả. lại còn nhún vai như thách thức nó nữa chứ. Được thôi. Muốn lau thì tự mà lau lấy nhé.nó rút trong túi ra một chiếc khăn tay trắng tinh. Mọi người ồ lên thích thú. Có vẻ như ai cũng nghĩ nó đã đồng ý lau giày cho con bé kia. Cả anh nó cũng thấy hơi thất vọng về nó...haha...cứ từ từ đã nào... nó gơ chiếc khăn trước mặt, rồi bắt ngờ đặt vào tay con bé kia, giọng thản nhiên:

- muốn lau thì tự lau đi nhé tiểu thư. Tôi không quen lau giày cho kẻ không biết điều như một số người nào đó. nếu muốn mua giày mới thì tìm tôi. Satomi Koda. lớp 11A4. ok?- nó nói rồi hiên ngang bước qua trước con mắt tức tối của con bé kia và sự ngạc nhiên của mọi người. trong đó có cả anh hai nó- Kaishi. “ không tôi. haha”- Kaishi nghĩ thầm rồi mỉm cười vì hành động của nó. quả thật nó đã không làm mất mặt anh và cái họ Koda của anh. một thoáng anh thấy nó giống cô em gái của anh ghê gớm. cái vẻ lạnh lùng kiêu kì ấy. giống quá. Nhưng ở nó có cái gì đó thật khó hiểu.

- đứng lại con kia. Ai ày đi. Mày chán sống rồi hả?- con bé kia hét lên.

- Sao nữa. không vừa lòng cái gì nữa. tôi đã lịch sự với cô lắm rồi đấy.- nó nói mỉa mai. Trong giọng nói có sự khó chịu. bị một con điên léo nhéo bên tai ai mà không khó chịu cho được. nó cũng là người mà.

- chắc mày chán sống rồi hả?- con bé kia giẫm chân tức tối hét lên đi về phía nó gơ tay định tát vào má nó...

Bốp... một cái tát khá mạnh...

Âm thanh khô khốc vang lên. Nhưng người lãnh trọn cái tát không phải là nó mà là con bé không biết điều kia. Nó đã kiên nhẫn xin lỗi rồi mà cứ tưởng nó sợ. sợ ư? Nó mà biết sợ cái gì. Cho dù trời có sập xuống ngay bây giờ nó cũng chả thêm sợ, huống hồ là một con điên.

Quá nhanh...con bé kia ôm má đứng ngơ ngác, miệng há hốc không nói được gì. Mọi người thần thờ. Một số tỏ ra vui mừng vì cuối cùng cũng có người dạy cho tiểu thư ngang ngược kia bài học. lần này nó thấy anh nó cười. bất giác nó cũng cười. làm ai kia ngơ ngác...con bé đó cười ư?... đẹp thật... chưa bao giờ Kaishi thấy nó cười. anh không ngờ nó cười đẹp đến thế.tại sao nó chưa bao giờ cười với anh nhỉ? Tại sao nhỉ? Trong một thoáng anh đứng ngơ ngẩn nhìn nó. Muốn ngắm nó, muốn được nhìn thấy nụ cười đó một lần nữa... nhưng... nó đã khoác lại bộ mặt vô cảm vốn có. Lần này nó quay lưng đi thẳng không thèm ngoái hoài gì đến con điên kia đang hét âm sau lưng...nó rửa thầm... “đồ điên”...

tiết học đầu tiên trôi qua yên ả. Đến giờ ra chơi có một đám 4,5 đứa con gái đến lớp tìm nó. Nó biết chuyện này kiểu gì cũng xảy ra.

- chị nào trong lớp này tên Satomi? – một đứa trong bọn lên tiếng hỏi.

- là mình. Có chuyện gì thế bạn?- một con bé trùng tên nó sợ hãi lên tiếng.

- ngồi xuống đi. Không phải tìm bạn đâu. Người họ tìm là tôi.- không thêm tránh chuyện phiền phức này, không muốn người khác chịu tai hoạ thay mình, nó nói với cô bạn cùng lớp của nó. Cô ta nghe thấy không

phải tìm mình thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng tỏ ra lo lắng cho nó. Bọn kia đập nhau nổi tiếng trong trường. ai bị họ hỏi đến tên thì kiểu gì cũng có chuyện không hay xảy ra. Nó đâu sợ. con gái của một ông trùm xã hội đen mà sợ đánh nhau ư? Nói ra ai tin. Chuyện tiểu lâm chắc. nhưng đã ai trong trường (ngoài Kaishi và hiệu trưởng) biết nó là ai đâu. Nó đứng lên đi về phía bọn kia đang đứng.

- Satomi Koda. Đi chỗ khác nói chuyện. không ai muốn gây ồn ào chứ hả?- nó nói rồi đi thẳng về phía sân thể dục phía sau trường. bọn kia đi theo sau nó sát nút như thể đi xa thêm chút nữa là nó chạy mất. nó mà có ý định chạy thì lúc này đã không thèm đứng lên nhận là Satomi rồi. nó muốn giải quyết chuyện phiền phức này cho xong. Đỡ lắng nghe khó chịu.

đứng trên tầng, Kaishi trông thấy nó đi với bọn kia, thể nào cũng có chuyện. dù gì thì nó vẫn là em gái nên Kaishi đi theo xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Ra đến nơi, nó quay lại mặt đối mặt với bọn kia, lạnh lùng hỏi:

- muốn gì thì nói đi.

- muốn gì à. Bọn em chỉ muốn dạy cho chị một bài học vì tội dám động đến tiểu thư của bọn em thôi.- một con trong bọn cười cười nói.

- Cái con điên lúc này à. Haha. Tiểu thư gì nó. Đồ không biết điều. định làm gì hả mấy tiểu thư?- nó nói mỉa mai

- Con này không biết điều gì hết. dạy cho nó một bài học đi. Để nó hết vênh vào.mẹ kiếp con ranh này- một đứa nói với cả bọn.

Kaishi này giờ đứng ngoài đã nghe thấy hết. anh không ngờ nó lại bình tĩnh đến đáng sợ như vậy. đối mặt với 5 đứa con gái có vẻ dữ tợn mà không hề tỏ ra sợ sệt lúng túng, trái lại còn có vẻ như không hề quan tâm đến mọi chuyện. nó thật khiến anh tò mò. Trước đây nó là người như thế nào nhỉ? Chính nó cũng muốn biết nó trước đây là người như thế nào cơ mà chứ có riêng gì anh đâu. Anh có vẻ lo lắng cho nó. Anh biết đối thủ của nó là ai. Không cần sức tí nào hết. Có nên ra mặt hay không? Thôi đứng xem thế nào đã rồi ra sau cũng chưa muộn.- anh quyết định đứng ngoài cuộc.

Cái quái gì vậy? kiếm? ở đâu ra thế?- trên tay nó là một cây kiếm sắc mỏng dính, sáng choang. Thất lưng? Đúng rồi. nó rút cây kiếm từ thất lưng ra. Cây kiếm không dài lắm, mỏng, và dẻo. phải rất dẻo thì mới quần được quanh thất lưng chứ. Bất ngờ thật. nó mang kiếm theo người để đề phòng bất trắc.khi nó còn là Kim, nhớ không, nó mê tất cả những thứ thuộc về Nhật. kiếm đạo cũng không ngoại lệ. ba nuôi nó đã rất bất ngờ khi ông định dạy nó cách dùng kiếm tự bảo vệ bản thân, nó đã sử dụng quá thành thạo, nếu không muốn nói là quá giỏi. nó làm mọi người đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Nó đứng đó, hiên ngang. Ngạo nghễ. Khuôn mặt vô cảm. tay cầm kiếm. nhìn nó bây giờ như một thiên thần có đôi cánh đen, đôi mắt vô hồn. quá đẹp.

Trên mặt đất...máu...1 mình nó với 5 đứa con gái... nó không hề bị thương dù chỉ là một vết xước nhỏ trên da thịt. nó không tàn nhẫn đến độ làm người khác bị thương nặng. cũng không hề làm bị thương khuôn mặt của đứa con gái nào. Đấy. thế là nó nhân từ lắm rồi đấy. nó chỉ xin vài đường nhỏ trên cánh tay trắng trẻo của bọn kia thôi. Nó lạnh lùng quét mắt qua một lượt. nhìn thoáng qua gương mặt cắt không ra máu của bọn kia, nó thở dài. Nó có muốn thế đâu. Bọn kia ép nó quá đấy chứ. Bản năng sinh tồn mà. Rút một chiếc khăn tay dặt trên túi áo của một đứa trong bọn kia, nó đưa lên lau thanh kiếm yêu dấu rồi dặt vào thất lưng. Nó rút một chiếc khăn khác trong túi áo đồng phục của mình, tiến lại gần con bé có vẻ như là cầm đầu, cúi xuống...con bé kia hốt hoảng, miệng lắp bắp hỏi nó định làm gì...không trả lời...nó nhẹ nhàng quần chiếc khăn quanh vết thương của con bé kia trước ánh mắt ngạc nhiên của cả bọn...và cả Kaishi nữa...không ai nghĩ nó lại có thể làm được thế...và cũng rất nhẹ nhàng...nó cất tiếng:

- không có lần thứ hai. Được chứ?

Không có tiếng trả lời, thay vào đó là những cái gật đầu ngoan ngoãn của mấy con bé kia...

- không ai biết chuyện. được chứ?- vẫn nhẹ nhàng.

Lại gật đầu...

nó dậm bước định đi thì:

- khoan đã...- con bé cầm đầu lên tiếng.

- chuyện gì?- lại lạnh lùng.

- Xin lỗi.- con bé nói lí nhí. Nhưng nó vẫn nghe thấy.

- Không sao.- nó cười nhẹ. Quay người định đi thì lại bị con bé kia gọi giật lại. hơi bực rồi đấy.

- Sao nữa vậy?- nó hơi gắt.

- Hmm...em... cho em theo chị được không?- con bé hỏi, giọng run run

- Theo cái gì?- nó ngó người hỏi, không hiểu câu nói của con bé kia. giờ mới thấy nó cũng...ngu ngu.hic hic...

- Là...chị nhận em làm em kết nghĩa được không?- con bé rụt rè đề nghị.

- Her her.- nó ngạc nhiên.con này bị gì không nhỉ?

- được không chị?

- Tên gì đấy? học lớp nào?- à giờ thì nó hiểu rồi. là em kết nghĩa ấy mà. được thôi. Nó cũng chả mất gì.

- chị đồng ý rồi hả? em tên là Sakura. Em mới lớp 10 thôi. A2 chị ạ. chị nhận em nhé.- con bé hớn hở. vừa mới bị nó chém ấy nhất mà giờ thế này, không biết con bé này có bị chạm mạch không nữa. thua nó rồi.

- được rồi. xuống phòng y tế đi. Có việc gì thì lên lớp tìm chị. Mấy đứa kia nữa. đi đi. Phiền quá.

Quay người bước đi, nó bật cười với chuyện vừa xảy ra. Đúng là không đánh không quen. Tự nhiên lại có một đứa em. Cũng hay.

Hơ hơ. Nó cười. con bé lại cười. tại sao mỗi khi có chuyện là nó lại cười

nhỉ? Con bé này khó hiểu quá. Không tầm thường chút nào. Mà tại sao một công tử như anh lại phải đi rình rập xem lên như thế này nhỉ? Haizzz...mất hết cả hình tượng. nhưng không thế thì làm sao xem được chuyện hay thế này. Phục con bé sát đất. nó có phải là con gái không đấy?- Kaishi nghĩ thầm.

5. Chương 5

Ra về. nó bước ra cổng trường. bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía nó. ngạc nhiên có. sợ hãi có. Thán phục cũng có. Con gái nhìn nó sợ sệt nhưng có vẻ gì đó tôn kính. cứ như nó là bề trên vậy. bọn con trai thì nhìn nó với ánh mắt đầy sự ngưỡng mộ. thật bực mình. Nó lại bị soi mói.

Có đứa trong bọn kia đã tiết lộ mọi chuyện thì phải. nhưng nó cũng không thấy lạ khi không bị hiệu trưởng gọi lên “ hỏi thăm”. Lí do ư? Không dám đụng đến nó. Nó thấy Kaishi phóng xe qua trước mặt nó mà hình như không nhìn thấy nó thì phải. không chờ người lên đón, nó đi bộ dọc theo con đường mòn về nhà. Nó đi đường mòn vì có lần đi qua con đường đó nó trông thấy một vườn hoa hướng dương rất đẹp. một vườn hoa vàng rực. nó thích hướng dương. Loài hoa luôn vươn tới nơi có ánh sáng mặt trời- thứ ánh sáng tinh khiết. một loài hoa cũng tinh khiết. chưa bao giờ nó thử cảm giác nằm giữa một vườn hoa là như thế nào... chắc thích lắm...lại lãng mạn nữa. nó cũng là con gái mà. Bình thường nó tỏ ra lạnh lùng vì nó không muốn ai biết tâm tư của nó.

Nó dạo bước theo lối mòn nhỏ dẫn vào khu vườn. tuyệt đẹp. nó nhìn quanh nhưng không tìm thấy ai ở gần có vẻ là chủ nhân của vườn hướng dương này nên nó cứ tự do bước vào, thả mình theo tiếng rì rào của những bông hoa trong gió. Nhìn nó cứ như công chúa nhỏ. Nhưng là công chúa thời hiện đại. không áo váy thướt tha như hồi xưa. quăng chiếc cặp sách qua một bên, nó đặt lưng nằm xuống. cảm giác thật thoải mái. tự do. Không bị bó buộc quản thúc bởi một đám vệ sĩ nhí nhố mà xét cho cùng thì khả năng tự vệ của nó còn cao hơn bọn vệ sĩ kia.

Nhưng vì ba mẹ nuôi nên nó đành nghe lời. chắc giờ này ở nhà đang tìm nó khắp nơi. mặc kệ. lâu lắm mới có cảm giác này. Lát nữa về nhà giải thích sau vậy. nó thiếp đi. Chìm vào giấc ngủ. nó lại mơ. vẫn giấc mơ ấy. lâu lắm nó mới thấy lại giấc mơ này. giấc mơ lúc nó còn ở trong bệnh viện. nửa năm rồi. nó luôn thắc mắc người con trai trong giấc mơ đó là ai? tại sao trong mơ nó lại khóc, lại đi một mình trong đêm? tại sao gương mặt nó lại buồn đến thế? Nó vụt tỉnh. Đưa tay dụi dụi mắt. nó đưa mắt nhìn những bông hoa xung quanh nó. đẹp quá. Nó nghĩ. về nhà nó sẽ trồng một vườn như thế này trong sân nhà nó. đẹp thế cơ mà.

Clap... một ánh sáng loé lên. Nó không để ý. Gương mặt nó đã lọt vào ống kính của một người. một pic ảnh tuyệt đẹp.

Nhìn trời...cũng khá muộn rồi. chắc mọi người đang lo lắng cho nó lắm. biết đâu ở nhà ba mẹ nuôi của nó đã huy động mọi người đi tìm nó rồi cũng nên. Đôi khi nó thắc mắc không hiểu sao họ lại tốt với nó đến vậy. họ đã có thể bỏ mặc nó. Có thể bây giờ nó đã sang thế giới bên kia rồi cũng nên. Nhưng nhìn nó bây giờ xem. một tiểu thư xinh đẹp. xinh đẹp một cách lạnh lùng. Nó biết ơn mọi người trong gia đình mới của nó. Nên nó luôn cố gắng là một đứa con ngoan của ba mẹ, em gái ngoan của hai anh. Mà đúng hơn là em ngoan của mỗi anh cả chứ anh hai thì có mấy khi ở nhà đâu. Toàn đi chơi. Không đi chơi thì cũng ở casino của ba nó. Mà nhắc đến casino nó chợt nhớ hôm nay ở đó tổ chức tiệc ra mắt nó với mọi người. gọi là ra mắt chứ thực ra là giới thiệu nó với đối tác làm ăn của ba nó. chứ ai trong đám chân tay của ba nó mà chả biết nó. biết từ lần đầu nó đặt chân vào ngôi nhà này làm con nuôi ấy chứ.

Nó cầm cặp lên, bước ra khỏi vườn hoa mà vẫn không biết mình bị chụp ảnh này giờ. Nó quay lại nhìn vườn hoa một lần nữa, tiếc nuối...tiếc nuối khoảnh khắc vừa qua...nó sẽ lại đến tiếp... chắc là phải chạy mới kịp. chả nhẽ lại gọi điện báo người đến đón. chắc phải vậy thôi.lúc này đi bộ nó cũng mệt rồi. mà đường về nhà thì...không phải gần.gọi là nhà cho ấm cúng chứ nhà là một cái biệt thự to đùng. Cái gì cũng có. chỉ không có vườn hoa hướng dương đẹp như thế này thôi. chắc lười, nó rút máy ra gọi người đến đón. Nó không biết đây là chỗ nào để nói với người lái xe cả. chả lẽ lại nói là cái chỗ có vườn hướng dương đẹp đẹp à. ở đây thì thiếu gì chỗ có vườn hướng dương. Haizz...zzz.. nó đành phải đi một đoạn ra đường chính, may ra lái xe mới tìm thấy nó.

bước qua một con hẻm nhỏ, nó nghe thấy tiếng kêu yếu ớt, là giọng con gái. Nó nhìn vào... hai thằng con trai đang trêu gẹo một con bé. Nhìn tội nghiệp quá. Trông con bé kia như một con cừu non giữa hai con sói đang khát. Đáng thương.

Nhìn con bé có vẻ ngây thơ dễ thương. Nhưng trên mặt thì đầm đìa nước mắt. vùng vẫy, quấy đạp trong khi tay bị một tên túm chặt, tên còn lại đưa tay sờ mó trên người con bé. Nhìn chướng cả mắt.

- hai anh làm gì một cô bé nai tơ thế?- nó nói giọng khinh khỉnh.

Hai thằng kia quay mặt ra nhìn nó.cắt một tràng cười đều không tả được. một trong hai tên lên tiếng với tên còn lại:

- hôô. Không thấy bọn anh đang làm việc hả cô bé? Chà. tự nhiên lại có thêm một em dẫn xác tới. haha. thế này anh em mình khỏi tranh giành nhau rồi. bé nào cũng xinh thế này. Haha

- chú mày chỉ được cái nói đúng. thế nhường con bé này cho chú. Anh thích con bé kia hơn rồi đấy.

bọn chúng vừa nói vừa cười dâm dăng. một tên buông tay con bé kia tiến lại phía nó. Nó cứ thần nhiên đứng nhìn. Không có vẻ gì là sợ sệt. tên kia đi gần lại phía nó, giơ tay định chụp lấy nó thì nhanh như cắt, nó né sang một bên, giơ chân đạp một cái vào lưng tên kia. Do mất thăng bằng mà cũng không ngờ nó có võ nên tên kia ngã chổng chơ trên nền đất. miệng hét với tên còn lại:- anh ơi con này có võ.- giờ mới biết hình như quá muộn thì phải.

trên đời nó chưa ghét bọn ăn trộm ăn cắp. mà ghét nhất là bọn chuyên đi làm chuyện đồi bại như thế này nên nó không hề cảm thấy nên nường tay với bọn kia. Nó thẳng chân đạp tới tấp vào người tên bị ngã. bắt ngờ nó bị tên đó túm chân lại. tên kia buông con bé ra, thò tay vào túi quần rút ra một con dao bấm sáng choang chạy lại phía nó. Không kịp tránh vì chân đang bị tên kia cầm chặt, dù sao sức nó cũng là sức con gái, không thể thoát ngay khỏi đôi tay to chắc của tên kia nên nó đưa tay lên đỡ con dao. xoẹt... một đường dao đi qua tay nó... máu chảy ra từ miệng vết thương. lại máu...ngày hôm nay nó đã thấy máu hai lần. một lần là máu của người khác, do nó gây ra. lần này lại là máu nó do bọn này làm. Nó không thích nhìn thấy

máu...nó ghét...ghét cái mùi tanh tanh nồng nồng...khó chịu... điên tiết... nó đập mạnh cái chân đang bị tên kia cầm chặt. thoát được chân, nó ra sức đánh...đánh mạnh...nhìn nó đáng sợ thật. con dao văng xuống đất cùng lúc mặt mũi hai tên kia cũng sưng vù.bồn cười thật. hai thằng con trai to khỏe lại thua một đứa con gái.nghe mà cười.

nó đứng dậy đưa tay phủi phủi váy. bẩn quá mà.

-chị ...chị...gì ơi...- cô bé kia lắp bắp lên tiếng khi nó đang cúi xuống nhặt cặp sách bị rơi dưới đất. mà đúng hơn là nó quăng đấy chứ.

Nó cứ nghĩ con bé đã bỏ chạy lâu rồi chứ. Hoá ra vẫn còn đứng đây này giờ. Mà bỏ chạy sao được khi thấy nó đang tả xung hữu đột (giang hồ tí) vì cứu con bé kia. lại còn bị thương nữa chứ.

- sao thế nhóc? Xong rồi đấy sao không về nhà đi. Lần sau nhớ cẩn thận đấy nhé- nó cười với con bé. mặt hơi nhăn lại vì vết thương bắt đầu đau.

- cảm ơn chị. Nhưng...chị không sao chứ? Xin lỗi,vì em mà chị bị thế này...em xin lỗi- con bé nói mà nước mắt rưng rưng.

- không sao đâu nhóc.- nó lại cười, cốt làm cho con bé kia yên tâm chứ thực ra nó đang đau chế đi được ấy.

- nhưng mà...

- chị đã bảo không sao mà. Mau về đi. Không lại gặp chuyện như thế này nữa đấy. chị không giúp được nữa đâu nhé.

- nhưng tay chị đang chảy máu kìa.

Nó định mắng con bé nhưng ơn trời ông lái xe sau 30 phút lòng vòng cũng tìm thấy nó đang đứng đây, tay chảy máu be bét. Hic...

- tiểu thư làm sao thế ạ?- ông ta hỏi hoảng

- không sao bác ạ. về thôi. Lát nữa cháu nói sau.- nó nói.

- vâng, nhưng có cần qua bệnh viện không? Tay tiểu thư đang chảy máu thế kia. về nhà kiểu gì ông bà chủ cũng lo lắng đấy.

- được rồi không sao đâu. Ghé qua bệnh viện một lát cũng được. đi thôi.

Nó leo lên xe, không quên dặn con bé nhớ về nhà sau khi đã cho hai thằng kia mấy cái làm chúng bỏ chạy không dám quay đầu nhìn lại.

“ôi mình chưa kịp hỏi tên chị ấy. chị ấy đẹp quá. lại giỏi nữa. mình phải tìm cho ra chị ấy mới được”- con bé kia nghĩ thầm, rút máy điện thoại ra bấm bấm, gọi gọi, nói nói. một tiểu thư chính hiệu.

6. Chương 6

Nhà nó...

- satomi...con đi đâu thế? Có biết mọi người lo lắng lắm không?sao không gọi điện về hả?- ba nó mắng. hic. Lo lắng quá đây mà.

- dạ...con đi có chút việc mà quên gọi điện ọi người. con xin lỗi- nó thấy có lỗi thật. mọi người thì ở nhà lo lắng cho nó. Còn nó thì...hết ngấm hoa rồi sang đánh nhau. Nói đến đánh nhau, cái tay của nó giờ đã hết thuốc tê, đau khiếp. nó nhăn mặt. mấy thằng ***** kia nhớ cái mặt đấy. để nó ăp lại lần nữa là chết với nó đấy.(đấy. nó lại giang hồ rồi. đúng là con gái của dân xã hội đen có khác. Hoho).

- con sao vậy? khó chịu. ở đâu à. Nhưng...tay con làm sao thế hả? sao lại băng trắng thế kia? Đưa mẹ xem nào.- thấy mặt nó nhăn lại, cái tay thì quần băng trắng xoá, mẹ nuôi nó hốt hoảng chạy lại

cầm tay nó lên xem xét.

- á...- nó khê kêu. Đau thật mà.hic...

- đau lắm hả con? bị sao thế này? Ai làm con ra nông nổi này hả?- mẹ nó xót xa nhìn cái tay đang rớm rớm máu. Cũng khá sâu mà.

- đứa nào làm gì con hả? nói ba nghe coi. đứa nào làm con ba ra nông nổi này?- ba nó sùng sộ.

- dạ không sao. Con không cẩn thận bị ngã ấy mà. Không sao đâu mẹ. con không sao thật mà. ai dám làm gì con gái ba chứ.hì- tuy rất đau nhưng nó nói cứng, vẫn cười để ba mẹ nó yên tâm.

- ừ không sao thì tốt. tưởng đứa nào dám đụng đến tiểu thư của ba. Thôi con lên phòng thay đồ chuẩn bị đi với ba mẹ. con không quên bữa tiệc hôm nay đấy chứ?- ba nó nói.

- dạ con thay đồ ngay đây. Ba mẹ chờ con một lát. Con không quên mà. Nên mới về sớm thế này chứ. Không thì ...hìhì...- nó nói rồi vọt lên phòng. Không đứng đó mà bị ba nó cốc đầu cho à. Hehe...quen quá rồi nên phải chạy chứ.

15 phút sau... nó bước xuống nhà trong tiếng xuýt xoa khen ngợi của ba mẹ nó và mọi người trong nhà. Ôi dào nó thì khi nào chả xinh. Khen làm gì ệt. đứa thế thôi chứ nó không dám nói ra đâu. Dù sao thì ai trong cái nhà này cũng biết cô chủ nổi tiếng lạnh lùng mà. Nhưng mà được khen thì ai mà chả thích. Hôhồ.

Nó đi cùng ba đến một sông bài nằm trong khu vực quản lí của ba nó. bữa tiệc sẽ được tổ chức tại đây.

Satomi bước xuống xe khoác tay ba nó đi vào. Có khá đông khách mời với đủ mọi thành phần.

Lúc nó và ba đi vào, mọi người dồn sự chú ý vào cha con nó. Hôm nay nó là trung tâm của bữa tiệc mà. Nhìn nó thật sự đẹp và sang trọng trong bộ đầm hở vai dài chấm gót màu đen đính đá. Nhìn nó như một quý cô lạnh lùng. Mái tóc con gái Việt đen nhánh, dài ngang lưng thả xuống mềm mại. ai cũng xì xầm đôi câu về nó. một vài người hình như là bạn làm ăn của ba nó đều trầm trồ khen ngợi nó trước mặt ba nó. Ba có vẻ rất hài lòng. chỉ có một khiếm khuyết nhỏ nhưng cũng không làm mất đi vẻ sang trọng quý phái của nó. Đó là dải băng tay màu trắng. vết thương của nó.

bỗng một con bé chạy lại chỗ nó. Là con bé lúc chiều được nó cứu đây mà. Con bé dắt theo một người đàn ông trung niên. Có vẻ là ba của con bé đó. Hoá ra con bé này là tiểu thư của một trong những đối tác của ba nó trong thế giới ngầm này. Cùng là con gái của dân xã hội đen mà sao con bé này có vẻ hiền hiền sao ấy. chả đủ sức tự bảo vệ bản thân gì hết. con bé có khuôn mặt xinh xắn với đôi má hồng hồng, khuôn mặt tròn bầu bĩnh đáng yêu, mái tóc xoăn nhẹ buộc một dải nơ hồng cùng màu với chiếc váy đang mặc. trông con bé cứ như một công chúa nhỏ ở toà lâu đài vậy.

con bé nói với ba rằng nó là người đã cứu con bé lúc chiều. ông ta rồi rít cảm ơn nó rồi quay sang ba nó nói:

- ông có một cô con gái tuyệt vời thật. tiểu thư đã cứu con gái tôi nên mới bị thương thế kia. Thành thật cảm ơn và xin lỗi tiểu thư nhà ông cùng gia đình.

- tiểu thư Satomi, vết thương của cô không sao chứ? Xin lỗi cô vì đứa con gái ngốc của tôi mà tiểu thư mới bị thương.- ông ta quay sang nói với nó.

- cháu không sao đâu. Đi ngang qua thấy em bị bắt nạt nên cháu giúp thôi. Ai thấy cũng làm vậy mà. vết thương này là do cháu không cẩn thận thôi. Không liên quan gì đến em ấy đâu ạ.- nó nói lễ phép.

- thế là sao Satomi? Ông ấy nói gì mà ba chẳng hiểu. không phải con bị ngã mới bị thương sao?- ba nó ngạc nhiên, ngơ ngác hỏi nó.

- à thì...không phải con bị ngã. Mà không sao đâu ba.- nó trả lời qua loa. Dù sao nó cũng không muốn giải thích nhiều ệt. lại làm ba nó thêm lo lắng.

- dạ chị ấy vì cứu cháu nên mới bị thương đấy ạ.- con bé kia lau chấu xen vào. rồi hí ha hí hửng kể lại chuyện lúc chiều được nó cứu. thỉnh thoảng lại thêm vào vài chi tiết cho thêm phần gay cấn. đúng là con nít. Nó bật cười rồi đưa tay đập trán về ngao ngán với con bé này. Hai ông bố thì chăm chú ngồi nghe con bé tường thuật gián tiếp. thỉnh thoảng lại có vài hành động quá khích, tỏ ra thích thú. Rồi lại chêm vài câu bình luận đúng chất xã hội đen. Hic.

chốt hạ. ba con bé nhìn nó khâm phục còn ba nó thì quay sang lườm lườm nó vì tội nói dối. nhưng cũng mừng ra mặt ấy chứ. Nó không làm mất mặt ông mà. đường đường là con gái ông mà chẳng lẽ không giải quyết nổi hai tên tép riu chắc. ông có vẻ tự hào về nó trước mặt ba con bé kia. Còn nó với Haya – tên con bé kia thì lẽ lười nhìn hai ông già tăng bốc con gái mình lên tận mây xanh.

Haya mới 15 tuổi. con bé mất mẹ từ khi 10 tuổi nên rất được ba cưng chiều. cũng như nó thôi. Ba mẹ nuôi xem nó như con ruột. hết lòng chăm sóc quan tâm nó. Cũng một phần vì chính ông bà đã làm nó mất trí nhớ. mất gia đình thật sự. nhưng nó vẫn thấy hạnh phúc khi ở bên gia đình mới này. Tuy hạnh phúc không được trọn vẹn.

Hôm nay Kaishi- anh hai nó cũng đến. tất nhiên phải

có mặt chứ. tiệc lớn mà.Kaishi nhìn thấy Satomi. đứng từ xa, anh ngắm cô em gái của mình. Khác hoàn toàn với Satomi của lúc chiều- ngổ ngáo. Nhìn em thật kiều sa trong bộ váy ấy. bất giác anh không muốn nghĩ Satomi là em gái anh. Nhưng có phải em gái ruột đâu nhỉ? sẽ ra sao nếu anh...yêu Satomi? mọi người sẽ nghĩ thế nào? ...ôi...sao tự nhiên lại nghĩ lung tung vậy nhỉ? Làm sao mà yêu được con bé kia chứ. đến cười nó cũng chưa bao giờ cười với anh một cái cơ mà. Anh thật sự rung động vì nó ư? Kaishi mà cũng biết rung động ư? Thôi. Không nghĩ nữa. vợ vẫn quá đi mất. Kaishi lắc đầu như muốn xua đi cái ý nghĩ vừa lướt qua đầu anh. Anh bước đến chào hỏi mọi người. Satomi gật đầu chào anh. đấy, nó vẫn không thêm cười lấy một cái. người đâu mà lạnh như tảng băng ấy. nổi tiếng lạnh lùng như anh mà cũng phải chịu thua nó.

một bản nhạc cất lên. mọi người bắt đầu khiêu vũ. mẹ nuôi nó cũng vừa đến. nhìn ba mẹ nó khiêu vũ thật đẹp đôi. Nó từ chối hết tất cả lời mời của mấy cậu quý tử con các vị khách mời, thản nhiên ngồi nhấp từng ngụm rượu vang đỏ. Con bé Haya cũng đang khiêu vũ với một anh chàng khá điển trai nào đó. Nhìn anh chàng kia rất quen. Hình như nó đã trông thấy ở đâu rồi thì phải. a..nó nhớ rồi...đàn em của Kaishi đây mà...nói đàn em chứ thực ra Kaishi xem cậu ta như anh em. Nhìn con bé Haya và anh chàng kia có vẻ rất vui. Hai người cứ cười suốt không thôi.

Kaishi đi lại gần Satomi, chìa tay mời nó ra khiêu vũ. một bản nhạc mới khá nhẹ nhàng. Nhưng nó không muốn ra cho lắm. nó thích cảm giác ngồi đây và ngắm mọi người hơn. vả lại cái tay bị thương đang hành hạ nó. Nó lắc đầu với Kaishi.

lần đầu tiên có người từ chối anh. bực mình thật. con bé này bướng thật. anh trai mời mà cũng không chịu. anh đã xuống nước với nó lắm rồi đấy mà nó cứ trơ trơ ra. bực mình quá đi mất. chẳng lẽ khó khăn đến vậy. hôm nay nó là trung tâm của bữa tiệc, nó không ra thì còn gì hay nữa. anh nhất quyết kéo bằng được nó đứng dậy.

- sao em không ra? Ba mẹ sẽ buồn đấy.- Kaishi nói với nó.

- em không thích. Anh mời người khác đi.- nó trả lời lạnh lùng.

- nhưng anh muốn khiêu vũ với em.- Kaishi bướng bỉnh.

- em đã nói không. Anh tìm người khác đi. ở đây thiếu gì con gái. Sao cứ phải là em- nó hơi bực, tại vết thương bắt đầu gở chứng. nó đứng dậy định đi chỗ khác tránh Kaishi thì bị anh nắm tay kéo ngược lại. anh nắm đúng chỗ đau của nó.

- á đau. Anh làm cái gì vậy?- nó gất lên, giật tay khỏi tay anh.

vết thương trở nên đau nhói. Nó nhăn mặt. máu bắt đầu rơm rớm thấm qua lớp băng mỏng. Haya từ xa trông thấy liền chạy ngay lại đứng cạnh Satomi. Con bé cầm tay nó lên coi rồi quay sang mắng Kaishi:

- anh làm cái quái gì vậy? không thấy chị ấy đang bị thương hả?

- chị không sao Haya. Anh ấy không biết mà.

Kaishi ngơ ngác. Anh không biết Satomi bị thương.

- anh xin lỗi. anh không cố ý.

- được rồi. không sao. Haya vào đây giúp chị băng lại vết thương đi. Nó lại chảy máu rồi.- nó quay sang nói với con bé Haya.

- vâng.

Nói rồi Satomi và Haya đi thẳng vào phòng vệ sinh băng lại vết thương để lại Kaishi và Tamaki- anh chàng vừa khiêu vũ với Haya đứng ngơ ngác. Kaishi thấy có lỗi quá. Nhưng quả thật anh không biết Satomi bị thương. Mà sao con bé bị thương nhỉ? Anh đi ra hỏi ba thì biết chuyện Satomi bị đâm vì cứu con bé Haya. Quay sang Tamaki, anh nói:

- điều tra cho anh thằng nào làm.- anh lạnh lùng nói.

- Ok. Mà từ trước giờ có bao giờ anh quan tâm đến cô chủ đâu?- Tamaki ngạc nhiên vì thái độ của Kaishi.

- đừng hỏi nữa. làm đi.

ừ nhỉ? tại sao anh lại quan tâm đến chuyện của con bé đó cơ chứ?

7. Chương 7

Vì con bé là em gái anh- cuối cùng Kaishi cũng nghĩ ra được cái lí do dễ chấp nhận.nhưng mà nói cho đúng ra thì đã bao giờ anh xem Satomi là em gái đâu. nhất là bây giờ, ngay lúc này đây, anh lại càng không muốn Satomi là em gái anh.

để tiện cho công việc điều tra, Tamaki đã đi cùng Haya vì dù sao Haya cũng nhớ mặt hai thằng kia. đặt xấp ảnh cùng một tệp giấy lên bàn Kaishi, Tamaki nhìn mặt:

- lần sau đừng bảo em đi làm mấy cái việc rồi hơi này nữa. điều tra thông tin về hai tên nhãi ranh. lần sau bảo đứa khác làm đi. Chán ngắt. may mà có con bé Haya đi cùng.

- than thở cái gì đấy? không có việc cũng kêu chán. giờ giao việc à làm cũng kêu chán. Mà chán gì nữa. có người đẹp đi cùng còn kêu.

- thì...hìhì... lần sau có việc gì thì nhớ để con bé đó đi cùng anh nhá. Con bé đó hay lắm. hì hì...- tamaki gãi đầu cười.

- tao biết đâu đấy. lần này là vì có liên quan đến nó với con em tao nó mới đi chứ. Mà thích nó hả?- Kaishi nghịch ngợm hỏi.

- anh này... làm gì có...hì...mà...hình như có thích thì phải...em không biết nữa.

- thích thì nói đi còn bày đặt ngại ngần nữa chứ. Anh dạy mày thế hả?

- thì...em không

biết nữa. mà anh nhá...em nghi ngờ anh có gì đó với cô chủ nhá...nói thật đi...

- gì gì là gì. Mày điên à. Nó là em gái tao. Có quái gì được. nói vớ vẩn.- Kaishi chối bay chối biến.

- nhưng cô chủ có phải anh em ruột với anh đâu. Có quan hệ máu mủ gì đâu.

- nói bậy bạ. thôi đi làm việc của mày đi. Anh bận rồi. đi mà gặp con bé kia đi.- Kaishi đuổi Tamaki.

- lại đuổi em. Đi thì đi. Có việc thì gọi rành nhanh. Xong việc thì đuổi người ta thế đấy.

- được rồi. ra cho tao nhờ cái thằng lẩm chuyện này. Có đi không thì bảo? – Kaishi giơ nắm đấm lên dọa. Tamaki co giò chạy lẹ. để Kaishi cho vài đấm chắc nằm viện cả tháng mất.

Kaishi đang cầm xấp ảnh xem, Tamaki lại nghiêng đầu nói vọng vào phòng:

- anh khỏi lo, em xử đẹp bọn nó rồi. mà cô chủ cũng không vừa nhỉ. Khi em gặp bọn nó thì đứa nào đứa nấy mặt mày sưng vù, không nhìn ra mặt nữa cơ. Kinh khủng thật. em cho bọn nó thành thái giám rồi. hehe. Thôi em đi đây.

Kaishi thở dài ngao ngán. Đáng ra anh định tự tay xử lí nhưng Tamaki đã làm đến thế rồi thì anh biết làm gì nữa. chả nhẽ cho bọn chúng về châu diêm vương à. Thôi vậy. anh nghĩ lại câu nói của Tamaki. Anh với Satomi không có quan hệ máu mủ gì hết, chả lẽ anh thích Satomi thật? mà hôm qua không biết con bé có đau lắm không. Nhìn nó nhăn mặt mà anh thấy nao cả ruột. tự dưng thấy lo lắng quá. Anh định đi sang phòng Satomi hỏi thăm nhưng lại thấy ngại. dù sao thì từ trước tới giờ đã bao giờ anh sang phòng con bé bao giờ đâu. Mà sao tự nhiên giờ lại muốn sang xem nó thế nào quá. dần dần một lúc anh quyết định sang phòng con bé. Phòng Satomi ở tầng 2 còn phòng anh ở tầng 3. hình như Satomi không ở trong phòng. Anh nhìn quanh mà không thấy nó đâu. Phòng con bé khá đơn giản. nổi bật nhất trong căn phòng là một bức tranh chụp cánh đồng hoa hướng dương vàng rực rất đẹp. bức tranh to chiếm gần hết một bức tường. trên đầu giường có một bức ảnh chụp Satomi. một satomi đơn giản, không ngổ ngáo như khi ở trường, không lộng lẫy kiêu sa như trong buổi tiệc tối qua mà có vẻ gì đó hoang dại, mộc mạc. bức ảnh chụp nghiêng một bên mặt. trong ảnh Satomi hướng mắt nhìn lên trời. một bức ảnh đẹp. lại một lần nữa anh khám phá ra một nét mới trong con người của cô em gái từ trên trời rơi xuống.

- anh vào phòng em làm gì? - giọng Satomi bất ngờ cất lên phía sau lưng anh.

- à anh tìm em xin lỗi chuyện tối qua. Tay em không sao chứ? – Kaishi giật mình ngoảnh lại. Satomi vừa đi tắm gội. mái tóc xoã ra còn ướt. anh lại ngơ ngẩn nhìn con bé. Nó mặc một chiếc váy hai dây màu trắng. nhìn nó cứ như thiên thần vậy. anh nhìn xuống chiếc cổ trắng ngần của nó. nước từ mái tóc nhỏ xuống từng giọt, nhìn con bé thật gợi cảm. anh nuốt nước bọt khan trong cổ. anh lấm lét nhìn nó như người phạm tội bị bắt quả tang. rồi không biết làm sao nữa, anh đi thẳng ra khỏi phòng con bé, chạy ừa về phòng mình và đóng cửa lại. tim đập thình thịch. Sao anh lại có cảm giác ấy với em gái của mình được chứ. Không được. nó là em gái mình. Không được nghĩ lung tung. Anh lắc đầu quầy quậy như một thằng điên. Mà đúng anh đang điên thật. Anh điên vì em gái anh.

.....

Nó nhìn anh hai chạy vội ra khỏi phòng nó. Không hiểu chuyện gì xảy ra. chỉ thấy dạo này Kaishi lạ lắm. đối xử với nó không còn lạnh lùng như trước. không phải nó cố ý lạnh lùng với Kaishi mà tại từ trước tới giờ anh luôn tỏ ra lạnh lùng không hề để ý, quan tâm gì đến nó. cứ như nó là người vô hình vậy. nó thấy lạ là tại sao mấy hôm nay Kaishi lại ngoan ngoãn ở nhà chứ không đi biệt tăm biệt tích như lúc trước. lúc trước có bao giờ anh ở nhà được quá một tiếng đồng hồ đâu. Sao tự dưng ngoan đột xuất thế không biết. nó mỉm cười thích thú với phát hiện của mình.

Hôm nay là chủ nhật, nó và Kaishi được nghỉ học. ba mẹ nó đi công việc, anh cả đi chơi với vợ sắp cưới. người làm thì nghỉ hết, chỉ có Kaishi với Satomi ở nhà.

Hôm nay lạ thật. cứ bước ra cửa là anh lại chạm mặt Satomi. Mà cứ mỗi lần nhìn thấy con bé là tim lại đập loạn xạ. chưa bao giờ anh có cảm giác này với bất kì cô gái nào mặc dù anh có một cơ sở bạn gái. Cái cảm giác hồi hộp, tim đập nhanh. chả lẽ anh thích con bé thật. mỗi lần đi xuống cầu thang, anh đều cố tình đi qua phòng con bé nhìn xem Satomi đang làm gì. kết quả anh luôn thấy nó nằm trên giường đọc truyện. con bé này có vẻ mê truyện khiếp. đọc từ sáng đến trưa mà chưa thấy chán. Không bù cho anh, cảm quyển truyện đọc được vài trang là mắt rúu cả lại.

“ her. Cái ông này hôm nay lạ nhỉ. Không đi chơi mà cứ ngồi lì ở nhà. thỉnh thoảng lại lượn qua phòng mình ngó nghiêng. Làm cái trò gì đấy không biết. thôi kệ. đọc truyện đi.”- nó nghĩ thầm. cảm thấy khó hiểu về ông anh hai của mình.

Cũng khá

trưa rồi. nó bắt đầu thấy đói. từ sáng đến giờ ngồi trong phòng đọc truyện chưa có gì vào bụng. hôm nay người làm xin nghỉ. mẹ lại không có nhà. Ăn gì đây không biết. đành xuống nhà bếp coi còn thứ gì nấu ăn được không. xuống đến nơi thì thấy Kaishi đang loay hoay với đồng thức ăn. Nhìn vụng vụng không thể tả.

- anh làm gì đấy? - nó lên tiếng. nhìn anh nó thấy buồn cười quá.

- anh đang tìm xem có cái gì ăn được không. Đói quá.- Kaishi giật mình khi bị nó hỏi. tìm lại đập thành thịch. luống cuống thế nào lại bị đứt tay.

- á. đứt tay rồi- Kaishi kêu khẽ.

- ôi trời. đưa em xem nào.- Satomi phì cười nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Kaishi. đứt tay có một tý mà kêu rạo cả lên. Ai nhìn thấy chắc không tin đây là Kaishi lạnh lùng phong độ mọi ngày. Nó cầm tay anh lên ngó nghiêng rồi đưa luôn lên miệng ngậm. thói quen của người việt Nam mà. Hic.

- em làm gì vậy? - Kaishi ngạc nhiên nhìn nó.

- cầm máu chứ làm gì nữa. nhìn mà không biết hả? đứng đây đợi em đi lấy bông băng. Anh vụng về quá. để đây em nấu cho. Sao không gọi em?

Kaishi lại nhìn nó ngơ ngác. lần đầu tiên anh thấy con bé thế này. Không lạnh lùng với anh nữa. lại tỏ ra quan tâm nữa chứ.

- làm gì đây? đưa tay đây em băng lại cho.- Satomi vừa đi ra, lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Kaishi.

Anh ngoan ngoãn chìa tay ra cho Satomi băng bó. Công nhân con bé băng rất khéo.lại nhanh nữa. anh cứ nhìn Satomi chăm chăm. cảm giác có ai đó đang nhìn mình (còn ai ngoài anh hai nó chứ. Có ai ở nhà nữa đâu). Satomi ngược mắt nhìn lên thì thấy Kaishi đang nhìn mình chăm chú, nó đỏ mặt, quát:

- anh nhìn cái gì đấy hả? bộ em là người ngoài hành tinh chắc.

- anh có nhìn gì đâu. chỉ là thấy em hôm nay khác mọi ngày thôi.- anh giật mình nhìn đi chỗ khác.

- khác thế nào hả? nói lung tung.

- thì... bình thường nhìn em lạnh lùng khó gần chết được.

- anh có bao giờ ở nhà lâu đâu mà biết em thế nào hả. ăn nói lung tung thôi. Anh tưởng anh dễ gần lắm đấy hả? hơn gì em.- nó gân cổ lên cãi lại.

- ờ thì... mà thôi không nói nữa đâu. Đói quá em nấu gì ăn đi.- anh đỏ mặt không biết nói gì nữa bèn nói lảng sang chuyện khác.

- xì. Ăn gì?- nó bĩu môi. Chu kái miệng xinh xinh lên.

- có gì ăn nấy. mà em có biết nấu ăn không đấy hả? có cần chuẩn bị thuốc đau bụng trước cho chắc ăn không?- Kaishi lém lỉnh trêu satomi.

- cứ chờ mà xem. Trong nhà này có mỗi anh là không biết nấu ăn thôi.

- này này. Nói đều anh đấy hả? đánh cho bây giờ.

- đòi đánh em á. Dám không đấy? her her.- nó lại chu mỏ thách thức.

Chưa đợi nó nói tiếp Kaishi đã xăn ống tay áo định đánh nó nhưng không kịp. nó bỏ chạy khi vừa thốt ra câu thách thức cơ mà. Hai anh em nó đuổi nhau chạy lòng vòng khắp nhà. Leo hết tầng trên xuống tầng dưới. từ trong nhà ra ngoài vườn. mà vườn nhà nó có phải bé đâu. phải nói là rộng thênh thang ấy chứ. lần đầu tiên hai anh em nó như thế này. Thân mật như hai anh em ruột. người này nghĩ người kia không khó gần như đã tưởng. nói thật là giống hai người đang yêu thì đúng hơn.

Kaishi đuổi theo Satomi sát nút. Nó vừa chạy vừa ngoái đầu lại nhìn, rồi lại cười. hoá ra Kaishi không như nó tưởng. anh cũng có lúc dễ thương như thế này cơ đấy. không chú ý phía trước, nó vấp phải hòn đá, ngã trên thảm cỏ. may mà cổ dày chứ mà toàn đá thì vỡ đầu như chơi. Nhưng cái đáng nói là Kaishi chạy theo nó sát nút nên nó ngã trước, đưa tay định vịn vào Kaishi cho khỏi ngã, ai ngờ kéo anh ngã theo luôn, lại còn... hic hic...đề trên người nó nữa chứ...và thế là mắt chạm mắt... môi chạm môi... cả hai đều mở tròn mắt nhìn nhau chăm chăm... cứ đờ ra.

5s...10s trôi qua...

Nó đẩy anh ra khỏi người nó rồi chạy ào lên phòng và đóng sầm cửa lại. tay ôm lấy ngực. tìm đập thành thịch.

Không khá hơn nó là bao, Kaishi vẫn ngồi nguyên ngoài vườn, đưa tay lên sờ môi. Anh còn cảm nhận được nụ hôn bất ngờ vừa rồi. nhưng mà... hic hic...miệng anh đập mạnh vào miệng Satomi nên bị chảy máu rồi. Huhu...nhưng mà cảm giác vui vui làm sao ấy. hơơ.

8. Chương 8

Việt Nam.....

- anh sao thế? Nó đi rồi. đi thật rồi. có ai muốn tin đâu. Nhưng anh thế này để được gì chứ? Anh nghĩ nó vui khi thấy anh thế này ư?anh xem lại anh bây giờ đi. Có còn là anh nữa không hả?- Kai hét lên đau đớn.

từ ngày Kim ra đi, nó buồn. nhưng nó biết Khánh còn buồn hơn nó. Ngày ngày anh vùi đầu vào men rượu. khi say thì lảm nhảm đủ thứ. Khi tỉnh thì đòi đi tìm Kim. Nó không muốn tin Kim đã ra đi nhưng sự thật phơi bày ra trước mắt, bảo sao nó không tin cho được. nhưng nó không đến mức như Khánh- tìm quên trong men rượu. nó thích đi ra biển một mình nhưng trong thâm tâm thì vẫn luôn có Kim hiện diện bên cạnh. Nó ngắm biển cũng một mình. ngắm biển- thứ trước đây Kim rất thích. Nghe nhạc- bản nhạc yêu thích của Kim. Nó cũng như

Khánh, đắm chìm trong ảo tưởng rằng Kim vẫn đang ở bên. Nó yêu Kim- một tình bạn trong sáng bền chặt. nó yêu đứa bạn thân hay khóc nhè, thích nhõng nhẽo. có lúc nó thấy ghét Kim lắm, ghét cái tính nhõng nhẽo của Kim lắm nhưng giờ đây nó thấy nhớ- nhớ cái tiếng gọi “ Kai iu” của Kim. Vì tình bạn này mà nó chưa bao giờ nói ra tình cảm của mình. rằng nó yêu Khánh. Nó yêu người mà nó vẫn luôn miệng gọi là anh ba. Nó yêu anh lâu rồi. trước cả Kim. Nhưng nó chưa kịp nói ra thì Khánh đã nói yêu Kim mất rồi. nhưng nó không hối hận vì lời yêu chưa nói. Suy cho cùng nếu bắt nó chọn lựa giữa tình bạn và tình yêu thì nó sẽ chọn Kim- người luôn ở bên nó những lúc nó cần. nó chỉ mong được là đứa em gái thôi. thế là đủ rồi. nhưng giờ đây Kim không còn nữa. nó có nên nói ra tình cảm của mình hay không? Đã bao đêm trằn trọc không ngủ được vì câu hỏi đó, cuối cùng nó vẫn quyết định không nói vì nó biết Khánh còn quá yêu Kim. Nói bây giờ chẳng phải điều tốt cho cả 2.

Nhưng nhìn Khánh bây giờ nó đau lòng lắm. nó hiểu vì quá yêu Kim nên anh mới trở nên như thế này. Anh luôn nói tại sao người ra đi không phải là anh mà lại là Kim. Anh đã bị bệnh. Anh đã chuẩn bị cho cái chết. vì thế anh đã làm tổn thương người con gái anh yêu. Vì anh không muốn Kim đau khổ khi anh ra đi. Nhưng ông trời sao lại bắt công thế. Sao Kim lại ra đi còn anh thì ngồi đây. sống mà không bằng chết. anh như chết một nửa rồi. trái tim anh đã chết từ ngày Kim đi. bệnh thì chữa được nhưng người yêu thì không còn. Trái tim thì đã chết.

- để anh yên. Ai nói em Kim chết. Kim vẫn sống mà. Kim đang chơi trốn tìm đấy. anh phải tìm cho ra.- Khánh say, giọng lè nhè.

- anh tỉnh lại đi. Kim đi rồi. đi thật rồi. anh phải chấp nhận sự thật này đi chứ.- Kai thật sự không biết phải làm sao nữa. nó đến ngồi cạnh Khánh. chỉ ngồi bên cạnh. Thế thôi.

- em lừa anh. Kim chưa chết đâu. mọi người bị lừa đấy. chưa chết. chưa chết đâu mà.- giọt nước mắt lăn dài trên má. Anh gục xuống bàn. miệng lảm nhảm gọi tên Kim.

- anh đừng như thế mà. Em xin anh đấy. cứ là anh như trước kia không được sao?- Kai cũng khóc.

- anh xin lỗi. xin lỗi em. Kim ơi... anh sai rồi...

- anh say rồi. em đưa anh vào phòng. Anh đứng lên đi.

- anh không say. Không say thật mà. Sao anh lại không say chứ. Anh không say...

- đứng lên đi.

Kai dìu Khánh vào phòng. Anh say thật rồi.dáng đi xiêu vẹo. anh ngã vào người Kai. miệng lảm bảm Kim...Kim...rồi anh tưởng Kim đang nằm trước mặt anh...Kim đang khóc...gọi tên anh...

Anh đưa tay lau nước mắt cho người con gái đang nằm đó... luôn miệng... “đừng khóc...anh sai rồi.em đừng khóc”...

Kai nằm khóc. Nó đau đớn nhìn Khánh. Không còn là anh nữa. khuôn mặt hốc hác. Đôi mắt vô hồn. nó có thể làm gì cho anh đây. Ôm anh thật chặt nhé...nó ôm anh. Ôm thật chặt. anh lau nước mắt cho nó. Nó biết anh tưởng nó là Kim nhưng nó mặc kệ. nó chỉ biết bây giờ nó nên ở bên anh.

Anh say. Nên anh không biết anh đã làm gì. Nhưng nó không say. Nó biết nó vừa làm gì. Nó biết anh vừa làm gì nó. Anh đã lấy đi thứ quý giá trong đời người con gái của nó. Nhưng không sao. Nó tự nguyện. nhưng nó khóc. Đau thì ít mà tủi thân thì nhiều. vì nó hiểu rằng anh không hề yêu nó. tất cả chỉ là sai lầm.

Sáng. tỉnh giấc. anh nhìn thấy Kai ôm quần áo đi ra khỏi phòng anh. Trên người anh không một mảnh vải. lúc đi ra Kai cũng thế. Đêm qua anh say. chuyện gì đã xảy ra vậy? anh không nhớ chút gì hết. anh đã làm gì thế? Anh ôm đầu. đầu anh đau lắm. chắc tại tối qua anh uống hơi nhiều. anh chỉ nhớ Kai nói chuyện với anh. Kai nói Kim đi rồi. sau đó Kai dìu anh vào phòng. anh nhớ anh nhìn thấy Kim khóc. rồi anh không nhớ gì nữa hết. tại sao anh lại thấy Kim khóc chứ? Chả lẽ anh nhìn nhầm. tối qua anh biết chỉ có Kai ở bên cạnh anh thôi mà.

Anh bước xuống giường vợ quần áo mặc vội vào người. khi đi ra phòng khách thì trông thấy Kai đang dọn đồ ăn lên bàn. Khuôn mặt bình thản như không hề có chuyện gì xảy ra.

- anh dậy rồi à? lại ăn sáng đi. Em về đi học đây.

Kai nói rồi quay bước định đi ra cửa. anh nhìn thấy khoé mắt Kai hơi đỏ. Hình như Kai mới khóc xong. chả lẽ đêm qua anh đã... với Kai ư? Không thể tha thứ được.

- em... tối qua... anh...anh uống say nên...anh không làm gì em chứ?- Khánh ấp úng hỏi.

- không. Không có chuyện gì hết. em về đi học đây.- Kai nói rồi chạy thẳng ra sân. Nó định đút chiếc chìa khoá vào ổ thì Khánh đã chạy theo sau giữ tay nó lại.

- buông em ra. Em đã nói không có chuyện gì mà.- mắt nó rưng rưng

- anh xin lỗi. quả thật anh say...anh không cố ý- Khánh nói giọng hối hận.

- em đã nói không có chuyện gì. Buông tay để em đi.- Kai hét. Vùng khỏi tay Khánh.

Nó lên xe. chạy thẳng một mạch. Không nhìn lại. vì nó đang khóc.

Khánh đứng như trời trồng nhìn nó. người mà anh luôn coi như em

gái. Nhưng tối qua anh hình như đã làm tổn thương nó. Anh không thể tha thứ cho bản thân mình được. anh gọi cho Kai nhưng nó đã tắt máy. Nó cần thời gian để suy nghĩ. Hôm nay nó bỏ học. làm sao mà đi học được với tâm trạng này chứ. Nó lại ra biển. nó có nên trốn chạy thực tại như Kim đã làm để rồi ra đi như thế không nhỉ? Có nên chăng? Hay cứ đối mặt. hay cứ xem như chưa có chuyện gì xảy ra? Nó có làm được không? chắc chắn là không rồi. nhưng nó không muốn trốn chạy như Kim. Nó không muốn ra đi lãng xẹt như thế. Thôi chuyện gì đến nó sẽ đến. trốn tránh không phải cách tốt nhất. nó đâu phải là người yếu đuối.

9. Chương 9

Trở lại với Satomi. hết bất ngờ, nó đi xuống nhà bếp vì cái bụng đang biểu tình dữ dội. hic. Nó lại đụng mặt Kaishi nữa mới khổ chứ. Hai anh em nó nhìn nhau ngại ngùng. rốt cuộc chính nó phải lên tiếng để phá tan bầu không khí đáng sợ này:

- hmm... chuyện lúc nãy... em xin lỗi...vì em kéo anh nên anh mới ngã...- nó đằng hắng, má ửng hồng lên ngại ngùng.

- thật ra thì... anh mới phải xin lỗi. vì anh mà... thôi... xem như chưa có gì nhá...- hic. Kaishi cũng ngượng gần chết. mặt anh đỏ như gấc chín.

- ừm coi như chưa có gì đi. Anh ăn gì không em nấu?- Satomi hỏi.

Sao có thể xem như không có gì được chứ. Hai đứa nó vừa mới... vài chục phút trước đây cơ mà. Nhưng mà chả đứa nào dám nhắc lại cả. ngượng chết được. đấy. cứ như thế thì ai tin hai đứa nó là anh em được cơ chứ. Có mà người yêu thì đúng hơn.

cuối cùng thì Satomi nó cũng bê một cái nồi nghi ngút khói đặt lên bàn. Đưa tay quạt giọt mồ hôi vương trên trán, nó cười nói:

- mì tôm kiểu Việt Nam. nếm thử xem. Không chết đâu mà lo.- nó lấu cá. tạm quên đi chuyện lúc nãy vậy. nhìn nó chả có chút gì gọi là lạnh lùng cổ hủ cả. ai thấy chắc ngạc nhiên lắm. đến Kaishi còn mắt tròn mắt dẹt nhìn nó cơ mà.

- an toàn thật chứ?- Kaishi lại hỏi xóc nó. Nhìn cái mặt hiện lên chữ ngờ to đùng.

- ăn không? Không thì biến. bực anh quá đấy.- nó nói tức tối, kéo nguyên nồi mì lại trước mặt, không thêm mức cho Kaishi miếng nào, nó đưa lên miệng ăn ngon lành, còn xuýt xoa kêu nóng nữa chứ. Nó đang nhem nhem chọc tức Kaishi đó mà.

- ai bảo không ăn. Đưa đây.- Kaishi giật cái nồi lại phía mình, giữ chặt như thể sợ Satomi lấy mất vậy.

- haha. Anh đúng là đồ con nít. – nó phá ra cười trước hành động quá ư trẻ con của Kaishi.

- con nít cái gì? Có em mới con nít. Tham ăn. Có mỗi miếng mì tôm cũng không cho. Hư ăn.- Kaishi chu mỏ cãi lại. tay vẫn giữ chặt thành nồi bằng hai miếng đệm nút.

- được rồi. không nói với anh nữa. đói quá. Đưa em ăn với chứ. Đưa đây em mức ra bát nào.

- không được ăn một mình đâu đấy

- rồi. cha trời. như con nít.- Satomi lẩm bẩm.

- em nói cái gì đấy?

- đâu nói gì. Nói anh người lớn. nói anh đẹp trai. được chưa hả ông tướng.

- anh mà lại. khi nào chẳng đẹp. há há há. – Kaishi héch mặt lên trời đầy vẻ tự hào. Nhìn mà muốn rút dép lên đập ột phát quá đi mất.

.....

bọn nó đang đánh chén ngon lành thì pama về. hai ông bà nhìn bọn nó ngạc nhiên, mắt mở to hết cỡ.

- ba nó ơi, em nhìn nhầm hả?- mẹ nó nhìn chòng chọc vào hai anh em nó, miệng hỏi ba nó.

- em này... nhầm đâu...- ba nó cũng ngạc nhiên không kém. Thì đây là lần đầu tiên anh em nó hoà thuận thế này. lại ăn cùng nhau nữa. chỉ có hai đứa mới lạ. đến hai đứa nó còn ngạc nhiên huống hồ gì là hai ông bà già.

- ba mẹ về rồi hả? có ai muốn ăn mì không nhĩ? Cô út nhà ta hôm nay trở tài đấy. con thử nghiệm trước rồi. không có vấn đề gì.- Kaishi lấu cá nhìn nó trêu chọc.

- thật không đấy? để ba xem con gái cưng trở tài nội trợ nào.- ba nó nói, tiến về phía nồi mì, tay cầm đũa xêu một phát rồi bỏ vào miệng nuốt cái ực.

- chà. Ngon ghê nhĩ?.

- ba trêu con hả? mì ăn liền bỏ vào nước sôi chứ có gì mà ngon.

- thì... chỉ cần con gái nấu là ngon hết. hìhì.

4 người nhà nó nhìn nhau cười hạnh phúc. Thêm anh cả vừa đi chơi với vợ tương lai về nữa là năm người. một gia đình đầm ấm. nhưng một phần sâu thẳm trong thâm tâm nó vẫn luôn muốn tìm được nguồn gốc

của mình. biết bao đêm nó nằm mơ những giấc mơ lẫn lộn không rõ ràng. Bao nhiêu khuôn mặt hiện ra trước mắt nó nhưng nó không nhớ một ai. Đã bao đêm nó giật mình tỉnh giấc, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt. nó đã muốn về Việt Nam tìm lại kí ức nhưng nó nghĩ bây giờ chưa phải lúc. Nó muốn tốt nghiệp xong đã. phải giúp ba nuôi nó quản lí một số công việc cho ổn định đã. trước sau gì nó nhất định phải về Việt Nam.

.....

thời gian thấm thoát trôi qua... cũng 3 năm rồi. nó đã tốt nghiệp. đậu Đại học. rồi trở thành cô chủ quản lí mọi việc thay ba nó vì ba nó cũng muốn an nhàn hưởng tuổi già với mẹ nuôi nó.

Anh cả không cùng chí hướng. chỉ còn nó với Kaishi có thể giúp được ba mẹ nó. dạo gần đây ba mẹ nuôi thường vắng nhà. Hai ông bà rủ nhau đi du lịch khắp mọi nơi. Ba nó tin tưởng vào năng lực quản lí của nó và Kaishi. Tuy Kaishi nóng tính dễ hỏng việc nhưng có nó bên cạnh nên cũng đỡ phần nào. Nó có thể điều hành mọi thứ. vấn đề là đến lúc nó muốn về Việt Nam thì ba mẹ lại không ở nhà. Đành chờ vậy.

ba năm. Kaishi hiểu rằng anh không xem Satomi là một cô em gái đúng nghĩa. Ngày ngày chỉ có hai anh em ăn cơm với nhau. Thay phiên nhau quản lí công việc của tổ chức. Satomi thật sự có uy tín đối với mọi người. ai cũng nể nó. tất nhiên anh cũng vậy. thời gian trôi qua khiến anh hiểu rằng anh đã yêu Satomi sâu đậm. nhưng anh không dám nói ra. Anh không biết Satomi sẽ nghĩ như thế nào khi anh nói anh yêu nó. từ trước giờ anh cảm thấy Satomi chỉ xem anh như một người anh trai. Anh không hiểu nó nghĩ gì. Nó luôn mang một bộ mặt lạnh băng. Cũng đúng, không thể làm sao điều hành được công việc. bao lần anh muốn nói nhưng vẫn chưa tìm thấy cơ hội thích hợp.

còn nó- Satomi. Nó cũng như anh thôi. Sau nụ hôn bất ngờ đó nó bắt đầu có suy nghĩ khác về anh. Rồi bao nhiêu việc xảy ra nó dần dần có tình cảm với anh. Nhưng nó không biết phải làm sao để đối mặt với tình cảm của mình. Nó cảm thấy trong tim nó còn có nút thắt chưa gỡ được. là gì thì bản thân nó không biết được. nó không muốn để lộ tình cảm của mình nên nó lại tỏ ra lạnh lùng với anh. đối xử với anh như một đứa em gái với một người anh trai.

10. Chương 10

một lần nó tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa anh với Tamaki.

- anh. Anh thích cô Satomi phải không?- tamaki hỏi Kaishi

- thẳng diên, nói vớ vẩn cái gì đấy. nó là em gái tao. Thích cái gì. Nói lung tung tao đánh cho bây giờ.- Kaishi đỏ mặt cái lại. anh không biết Satomi đứng ngoài đã nghe thấy hết lời anh vừa nói. Anh không dám nói cho ai kể cả Tamaki biết. anh sợ. một nỗi sợ vô hình rằng Satomi sẽ không thích anh. Nó sẽ nghĩ thế nào? lỡ nó tránh mặt anh thì sao? Thà cứ thế này ngày ngày anh còn trông thấy nụ cười của nó. nếu nó lại trở nên lạnh lùng với anh như trước kia thì anh cảm thấy khó chịu lắm.

- hoá ra với anh em chỉ là một cô em gái không hơn không kém.- nó lẩm bẩm. đành vậy thôi. Nó đã định tỏ ra lạnh lùng mỗi khi gặp anh nhưng không làm được. cứ thấy anh cười là nó lại cười với anh. Nhưng nó đau lắm. nó cứ tưởng những cử chỉ hành động của anh bao ngày qua là anh yêu nó. Hay ít ra cũng thích. Anh em thì không thể như thế được. hoá ra nó đã lắm. trong suy nghĩ của anh nó chỉ là cô em gái bé bỏng thay thế người em đã mất của anh thôi. Nhưng không sao. Đành vậy. cứ là một cô em gái ngoan cũng được rồi. chỉ cần được ở bên anh, trông thấy anh hằng ngày. thấy anh cười. thế là đủ lắm rồi. 3 năm ột tình yêu không nói. Cũng không sao.

Nó vẫn là nó thôi. Nhưng trong trái tim đã không còn cô độc như trước nữa. vì nó đã khắc tên một người vào đó. Tuy người ấy chỉ xem nó như em gái nhưng chỉ cần nó biết nó yêu người ấy là đủ rồi.

- Satomi, hôm nay rảnh không? Đi chơi nhé. – Kaishi bước vào phòng Satomi. Nó đang ngủ. một gương mặt bình yên đến lạ. mi mắt khép hờ hững. miệng hơi hé mở. đôi môi hồng nhạt ướn át. Tóc xoả ra trên

gối. anh dựa cửa nhìn nó say đắm. ước gì anh được đặt một nụ hôn lên đôi môi xinh xắn kia. Anh tiến lại gần nó. ngồi lên một bên thành giường, đưa tay vén mấy sợi tóc xoã trên mặt. hình như nó ngủ say lắm. không động đậy gì. chỉ có hơi thở đều đều. chắc công việc của ba giao cho nó nặng nề quá. Dù sao nó cũng chỉ là con gái. điều hành cả một băng đảng quả thật đến anh còn thấy khó nữa là. Kaishi miết nhẹ ngón tay trên cánh môi Satomi rồi từ từ, anh đặt một nụ hôn nhẹ lên đó. cảm giác thật êm dịu.

một lần nữa anh nhìn lại gương mặt đang say ngủ của nó. mỉm cười rồi bước ra, đóng cửa phòng lại. anh lại không biết rằng có người đang ngạc nhiên tột độ vì hành động của anh vừa rồi. là Satomi. Hoá ra nó không ngủ như anh tưởng. nó thức từ lúc anh ngồi lên giường kia. Nhưng nó chưa kịp mở mắt lên tiếng thì... nó bất ngờ quá. Không phải anh chỉ xem nó như em gái thôi sao? vậy hành động vừa rồi là sao?... sao lại khó hiểu đến thế?...nó cứ ngồi ngây ra thế.

Nghe tiếng xe quen thuộc của Kaishi đi ra cổng, nó nghĩ anh đã đi ra ngoài nên bước xuống nhà định rủ Sakura và Haya đi dạo cho thoải mái. đầu óc nó đang căng thẳng tột độ. Ai ngờ vừa bước xuống phòng khách đã nghe tiếng Kaishi hỏi sau lưng:

- em dậy rồi hả? lúc này anh qua phòng định rủ em đi chơi nhưng thấy em đang ngủ nên thôi.- anh nói thản nhiên. Thì anh có biết lúc này nó đã thức đâu.

- lúc này em hơi mệt nên ngủ thiếp đi. – nó nói mà không dám nhìn mặt

anh. Nó vẫn nhớ lại cảnh lúc này. Ôi ngượng quá. Hic.

- ừm. đi dạo với anh không? Hình như cũng lâu rồi anh chưa đi biển thì phải. em có muốn đi cùng không?

- cũng được. đợi em thay đồ đã.- nó nói rồi ôm cái mặt đỏ như gấc chạy lên phòng thay đồ. ở dưới nhà Kaishi đang nhảy cẫng lên sung sướng. lâu lắm rồi anh với Satomi mới có dịp đi chơi riêng. Toàn là bọn Tamaki, Sakura với Haya đòi đi cùng.

Nó bước ra cổng, Kaishi đã ngồi trên chiếc mô tô đợi sẵn. tiếng xe lúc này là Tamaki đến mượn xe ô tô của Kaishi chở Haya đi chơi. Làm nó tưởng là anh đi. Hôm nay nó không mặc đồ đen như mọi ngày mà thay vào đó là một bộ yukata cách điệu màu vàng nhạt dài đến đầu gối. trông nó không ngầu như lúc làm việc. đi chơi mà, phải thư giãn chứ. cứ ăn mặc như bình thường ra biển chơi người ta biết nó là dân xã hội đen mất. hic. Đen đủi. nó quên mất anh đi mô tô nên mặc cái đấy. phải ngồi nghiêng một bên rồi. lại còn phải ôm chặt nữa chứ. Hay là lấy quách xe nó đi cho tiện chứ ngồi như thế chắc...tim nó rút ra khỏi lồng ngực mất. ai bảo ngồi gần thế cơ mà. thế nên rút cục thì sau một hồi thương thuyết anh cũng đồng ý đi bằng ô tô- chiếc mui trần màu đen của nó.

Trên đường đi chẳng ai nói với ai câu gì cho ra hồn. đúng hơn là nó không nói. chỉ toàn anh hỏi còn nó ậm ừ cho xong chuyện. nó có để ý gì đâu. Tâm trí đang nghĩ lại nụ hôn của anh lúc này. Nó cứ thắc mắc không biết tại sao anh lại hôn nó lúc nó đang ngủ cơ chứ.

Gió biển... thích quá...đã ra đến biển rồi cơ đấy... lâu rồi nó chưa ra biển. mở cửa xe, nó chạy ào xuống bãi cát. rồi lại chạy ra đùa giỡn với từng con sóng nhỏ tấp vào bờ. nó thích cảm giác ấy. nước mát lạnh cả chân. Nó cứ giỡn chơi như thế, tạm thời quên đi nụ hôn kia, không để ý có người đang đứng dựa lưng vào ô tô nhìn nó như bị thôi miên. Nhìn nó cứ như một đứa trẻ con được người lớn đưa đi biển lần đầu vậy. hồn nhiên chơi hết chỗ nói. Nó chụm hai tay lên miệng làm thành loa hét lên gọi Kaishi xuống chơi. Anh mỉm cười lúc lắc đầu nhìn nó, nhìn cái vẻ đáng yêu ít thấy của nó. Càng nhìn nó, ngắm nó, trông thấy nó, anh lại cảm thấy anh yêu nó biết nhường nào. quyết định đi. Có nên nói hay không. Đây là thời điểm thích hợp nhất rồi. có nên chẳng? Anh chạy ào xuống chỗ nó. Nhìn nó cười mà trong lòng anh hồi hộp lạ thường. thật không hiểu nổi anh nghĩ gì nữa, anh bất ngờ nói:

- Satomi...anh...hmm. Anh ôm em được không?- miệng Kaishi lấp bắp.

- hả? gì cơ?- nó giương mắt nhìn anh.

- à không..thì...chỉ là...mà anh em ôm nhau là chuyện bình thường mà...thôi quên đi. Xem như anh chưa nói gì nhé. – hic. lại nói lung tung rồi. anh vừa dứt câu, định quay người đi thì bị một bàn tay kéo ngược anh trở lại. Satomi kéo anh lại rồi bất ngờ đưa tay ôm ngang bụng anh.

Kaishi ngơ ngác.

- em...làm gì vậy?

- thì anh vừa nói anh em ôm nhau là bình thường mà. Em ôm anh thì khác gì anh ôm em chứ. Hi hi- nó ngượng ngừng nhe răng cười với anh. Phô hàm răng trắng tinh đều tăm tắp.

Anh đứng như trời trồng để mặc nó ôm. chẳng biết phải làm gì. rồi thật nhẹ nhàng anh cúi xuống nâng mặt Satomi lên, vuốt ve bên khoé miệng rồi một lần nữa, anh hôn nó. Còn nó... mắt mở trừng trừng nhìn anh...nó ngạc nhiên buông tay khỏi người anh...đứng trơ ra như khúc gỗ. như kịp định thần lại, anh dứt nụ hôn. mắt cũng mở to nhìn nó.

- anh.. anh xin lỗi...cái đó...anh không cố ý đâu...anh xin lỗi...em là em gái anh mà...anh xin lỗi. anh đi mua nước...đợi anh...- Kaishi vụt chạy. anh muốn trốn tránh đôi mắt của nó. Đôi mắt chứa đầy sự ngạc nhiên. Đôi mắt trong veo ngày thơ kia. Anh vừa làm cái quái gì vậy. anh chạy bỏ nó đứng một mình trên bãi biển. người nó cứ đơ ra.

11. Chương 11

Nó ngồi phịch xuống bãi cát, mắt nhìn ra xa xa về phí chân trời. nó không hiểu nổi tại sao nó lại ôm anh và tại sao anh lại hôn nó nữa. chẳng phải anh nói anh chỉ xem nó như em gái thôi sao. thật không hiểu nổi nữa.

- hey you? U're very cute.- một đám thanh niên tiến về phía nó trêu chọc. bọn này tới số rồi. chọc đúng lúc nó đang không được vui vì nghĩ nát óc không ra chuyện.

- where are you from?- nó hỏi.

- Vietnamese. Are you the Japanese?- một tên hất hàm kênh kiêu hỏi nó. bọn còn lại đứng xung quanh nó. một tên giơ tay vuốt tóc nó.

- bỏ cái tay mày ra khỏi người tao.- nó hất mạnh tay của thằng kia ra. giọng lạnh băng. Kaishi mà ở đây chắc bọn này không còn tên nào sống sót.

- ô. Hoá ra cô em cũng người Việt Nam cả. sao lại đứng đây một mình thế này? Đi chơi với anh đi. Đúng một mình buồn lắm.- tên vuốt tóc nó lúc này nói giọng nhào nhọt. cả bọn còn lại 5 đứa cười rần rần.

- ngậm miệng lại và cút khỏi đây trước khi tao nổi điên.

- hô hô. Cô em làm gì mà nóng vậy. bọn anh chỉ đùa chú cho vui thôi mà. Cùng là dân

Việt cả. giúp nhau bớt cô đơn thôi. chiều bọn anh thì bọn anh không làm em đau đâu mà.haha.- vừa nói, tên kia vừa tiến lại gần nó hơn, cúi mặt sát mặt nó. Tên này định đưa tay rút Obi (thắt lưng dùng với Kimono của người Nhật í mà) sau lưng nó thì bị nó cầm ngang cổ tay bẻ ngược về phía trước.

- á. *** con ranh này. Mày dám làm thế với ông à. rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt hả? mày cũng ghê đấy. bọn mày vô. đứa nào thích chơi thì chơi đi.- thằng nhãi vừa bị nó bẻ tay hét lên, xoa xoa cái cổ tay đang đỏ ửng. lại có đứa ngoại lại dám đụng vào cô chủ một băng đảng xã hội đen thế lực ư? một lũ đầu to óc quả nho. Dù bọn nó có là băng đảng nổi tiếng nào ở Việt Nam đi chăng nữa thì cũng nên nhớ đây là Nhật Bản chứ.

cả bọn nghe tiếng quát của tên đầu đàn thì xông vào nó như hổ đói vồ mồi. ai bảo giữa bãi biển mênh mông vắng người này nó lại xinh quá làm gì.

Nó đưa tay lên phía thắt lưng, rút thanh kiếm quen thuộc ra. Đây là lần thứ hai nó phải dùng cây kiếm này chém người. lần đầu là cách đây 3 năm, lúc nó còn đang là học sinh. Ngay ngày đầu đi học, Sakura-giờ là cô em kết nghĩa ngoan ngoãn của nó gây sự với nó. Đó là lần đầu tiên. Và đây là lần thứ hai. Chưa có thêm lần nào nữa nó phải dùng đến kiếm. vì đi đâu nó cũng chỉ ngồi trong xe và ra lệnh. mọi chuyện

đánh chém tranh giành địa bàn xảy ra như cơm bữa đều có Kaishi, Tamaki, Sakura lo. Còn Haya thì luôn kè kè bên nó nửa bước không rời. lần này ắt hẳn nó phải ra tay rồi.

Satomi vùng kiếm. một tên, hai tên rồi bốn tên ngã xuống nằm sóng xoài trên bãi cát rên rỉ. tên có vẻ là đàn anh nhìn nó rồi nhìn xuống đám đàn em đang lẫn lóc trong vũng máu mặt mũi tái mét.

vừa đúng lúc Kaishi đi mua nước về. từ đằng xa anh nhìn thấy Satomi tay cầm kiếm còn một bọn nằm quần quai giữa bãi cát. Còn một tên đang đứng cách Satomi một khoảng. anh vội cho xe tấp vào thành đường rồi chạy xuống chỗ Satomi.

- có chuyện gì vậy?- anh hỏi nó.

- không có chuyện gì đâu. Đùa nhau tí thôi.- nó nói hờ hững với anh. Rút khăn ra lau kiếm, nó quát:

- Cút đi.

- nhưng rốt cuộc là có chuyện gì? Em không sao chứ?- Kaishi lo lắng hỏi. nhìn nó bây giờ mặt lạnh tanh, không giống nó mấy phút trước còn vô tư hồn nhiên chạy nhảy dưới làn nước biển xanh ngắt.

- không sao. về thôi. mất cả hứng.

cả bọn kia nghe nó quát thì đưa nọ diu đưa kia đứng dậy chạy. tên đầu sỏ còn ngoái đầu lại nhìn nó, buông một câu đe dọa:

- mày nhớ mặt tao đó.

Nó nhếch môi cười khinh bỉ. làm quái gì phải nhớ cái loại đó. Nói rồi nó bước về phía chiếc xe của nó, không nói thêm câu gì với Kaishi, nó mở cửa sau leo lên ngồi, mắt hướng về phía biển. một phần vì nó không biết nói gì với anh sau chuyện cái ôm và nụ hôn bất ngờ kia. phần nữa là do mới đánh nhau nên nó hơi mệt. nó thiếp đi trên băng sau, đầu dựa vào tấm kính xe trong suốt. gương mặt nó lại thanh bình.

suốt quãng đường về anh vừa lái xe, thỉnh thoảng lại nhìn nó qua tấm gương trước mặt. nụ hôn lúc nãy làm anh bối rối. nếu nó thức thì chắc hẳn anh cũng không biết phải nói gì với nó. nếu nó hỏi tại sao anh làm vậy thì anh càng chịu thua. Không giải thích nổi.

về đến nhà, anh ngẩng nó ngủ một lúc rồi gọi nó dậy. nhưng mà nó ngủ say quá, hết cách, anh bèn mở cửa xe rồi bế nó leo nguyên mấy tầng cầu thang đưa nó lên phòng. đặt nó nằm ngay ngắn lên giường, anh lại ngẩng nhìn gương mặt của nó. Hic. cứ một lần nhìn cái miệng chúm chím hé mở của nó là anh cứ muốn hôn nó. Thêm một lần chắc không sao đâu nhỉ? với lại nó đang ngủ mà. Lúc trước cũng hôn lúc nó đang ngủ mà nó có biết gì đâu. thế là anh lại nhẹ nhàng chạm nhẹ môi anh vào môi Satomi. một chút tham lam, anh muốn thời gian ngừng lại ngay lúc này, để anh chìm vào thứ hạnh phúc giản đơn này.

- anh yêu em.- anh thì thầm vào tai nó. Nhưng lần này thì nó ngủ say thực sự nên chẳng nghe thấy gì. Đúng lúc anh nói cái câu quan trọng nhất thì nó lại ngủ thật mới chết chứ. Hic.

.....

- ba, mẹ, 2 anh. Con có chuyện muốn nói.- sau buổi cơm chiều, khi mọi người đang ngồi quanh bàn ăn tráng miệng, nó nói.

- sao thế con gái? Có chuyện gì vậy?- ba nó hỏi thân mật.

- con muốn về Việt Nam một chuyến. mọi người có muốn đi với con không?

- về Việt Nam? ừ. Cũng đến lúc con nên về lại quê hương con rồi. - mẹ nuôi nó nói giọng trầm buồn. bà sợ nó về đấy, nhớ ra tất cả, bà sẽ mất nó. Tuy nó không phải đứa con do bà mang nặng đẻ đau nhưng trong thâm tâm bà luôn xem nó như đứa con gái út trong nhà, hết lòng yêu thương chăm sóc nó. giờ nó muốn về nơi nó sinh ra và lớn lên, bà không thể phản đối. bà không muốn hằng đêm nó phải giật mình tỉnh dậy vì những giấc mơ không đầu không cuối. nhìn ánh mắt buồn buồn của nó mỗi

khi nhắc đến gia đình, bà không cầm được nước mắt. tuy bà cũng cho nó đủ mọi thứ, không để nó thiếu thốn tình thương, nhưng bà hiểu giữ nó lại bên cạnh bà suốt đời không phải là cách tốt nhất.

- em định bao giờ đi?- anh cả hỏi nó.

- em đã sắp xếp xong chuyện ở đây. Sakura và Haya sẽ đi cùng em. Ngày kia em sẽ đi. Em đã mua vé rồi. Em chỉ muốn hỏi ba mẹ với anh có muốn về cùng em không thôi.

- ngày kia? Sao sớm vậy? ngày kia anh phải đi công tác. sợ không về kịp. Kaishi, em đi cùng Satomi đi. lỡ có chuyện gì có em bên cạnh mọi người cũng đỡ lo. Ba mẹ có lẽ cũng không đi được nhỉ? chuyến bay sang Paris vào thứ 5 tuần này rồi.

- ừ. Ba mẹ cũng không về Việt Nam với con được. thôi để Kaishi đi cùng con vậy. – ba nó lên tiếng.

- vâng, thế cũng được. thôi con có việc ra ngoài, ba mẹ nghỉ ngơi đi.

- đi cẩn thận nhé.- mẹ nó nói vọng ra khi nó mở cửa xe.

- vâng.- nó cười. mẹ nó bao giờ cũng vậy. nó cũng 21 tuổi rồi. có bé bỏng gì nữa đâu mà khi nào cũng dặn nó cẩn thận. nó biết mọi người tốt với nó. hết lòng yêu thương nó. Nhưng dù sao nó cũng nên đi tìm quá khứ của nó. 3 năm qua nó sống không có kí ức. mệt mỏi lắm. nó cứ sống với những giấc mơ hằng đêm. những con người lạ lẫm mà nó không nhớ tên. chỉ thấy những gương mặt sao mà quen đến thế. Nhưng sao nó lại không nhớ ra cơ chứ.

Nó chẳng có chút kí ức nào sau vụ tai nạn đó. thứ nó còn giữ lại về thế giới nó đã từng sống là một cái tên- Khánh... và một chiếc vòng cổ. hình như là một chiếc vòng đôi thì phải. mặt dây là hình một ngôi sao nhỏ có gắn đá. Xinh xinh nhưng bị khuyết một bên. Nó luôn mang sợi dây đó bên mình. Không biết sợi dây nó có được trong dịp nào, nó không nhớ, nhưng nó có cảm giác đó là một vật rất quan trọng

12. Chương 12

Sân bay Tokio...

- sang đến nơi nhớ gọi điện cho ba mẹ.- mẹ nó nói, nước mắt rưng rưng. quả thật bà không muốn để nó đi chút nào.

- vâng. Ba mẹ đừng lo. Còn có mọi người đi cùng con mà.

- đúng đấy. còn bọn con nữa mà. Bác đừng lo. bọn con sẽ chăm sóc chị Satomi cẩn thận.- Sakura lên tiếng.

- có mà cô chủ chăm sóc hai cô thì có.- Tamaki đùa.

- thôi được rồi. đến giờ lên máy bay rồi đấy. huyền thuyền vừa thôi. Có phải đi luôn đâu mà chia tay chia chân bịn rịn thế hả?- Ba nó gắt lên khi thấy mẹ nuôi nó khóc.

bọn nó lục đục kéo nhau lên máy bay. Là máy bay riêng của gia đình. chiếc máy bay cất cánh đưa nó về với nơi nó mong đợi. máy bay đáp xuống đất nước Việt Nam thân yêu. Nó đang có mặt ở sân bay, ở Sài Gòn, nơi mà hơn 3 năm trước nó đã ra đi. điểm kết thúc, cũng là nơi bắt đầu cuộc sống mới của nó.

- em nhìn gì đấy?- Kaishi hỏi khi thấy nó đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh.

- không có gì. chỉ thấy nơi đây quen thuộc thôi.- nó nói băng quơ.

- vậy sao? Hơn 3 năm qua em không hề nhớ chút gì sao?

- nhớ? Em ước mình có thể nhớ dù chỉ là một cái tên. Nhưng...- nó cười, xen lẫn nụ cười là sự xót xa.

- thôi. từ từ em sẽ nhớ thôi mà. đừng suy nghĩ nhiều.- Kaishi an ủi nó.

- em không sao. Em muốn đi dạo một lát. mọi người về trước đi. Ba mẹ đã chuẩn bị chỗ ở cả rồi phải không? Hình như ở đây ba mẹ có mua một ngôi nhà nhỏ để thỉnh thoảng sang nghỉ hè đúng không?

- ừ. Nhưng đây là lần đầu anh sang Việt Nam.

- vậy hả? thôi anh đưa mọi người về đi. Em muốn đi một mình.

- nhưng... đi một mình không sao chứ?- Kaishi nhìn nó lo lắng. đây là lần đầu anh sang Việt Nam nên không biết bên này thế nào. Có phức tạp như ở Nhật không.

- anh lo cái gì thế hả? đây là đất nước của em. Đây là Việt Nam cơ mà. Không như Nhật đâu. Anh không cần lo đâu.- nó cười trước sự lo lắng thái quá của anh.

- ừ. nhớ về sớm. có chuyện gì thì gọi anh ngay nhé.

- ừm. về đi.

Nó bước lên chiếc mui trần đỏ chói, lao vun vút trên đường. nó không biết phải bắt đầu từ đâu. muốn tìm kí ức? nhưng phải làm thế nào mới được chứ? chả lẽ cứ ngồi một chỗ đợi xem có nhớ ra cái gì không à? nếu được thì hơn 3 năm trời kia nó đã không phải sống một cuộc sống hoàn toàn xa lạ kia. Thôi cứ đi đã. Nó muốn thả lỏng cơ thể. Muốn đi dạo trên đường phố để xem có thể tìm thấy nơi nào đó quen thuộc không. Nhưng vô vọng thôi. Vì nó sinh ra và lớn lên ở Hà Nội. nó chỉ vào đây một lần duy nhất, chưa kịp có chút ấn tượng gì ở đây thì đã bị tai nạn và mất trí nhớ. Nơi quen nhất có chăng chỉ là cái bệnh viện mà nó đã nằm khi bị tai nạn. thật hết cách. tại sao nó không thể nhớ nổi một chút gì đó? tại sao không có nơi nào ở đây giống với những nơi đã từng hiện ra trong giấc mơ của nó. Không có một gương mặt nào nó cảm thấy thân quen. Nó mím môi, tự trách bản thân mình. đầu nó xoay quanh một mớ câu hỏi “tại sao” mà không có câu trả lời.

- Chán

quá đi. Con bé đi đâu mãi chưa về thế không biết. ôi buồn quá- Kaishi than thở. Ba mẹ anh là người Nhật gốc Việt. thường xuyên về đây chơi nhưng anh chưa bao giờ đặt chân lên đất nước này cả. đất nước này tuy là quê hương thứ 2 nhưng nó lại quá xa lạ với anh. ừt khi sinh ra anh chỉ sống ở Nhật. chưa một lần nghe ba mẹ nhắc đến người thân nào ở Việt Nam. chắc ba mẹ anh đưa mọi người qua Nhật hết rồi thì phải. ngồi một mình thế này chán quá. Tamaki, Sakura và Haya kéo nhau đi chơi rồi. anh không đi vì muốn chờ satomi về. nhưng chờ mãi mà chẳng thấy Satomi về gì hết, anh khoác thêm chiếc áo vét mỏng rồi đi bộ ra ngoài, chắc là định tìm xem quanh đây có Bar nào không đấy mà.

- đại ca. nhìn kia. thằng đó trông quen quen. đại ca còn nhớ con bé lần trước mình gặp bên Nhật không? nếu em không nhìn nhầm thì đó là cái thằng bạn con bé đấy thì phải- từ xa, một thằng nhìn Kaishi chăm chăm, hỏi tên đại ca đang ngồi bên cạnh ôm một đứa con gái trong tay.

- DM. con nhãi đó làm sao tao quên được.- tên được gọi là đại ca nghiêng răng ken két.

- đại ca nhìn kĩ xem. thằng đó hình như đúng là bạn con bé kia đấy. không bắt được con đó thì mình bắt thằng này. Em đoán thằng đó là người yêu con kia. Mình cứ thử tóm nó lại xem thế nào.

- được đấy. làm đi. cẩn thận nó có võ. Theo tao thì dùng thuốc mê cho nó chắc ăn. nếu là người yêu con đó thì chắc cũng không phải hạng thường. tao cay lắm. nó làm anh em ta nhục mặt, hôm nay mình phải trả gấp đôi.- hần xô con bé hần đang ôm ra, đứng phắt dậy, cười kinh tởm vì cái ý nghĩ trả thù Satomi vừa lướt qua trong đầu. hần quyết phải làm nhục bằng được con bé đã bẻ tay nó và chém bọn đàn em của hần bị thương.

Kaishi đang đi trên đường, anh mãi suy nghĩ về mối quan hệ giữa anh và Satomi nên không hề biết có người bám theo. bất ngờ anh bị đánh mạnh vào đầu. đang choáng váng thì bị một bàn tay chụp ngay một cái khăn có tẩm thuốc mê vào giữa mặt. Anh ngất lịm, không hay biết gì nữa.

- lục túi đi. Xem trong người nó có điện thoại không? Tìm số con kia đi.- tên đại ca ra lệnh cho bạn đàn em sau khi đã trói chặt tay chân Kaishi vào một chiếc ghế.

- đại ca. điện thoại đây. Nhưng con bé đó tên gì ạ?- một thằng cầm chiếc điện thoại của Kaishi chìa ra trước mặt tên đại ca.

- đại ca. em tìm thấy ảnh con bé đó trong ví thằng này. Hình như con bé đó tên là Satomi. đằng dưới ảnh có ghi tên.

- haha. Satomi à. Tên đẹp thật. haha. để xem nó làm thế nào khi biết thằng này đang ở trong tay tao- hần cầm bức ảnh Satomi lên xem rồi hôn vào gương mặt trong ảnh một cách thô bỉ.

.....

“ .... Always see, always be...come and dream the night with me... nocturne...” tiếng nhạc chuông quen thuộc từ máy Satomi vang lên. Nó cầm máy lên xem- là số Kaishi.

- có chuyện gì thế? Em đang trên đường về.

- còn nhớ ai đây không hả? con em có nhớ người cách đây không lâu bị em xử đẹp bên Nhật không nhỉ? Trên biển ấy mà.- một giọng nói cất lên bên kia đầu dây.

- mày là ai? Anh trai tao đâu?- nó ngạc nhiên vì giọng nói bên kia không phải của Kaishi mà hình như nó đã nghe đâu đó.

- ồ. Hoá ra là anh trai. vậy mà anh đây cứ tưởng thằng này là người yêu em đấy. haha. Anh trai em đang ngủ ngoan như một con *** trước mặt anh đây này. Haha. Mà không nhớ anh à? thất vọng quá nhỉ? Cố nhớ lại đi.

- mày đang ở đâu?- nó nghiêng rằng. tại sao Kaishi lại ở trong tay thằng này? Nó thắc mắc. chả nhẽ bị đánh lén. Nó đã nhớ ra thằng này là ai.

- bọn anh chờ em ở XXX. nhớ đến một mình nếu không muốn thằng anh yêu quý của em xuống mồ.

Thằng này vừa đọc xong địa chỉ thì nó cúp máy cái rụp, không nói thêm câu nào. Nó quay xe, phóng như bay đến địa chỉ thằng kia vừa đọc.

Kaishi giờ đã tỉnh. Anh đưa mắt nhìn quanh. Chưa bao giờ anh rơi vào hoàn cảnh như thế này. Chân tay lại bị trói chặt không thể cựa quậy nổi. anh nheo mắt nhìn những tên đang đứng trước mặt anh. Nhìn quen quen. À. nhớ rồi. đây là bọn đã bị Satomi chém khi anh và Satomi đang đi chơi biển. nhưng sao bọn này lại bắt anh?

Đang suy nghĩ thì bên ngoài có tiếng ô tô phanh gấp. cả bọn kia và anh đều nhìn ra cửa thì thấy Satomi bước xuống xe, khuôn mặt lạnh lùng.

- Satomi? Sao em lại ở đây?- Kaishi hét lên hỏi nó.

Satomi đứng dựa lưng vào cánh cửa, hai tay bắt chéo, dáng vẻ bất cần đời.

- thả anh trai tao ra. người mày cần là tao. – nó hất hàm ra lệnh.

- thả thằng này ra cũng được nhưng cô em phải làm theo yêu cầu của anh. Đây không phải Nhật, em không làm gì được bọn này đâu. Hahaha - thằng cầm đầu lên tiếng không quên kèm theo một tràng cười âm thầm.

- Mày muốn gì?- nó hỏi.

- Haha. Từ từ đã nào. Làm gì mà vội thế. Uống ly rượu đã nào. Haha.

Nó cầm ly rượu uống cạn rồi ném thẳng xuống sàn nhà. Nó không để ý tên kia đang nở một nụ

cười nửa miệng đáng khinh bỉ. tự dưng nó cảm thấy đầu nặng trĩu, choáng váng rồi nó ngã vật xuống sàn bất tỉnh. Nó không ngờ bọn kia lại bỉ ổi đến vậy, dám bỏ thuốc ngủ trong ly rượu mà nó đã uống.

- Satomiiiiiiii...iiiiiii.....- Kashi hét lên.

Nếu là ở Nhật chắc chắn bọn này không sống sót được quá 2 phút nữa. ***** . khi rời khỏi nhà anh đã không đề phòng, cứ nghĩ là mình đang ở Nhật Bản nên không mang theo người. chỉ định đi bar chơi một lát...ai ngờ bị bọn người này đánh lén chứ nếu đánh trực diện thì cũng đã không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ. Anh lo lắng nhìn Satomi đang nằm bất động, xung quanh là những con mắt hau háu của bọn côn đồ.

- tạt nước cho nó tỉnh lại. để thế này không vui chút nào. Hahaha.- tên cầm đầu ra lệnh cho bọn đàn em sau khi đã trói chặt tay chân của nó.

- Hmm...mmm.. cái quái gì vậy?- nó mở mắt, cảm thấy lạnh buốt toàn thân.

Bây giờ nó đã nhận ra hoàn cảnh hiện tại của mình. tay chân bị trói chặt. nó nghĩ không biết bọn khốn này đang định giở trò gì đây. Nó nhìn chăm chú vào tên cầm đầu, khuôn mặt vẫn lạnh như một tảng băng. Rơi vào hoàn cảnh như thế này mà nó vẫn bình thản được như thế. Đến bọn kia cũng phải ngạc nhiên. Nó chỉ lo cho Kaishi. Đường đường là thiếu gia của một ông trùm xã hội đen lớn nhất nhì Nhật Bản mà giờ đây lại rơi vào hoàn cảnh này. Nó quay sang nhìn anh, ánh mắt dịu lại đôi chút.

- thả anh tao ra. Mày muốn làm gì tao cũng được.- nó nói lạnh lùng.

- Haha. Đã thế này rồi mà còn không biết thân biết phận hả? mày nên xem lại mày đi. Đang nằm trong tay tao đấy.haha

- Mày muốn gì?

- Haha....muốn gì ư?

Hắn vừa nói vừa tiến lại gần nó, tay hắn vuốt ve từ khuôn mặt nó rồi đưa dần xuống đến cổ.

- bỏ cái tay bẩn thỉu của mày ra khỏi người tao.- nó hét lên khinh bỉ. chưa từng có ai dám đối xử với nó như thế này. Nó cảm thấy ghê tởm. nó ước nó có thể giết chết tên khốn này ngay bây giờ.

- Thương lượng nhé. Tao sẽ thả thằng đó ra với điều kiện mày phải ngoan ngoãn nghe lời tao. Haha. Tao sẽ không làm mày đau đâu. Haha.

- Mày muốn làm gì?

- Vui vẻ một tý thôi mà. Cô em cũng đâu mất gì. Xinh xắn thế này lại từng ở Nhật. đừng nói với anh cô em chưa từng..... haha.

- *****. cầm cái mồm chó mày lại- nó rít qua kẽ răng.

- Hôhô. Cá tính thật. anh đây thích rồi đấy. haha. chấp nhận yêu cầu của anh đi. Anh sẽ tha cho nó.- hắn nói, hất hàm về phía Kaishi.

- ....

- Satomi. anh cấm em. Không được làm thế. Anh có chết em cũng không được làm thế.- anh hét lên điên dại. bản năng của một thằng đàn ông không cho phép ai làm tổn thương người con gái anh thầm yêu.

- Kaishi....- nó nhìn anh rồi nhìn con dao sáng choang đang kề cạnh cổ anh.

- được. tao đồng ý. Mày đã hứa phải giữ lời.

Nó lại quay sang nhìn anh. Bất chợt hai hàng nước mắt rơi xuống. rồi nó mỉm cười nhìn anh. Một nụ cười hiếm hoi.

Anh chưa từng nhìn thấy nó khóc bao giờ. Kể cả khi còn ở bên Nhật, nó từng bị một bọn côn đồ chém vào tay khi cứu một cô bé – là Haya. Vậy mà giờ đây anh lại thấy hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp của nó. Vì cứu anh. Trái tim anh như có ai bóp nghẹt. anh nhìn nó trân trối.

Anh lắc đầu quầy quậy như một đứa trẻ, luôn miệng hét lên...“đừng mà”...

Nhìn chiếc áo bị xé nát, bàn tay thô thiển vuốt ve từng phần, từng phần trên cơ thể người con gái bé bỏng anh yêu, từng tiếng cười khoái trá dâm dăng của bọn kia mà đầu anh muốn nổ tung. Satomi nằm trước mặt anh, khuôn mặt đau đớn, nước mắt đầm đìa nhìn anh, anh không biết phải làm gì nữa. anh đã không bảo vệ được người con gái anh yêu mà lại được chính Satomi bảo vệ., tim anh như vỡ nát. Từng tiếng nấc của Satomi như những mũi kim nhọn đâm vào trái tim anh. Đau đớn biết nhường nào. Anh quay mặt sang một bên, không dám nhìn khuôn mặt của nó nữa. nước mắt bắt đầu trào ra hai khoé mi.

Nó nằm đấy, nhìn anh...đau đớn. nó thấy anh quay mặt đi, nó nghĩ chắc giờ đây anh đang ghê tởm nó như nó đang ghê tởm cái thân xác đang nằm trên người nó vậy. nó bật cười chua chát. Mỗi lần bàn tay dơ bẩn kia chạm vào thân thể của nó, nó lại rùng mình, ớn lạnh. Hai hàm răng cắn chặt đôi môi đến rướm máu.

Xong xuôi. Nó vẫn ngồi nguyên tại chỗ, ánh mắt vô hồn. nó đã được cởi trói còn anh vẫn chưa. Anh vẫn không nhìn nó thêm một lần. Cay đắng.

Rầm....

Cánh cửa bật tung ra. Sakura, Haya và Tamaki cùng bọn đàn em ồa vào. Sakura và Haya chạy lại đỡ Satomi dậy, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng khi nhìn thấy sự vô hồn trên gương mặt Satomi.

- chị làm sao thế?- Sakura hốt hoảng hỏi.

- chị muốn đi dạo một lát. Xử lí hết bọn chúng đi. Đừng để tên nào sống sót. Xong việc thì thu dọn cho sạch sẽ. đây là việt Nam.

Không cần nghe Sakura và Haya trả lời, nó quay lưng đi

thẳng không nói thêm gì nữa. sau lưng nó, Kaishi như một con thú điên chém xối xả tên cầm đầu, mắt anh đỏ ngầu. không một ai dám cản anh lại.

Khoác thêm chiếc áo len mỏng vừa lấy của Haya, nó đi ven theo lề đường. nó đã lấy lại khuôn mặt lạnh lùng vốn có. Trời đang mưa nhưng nó mặc kệ. cứ để mưa tẩy hết những gì nó vừa trải qua. Nó đau. Nhưng nỗi đau thân xác chẳng là gì so với nỗi đau tinh thần. anh đã chẳng hề nhìn nó lấy một lần. nó cứ đi, đi mãi mà chưa có điểm dừng. rồi nó đi ra đến biển. từ bao giờ nó cũng không biết nữa, biển luôn cho nó cảm giác bình yên. Như bây giờ, thứ nó cần nhất chính là sự bình yên. Mỗi lần nhìn thấy biển nó lại có cảm giác thân quen mà không biết tại sao. Nó không định tự tử. chưa bao giờ nó có ý nghĩ đó trong đầu. nó chỉ muốn tìm lại sự bình yên trong lòng nó mà thôi. Và nó khóc, khóc một mình trên bãi biển vắng.

13. Chương 13

“ tại sao anh không thể tìm thấy em? Cô gái này...người con gái trong bức ảnh này không phải là em sao? chỉ một lần thôi, hãy cho anh nói câu xin lỗi đi em...”- Khánh cầm một bức ảnh trên tay. ngắm nhìn thật lâu. một lần anh tình cờ nhìn thấy gương mặt quen thuộc của nó trong một tập ảnh cách đây 3 tháng. Anh đã cố gắng liên hệ với tác giả của bức tranh đó những mong tìm được địa chỉ người con gái trong ảnh nhưng sự đời thật trở trêu, ngay cả một cơ hội mong manh cũng không đến với anh. người ta nói tác giả của bức tranh này là một nhiếp ảnh gia tự do. Thích đi đây đó và chụp những tấm hình anh cho là đẹp. cô gái trong bức tranh được chụp ngẫu hứng trong một chuyến du ngoạn của nhiếp ảnh gia này hơn 3 năm về trước. Nhưng không ai ngoài tác giả biết bức ảnh được chụp ở đâu. Và lúc anh tìm đến nhà thì được biết tác giả đã vác balô và máy ảnh đi du ngoạn. không ai biết người này đi đâu. Cũng chẳng có cách nào để liên lạc. hơn 3 năm rồi. chả lẽ Kim của anh đã không còn trên đời này thật sao?

.....

“ anh đã đi hết mọi nơi trên cái đất nước nhỏ bé này chỉ mong một lần nữa được nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ thân quen của em. Em đã đi thật rồi sao? Đã không còn trên cõi đời này nữa sao? 3 năm... anh đã đi tìm em 3 năm trời. anh đã sai. Hãy cho anh một cơ hội để được nói rõ với em mọi thứ. Anh không tin. Không tin em đã rời khỏi thế giới này. Anh không tin... hãy trở về và nói với anh đây chỉ là một giấc mơ thôi. Một cơn ác mộng thôi. Được không em? Anh tưởng người phải xa rời thế giới này trước là anh. Nhưng tại sao? Tại sao người ra đi lại là em?”- một nơi không xa trên bãi biển có một người con trai cũng đang rơi lệ. là Khánh. Anh đã đi tìm một người con gái suốt 3 năm trời trong vô vọng. anh không biết rằng người con gái đó đang ở gần bên anh... đang khóc như anh... nhưng không phải khóc vì anh.

Nó đứng dậy, dang hai tay ra, ngửa mặt lên trời, nhắm mắt lại và.....hét. nó hét thật to. Nó nhớ có người đã bày cho nó làm vậy để giải tỏa stress nhưng nó không nhớ người đó là ai. Nó chột giật mình vì không xa nơi nó đứng có một chàng trai cũng đang làm y hệt nó. Bất giác, nó nhìn chàng trai kia và mỉm cười.

Cô gái kia? Quen quá. Sao lại giống em đến thế. Không... không thể... Không phải em đâu. Chắc mình nhìn nhầm. nhưng... cô ta cười. lạ quá. Là em ư? Nụ cười đó... làm sao anh có thể quên được... nụ cười đó... có cái gì đó rất buồn... nụ cười ngày em nói câu chia tay...nụ cười cuối cùng của em mà anh được nhìn thấy... có phải là em đó không?...

lạ quá. Hình như chàng trai kia đang bước lại gần nó thì phải. sao nó thấy người này quen quá. Cái dáng ấy sao lại quen đến vậy. người đó là ai? người đó...người con trai trong giấc mơ của nó...phải không nhỉ? Sao anh ta lại nhìn mình chằm chằm vậy nhỉ? Mình nên đi hay đứng lại? không kịp nữa rồi...

- Em.... Là em thật sao? Anh không mơ chứ?- chàng trai kia chạy đến trước mặt nó, mắt mở to nhìn nó đầy vẻ xúc động còn hai cánh tay thì ghì chặt đôi vai nhỏ bé của nó.

- Tôi có quen anh không nhỉ?- nó hỏi lại, ngạc nhiên nhìn chàng trai.

- Kim? Em là Kim phải không? Đúng là em phải không Kim?- chàng trai kia hỏi trong hơi thở dồn dập.

- xin lỗi. anh nói tôi là ai kia? Tôi thấy anh rất quen nhưng không thể nhớ được. anh biết tôi ư?

- em sao thế? Anh mà...là anh đây mà. Khánh mà. Anh là Khánh đây mà. Em đừng đùa vậy chứ.- Khánh hốt hoảng nhìn nó.

- xin lỗi anh nhưng... tôi không nhớ nổi anh là ai.- nó lại ngơ ngác nhìn anh. Anh đúng là người nó thường thấy trong giấc mơ nhưng quả thật nó không thể nhớ ra chút gì. Chẳng lẽ người này biết nó là ai ư? Nhưng anh ta vừa gọi nó là Kim...là Kim cơ mà... nhưng nó tên Vân Khánh...tại sao thế này? rốt cuộc người này là ai?... nó ôm đầu đau đớn.

- em...em nói cái gì vậy? em không

nhớ anh ư? tại sao lại thế? Em có biết anh đã đi tìm em hơn 3 năm trời không hả? mọi người đều tin em đã chết nhưng anh không tin. Anh vẫn luôn đi tìm em mà. đừng nói với anh em không nhớ anh. đừng đùa với anh như vậy chứ. Anh biết anh sai rồi. tha thứ cho anh đi Kim...- Khánh nói trong nghẹn ngào. Nó nhìn thấy hai dòng lệ óng ánh chảy dài trên khuôn mặt tiêu tụy của chàng trai kia. Nhưng nó không thể nhớ ra. đầu nó đau quá. Nó ôm đầu ngồi thụp xuống bãi cát. miêng rên lên “đau quá..”.

- em làm sao vậy?- Khánh hốt hoảng nhìn về mặt đau đớn của nó.

- đau quá...tôi không nhớ. Không nhớ gì hết...anh là ai?...tôi là ai?... ai nói cho tôi biết với...- nó hét lên rồi ngã xuống bất tỉnh.

.....

- cô bé này vừa trải qua một cú shock. với lại hình như trước đây đã gặp phải chuyện gì đó nên bị mất trí nhớ.- ông bác sĩ nói với vẻ mặt đăm chiêu.

- mất...mất trí nhớ...bác sĩ vừa nói cô ấy bị mất trí nhớ ư?...- Khánh lắp bắp hỏi.

- đúng vậy.- bác sĩ gật đầu xác nhận.

Khánh ngồi bên giường bệnh của Satomi- Kim- người con gái anh yêu. mất trí nhớ ư? chuyện gì đã xảy ra với em ba năm trước vậy? tại sao mọi người lại nghiêm đã chết chứ? Em đang nằm trước mặt anh đây mà. Sao em hốt hoảng quá vậy?... em là Kim...Kim của anh...đúng không?

Anh đưa tay lướt nhẹ trên gương mặt nó. Bàn tay anh dừng lại khi thấy trên cổ nó là sợi dây chuyền. sợi dây chuyền đó...đúng là em rồi...là em thật rồi...đây là sợi dây anh đã đặt làm riêng cho anh và nó vào ngày Valentine đầu tiên của hai đứa...là sợi dây chuyền đôi. Anh đưa tay lên cổ mình và tháo sợi dây anh đang đeo trên cổ xuống, đưa ghép với cái mặt dây Satomi đang đeo. vừa khớp. một mặt trăng khuyết bao quanh ngôi sao bạch kim nhỏ.

- hmm...đau quá- Satomi vừa tỉnh. Đưa tay đập nhẹ vào trán, khuôn mặt nhăn nhó.

- anh là ai? tại sao tôi lại ở đây?- nó nhìn xung quanh. Đây là bệnh viện.

Khánh ôm chầm lấy nó.

- là em...anh biết mà..anh biết em không chết mà...anh xin lỗi...- anh nói đầy vẻ xúc động.

Nó đẩy người con trai đang ôm chặt nó ra.

- anh làm gì vậy? tôi không biết anh.

- phải...đúng rồi. em bị mất trí nhớ. Em không nhớ anh là phải. rồi em sẽ nhớ ra anh là ai thôi.
- tại sao anh biết tôi bị mất trí nhớ? rốt cuộc anh là ai? tại sao anh lại gọi tôi là Kim? chắc anh nhầm tôi với ai đó rồi.
- không. Anh không nhầm. đúng là em mà. Em là Kim. Tên của em là Kim.... Em nhìn này...- Khánh nói, chìa sợi dây chuyền của anh ra rồi ghép lại với mặt dây của nó. Đúng là một đôi. Nó nhìn ngơ ngác. vậy là sao? tại sao nó lại có sợi dây này cơ chứ? Nó luôn mang sợi dây bên người. chả lẽ người con trai này biết nó thật? nhưng sợi dây với mặt ngôi sao lại ghép vừa vặn với mặt trăng khuyết lưỡi liềm của người con trai này. vậy là sao?

14. Chương 14

nếu tôi đúng là người anh quen... vậy...anh có thể kể cho tôi những chuyện anh biết về tôi được không? Tên tôi? Gia đình tôi? Và anh là ai? Anh có quan hệ như thế nào với tôi?

- anh tên Khánh. Anh là...người yêu của em...và tên của em là Kim...- anh kể tất cả mọi chuyện về nó, bạn bè nó, gia đình nó...và những chuyện về nó và anh...về xuất xứ của sợi dây chuyền. anh còn lôi trong ví ra một bức ảnh anh và nó chụp chung trên bãi biển. đúng là nó. Trong tấm hình nó đang chu cái miệng xinh xinh lên “chụt” và má anh tỉnh nghịch. vẫn mái tóc dài ngang lưng như 3 năm về trước. vẫn đôi mắt tròn to lung linh. vẫn khuôn mặt ấy. là nó thật ư? Trên cổ vẫn đeo sợi dây kia. Đúng là nó rồi.

.....

Kaishi...

Sau khi đã bình tĩnh lại, anh đưa mắt nhìn xung quanh kiếm tìm bóng dáng Satomi nhưng không thấy đâu. Hốt hoảng, anh chạy lại hỏi Haya thì chỉ nghe cô bé nói Satomi đi dạo mà không biết đi đâu. Anh hoảng hốt chạy đi tìm. nếu có việc gì xảy ra với nó chắc anh không sống nổi mất. Kaishi gọi điện thoại cho nó...

“ .... Always see, always be...come and dream the night with me... nocturne...” tiếng nhạc chuông quen thuộc từ máy Satomi vang lên. Nó cầm máy lên xem- là số Kaishi.

- em nghe máy đi kìa- Khánh nói khi thấy nó đang nhìn vào màn hình chiếc di động và lưỡng lự không biết có nên nghe máy hay không.

- không sao.- nó dập máy. Nó không muốn nói chuyện với Kaishi bây giờ. Nó không biết phải nói gì. Bây giờ nó phải làm sao đây? Nó đã biết nó là ai tuy nó không hề nhớ mà chỉ qua lời kể của người con trai tự nhận là người yêu của nó. Anh nói anh đã đi tìm nó hơn 3 năm trời. thời gian nó biến mất cũng trùng với ngày xảy ra tai nạn. rồi cả sợi dây nữa. cả bức ảnh, cả giấc mơ nữa. Khánh đúng là người con trai nó thường thấy trong giấc mơ. Nhưng nếu là người mà nó đã yêu...vậy Kaishi thì sao...hai người con trai...nó không biết tình cảm Kaishi dành cho nó là như thế nào? Còn người con trai này... từ lúc gặp đến giờ, nó cảm thấy anh rất yêu

người con gái tên Kim- cũng chính là nó. Không hiểu sao nó không cảm thấy nghi ngờ gì lời nói của anh mà ngược lại, nó cảm thấy sự ấm áp chân thật trong mắt anh. Nhưng nó thật sự rất...rất rất yêu Kaishi... nếu không yêu anh liệu nó có sẵn sàng đánh đổi thứ quý giá nhất của đời con gái để cứu anh hay không? liệu... một lúc nào đó...nó có thể nhớ lại mọi thứ hay không?

- anh nói tôi ở đâu? Ý tôi là...người con gái tên Kim ấy. tôi không chắc có phải là tôi hay không. Tôi chỉ biết những người đưa tôi vào viện khi tôi bị tai nạn nói rằng trong lúc hôn mê tôi luôn miệng nhắc đến một cái tên- Khánh.. là tên anh chẳng? Tôi không biết. nhưng mọi người nghĩ đó là tên tôi nên sau đó tôi được gọi là Vân Khánh. một cái tên khá đẹp.

- Khánh ư? tại sao lúc hôn mê em lại gọi tên anh. lại gọi tên người mà em nghĩ đã nói dối em, đã phản bội em. tại sao vậy? em yêu anh đến thế ư? Hay là em quá cảm hận anh...- Khánh trầm suy nghĩ, nét mặt anh

lộ rõ về đêm chiều.

- em theo anh về Hà Nội nhé? về đây có thể em sẽ nhớ lại mọi chuyện.

- Hà Nội? tôi sẽ về. tôi phải tìm lại kí ức của mình. Nhưng bây giờ tôi còn một số việc cần giải quyết. anh cho tôi địa chỉ và số liên lạc của anh. Bao giờ xong việc tôi sẽ liên lạc với anh.

- em làm gì? Còn việc gì quan trọng hơn về Hà Nội để khôi phục lại trí nhớ cho em chứ? Anh đã tìm em trong vô vọng suốt 3 năm trời. đừng bắt anh chờ đợi nữa được không em? Anh thật sự kiệt sức rồi. về với anh đi.

- khôi phục trí nhớ với tôi mà nói là việc hết sức quan trọng. nhưng tôi còn có việc khác cũng quan trọng không kém. Tôi sẽ liên lạc với anh sau khi tôi xong việc. còn bây giờ thì... cảm ơn anh đã nói cho tôi biết mọi chuyện tuy không chắc có phải sự trùng hợp ngẫu nhiên là người giống người hay không. Nhưng dù sao đó cũng là mất xích quan trọng có thể giúp tôi nhớ ra mọi chuyện cũng nên. Còn giờ thì nếu anh cứ quả quyết tôi là người yêu của anh thì anh yên tâm đi...tôi sẽ liên lạc với anh mà. Tôi còn cần anh giúp tôi nhiều nữa. thật sự tôi rất cảm ơn anh.

- em đừng nói như vậy. anh biết chắc em là người con gái anh yêu. Em đúng là Kim. Không phải trùng hợp ngẫu nhiên đâu.trên đời này chẳng có sự trùng hợp đến vô lí như thế này đâu. Thôi được... anh sẽ chờ em. đừng để anh phải đau khổ thêm nữa em nhé. Anh đã đủ khổ sở khi mất em lắm rồi. đừng biến mất khỏi cuộc đời anh một lần nữa em nhé. Anh không chịu đựng nổi đâu.

Nó cười dịu dàng. người này yêu cô gái tên Kim- là nó đến vậy sao? nếu nó là Kim hẳn nó sẽ hạnh phúc lắm khi biết có người yêu nó đến vậy. còn nó...nó không biết Kaishi có yêu nó hay không? Anh hành động như thể anh yêu nó...nhưng lời anh nói lại trái ngược hoàn toàn với hành động.

.....

Sakura...tiếng chuông điện thoại của cô bé vang lên.

- chị satomi...chị đang ở đâu? chị có biết mọi người đang lo cho chị lắm không? chị không sao chứ?- giọng Sakura hốt hoảng khi biết Satomi gọi điện.

- được rồi Sakura. chị không sao. chị đang ở bệnh viện xxx. Em đến đón chị đi. – nó nói bằng tiếng Nhật. Khánh nhìn nó ngạc nhiên. Nó gọi cho ai có tên Sakura mà nói tiếng Nhật? anh cũng biết nói tiếng Nhật. chả là trước đây khi Kim với Kai đi học tiếng Nhật cũng lôi anh theo bằng được. Kim nói nếu sau này anh với Kim kết hôn thì phải đi tuần trăng mật ở Nhật, không biết nói tiếng Nhật thì phiền lắm. vì Kim thích nên anh cũng chiều theo ý nó. Anh yêu Kim. Anh yêu vẻ trẻ con hay làm nũng của nó. Anh yêu những lúc nó hỏi ngô nghê rằng “ anh yêu em không?” dù biết câu trả lời luôn là “có”. Anh yêu đôi mắt to tròn, mái tóc dài chấm lưng, cái miệng xinh xinh hay chu lên khi cãi nhau với anh...anh yêu tất cả những gì thuộc về nó. Vì nó anh bỏ đánh nhau. Vì nó anh không hút thuốc. vì nó anh bỏ thói quen tụ tập đi chơi với bạn bè mỗi tối thứ 7 để đưa nó đi dạo loanh quanh khắp thành phố. Và cũng vì quá yêu nó mà anh làm nó tổn thương chỉ vì không muốn nó đau khổ khi anh ra đi lúc anh biết tin mình bị bệnh. Anh không ngờ gia đình anh lại tìm được người có tuý thích hợp để thay cho anh. Và anh đã sống nhưng người con gái anh yêu thì lại không còn bên anh. Nhưng không sao. giờ nó đã ở đây. Kim của anh vẫn còn sống. anh tự hứa với bản thân rằng sẽ không để nó ã rời anh thêm một lần nào nữa. dù có chết anh cũng phải chết trong vòng tay nó. một lần mất Kim là quá đủ. Nhưng anh lại không biết phải đối mặt với Kai- cô em gái nuôi và cũng là bạn thân của Kim như thế nào. Anh đã làm tổn thương Kai. Sau chuyện đó Kai đã đi du học và anh không hề gặp hay liên lạc được với Kai một lần nào hết. đến hỏi gia đình Kai thì họ không nói cho anh biết vì Kai đã dặn thế. Kai đi du học. còn anh thì lang thang khắp mọi nơi trên cái đất nước

hình chữ S bé nhỏ này những mong tìm được bóng dáng quen thuộc của Kim. Vì anh không tìm Kim đã chết như mọi người vẫn tin. Anh có niềm tin mãnh liệt rằng Kim vẫn còn sống. Và kết quả là đây. Ngay lúc này đây Kim đang ngồi trước mặt anh. Là Kim bằng xương bằng thịt. chỉ có điều Kim không nhớ bất cứ thứ gì.

Anh đi cùng nó ra cổng bệnh viện đứng chờ Sakura.

một chiếc xe hơi đen bóng đỗ xích trước mặt anh và Kim. (từ giờ khi nói về Khánh thì gọi nó là Kim và nói với Sakura, Kaishi...thì gọi là Satomi nhé).

- Satomi...em không sao chứ? Sao em lại ở đây? tại sao em lại làm việc ngu ngốc ấy chứ? Anh có chết thì đã sao...tại sao em lại làm thế hả?- Kaishi bước xuống xe, chạy lại ôm chặt lấy nó.

- buông em ra. – nó nói lạnh lùng.

- anh xin lỗi.anh... vì anh...- Kaishi buông nó ra, lắp bắp không nói nên lời...nghe ngào...

- em không sao. Không cần lo cho em.

-tôi sẽ liên lạc với anh sớm. cảm ơn anh. Tôi sẽ cố gắng giải quyết mọi việc nhanh chóng. Anh cứ về Hà Nội, tôi sẽ đến đó tìm anh.- nó quay sang nói với Khánh đang đứng bên cạnh ngơ ngác nhìn người con trai vừa ôm nó.

- Satomi...thằng này là ai?- Kaishi hỏi khi nhìn thấy Khánh đang đứng cạnh Satomi.

- anh không cần biết.

Nó nói, chào Khánh rồi bước lên xe. Haya ôm chặt nó mà khóc.

- chị không sao. Ngoan. đừng khóc nữa. nín đi nào. chị mệt lắm. đừng khóc nữa.- nó vỗ về Haya. Nó biết con bé đã rất lo lắng cho nó. Haya giống như một đứa em út bé bỏng hay làm nũng trong đại gia đình nhà nó. Sakura thì khác. Con bé lại có vẻ chín chắn. bề ngoài cũng lạnh lùng như nó. Nhưng nó biết thức ra con bé rất ấm áp. Luôn quan tâm mọi người. Haya khóc còn Sakura chỉ nhìn nó cười an tâm. Nó yêu quý cả hai đứa này. Luôn xem chúng như em ruột vậy.

Nó ngoái đầu nhìn ra phía sau khi chiếc xe lặn bánh. Khánh vẫn đứng đó nhìn theo bóng dáng chiếc xe. mặt buồn rười rượi. nó cũng buồn. không hiểu sao nhìn người con trai ấy nó thấy buồn vô hạn. một giọt nước mắt chợt rơi xuống nhưng nó đã đưa tay quệt vội. nó ngồi im dựa đầu vào kính và nhắm mắt lại giả vờ ngủ. nó không muốn nói chuyện với ai bây giờ. nhất là Kaishi. Anh đang nhìn nó chăm chú như thể chỉ cần anh chớp mắt một cái là nó biến mất khỏi tầm mắt của anh vậy

15. Chương 15

- Satomi...mở cửa cho anh đi.- Kaishi đập cửa phòng satomi, năn nỉ.

- em muốn nghỉ ngơi. để lúc khác nói chuyện sau đi. giờ em mệt lắm.- nó nói giọng uể oải.

- anh xin em. Nói chuyện với anh một lúc thôi.

cửa phòng bật mở. Kaishi đẩy cửa bước vào. Satomi ngồi trên chiếc ghế bành hướng ra phía cửa sổ. khuôn mặt vô cảm.

- anh... xin lỗi.- Kaishi nói ấp úng.

- chỉ một lần duy nhất. em không muốn nhắc lại chuyện này thêm một lần nào nữa. anh không có lỗi. đừng xin lỗi.em đã nói em không sao. Nhưng lần sau dù anh có là ai đi chăng nữa thì cũng nên cẩn thận hơn. Ok? Còn bây giờ em mệt lắm. anh có thể ra ngoài dù em không?- giọng nó đầy vẻ mệt mỏi. chuyện nó quan tâm bây giờ là người con trai biết nó là ai cơ. Nó có phải là cô gái tên Kim kia không? Câu hỏi này xoay trong đầu nó kể từ lúc nghe người con trai kia gọi nó là Kim.

- em có thể nhìn thẳng vào mắt anh mà nói cho anh biết là em không sao không hả? nhìn anh thôi khó đến vậy sao?- Kaishi hét lên.

- nhìn anh? Cái lúc em cần anh nhìn em, nhìn sâu vào mắt em để cho em cảm giác bình yên đó thì anh có nhìn em không hả? bây giờ em nhìn anh làm gì. Em không sao. Anh muốn em nhìn anh và nói em không sao chứ gì. được thôi. – Satomi quay người lại nhìn thẳng vào mắt Kaishi và hét lên...” EM KHÔNG SAO”...

- em không sao nhưng anh thì có sao. Em nghĩ anh có thể mở mắt trừng trừng mà nhìn em đau đớn trước mặt anh vì cứu anh sao? Anh là một thằng đàn ông mà không bảo vệ được em gái mà lại được chính em gái mình bảo vệ thì làm sao anh dám nhìn vào mắt em được chứ. Em nghĩ anh là thần thánh chắc.

“- em gái? lại em gái. ừ nhỉ. rốt cuộc vẫn chỉ là em gái thôi mà.”- satomi lẩm bẩm.

- anh đi ra đi. Em đã nói em không sao. Ra dùm em. – nó chùng giọng. quay người nhìn ra cửa sổ để che đi hai hàng nước mắt bắt đầu lăn dài trên đôi gò má trắng nhợt nhạt.

Kaishi nhìn nó, thở dài rồi bước ra ngoài.

một mình trong căn phòng vắng, nó khóc...gục đầu vào bệ cửa và khóc...đã bao lâu rồi nó không khóc như thế này nhỉ? Hình như trong tiềm thức nó nhớ nó đã từng có cảm giác đau khổ như thế này rồi. trong một giấc mơ nào đó nó cũng đã thấy nó đi giữa đêm tối...một mình...khóc lặng lẽ...vì ai vậy?...

một vòng tay nhẹ đặt lên đôi vai bé nhỏ đang run lên của nó. Là Sakura.

- chị không sao đâu.- nó thốt thức.

- em hiểu mà. Em thích chị như thế này hơn. cứ sống thật với bản thân không dễ chịu hơn sao. đứng cố quá. chị sẽ mệt mỗi lần đấy. – Sakura mỉm cười dịu dàng nhìn nó.

- chị biết. chị thật sự mệt mỗi lần rồi. không

biết bản thân mình là ai...không dám nói lên tình cảm của mình...có phải vì chị đã quá lạnh lùng không?

Sakura không nói gì. Cô bé ôm Satomi nhẹ nhàng, vì cô biết Satomi không hề lạnh lùng như mọi người vẫn tưởng. ẩn sâu bên trong là một Satomi yếu đuối, mỏng manh dễ vỡ như pha lê. Vì sao cô biết ư? Vì đã bao lần cô thấy Satomi khóc lặng lẽ một mình trong phòng...luôn cố tỏ ra mình mạnh mẽ để rồi khi còn lại một mình thì trở về với con người thật...

- em hỏi một chuyện được không?- Sakura lên tiếng khi thấy Satomi bắt đầu ngừng khóc.

- ừ...sao thế?

- người con trai lúc nãy đứng cạnh chị trước cổng bệnh viện là ai vậy?

- là người có thể sẽ giúp chị biết chị là ai. người đó nói là người yêu của chị. Còn cho chị xem ảnh một người con gái giống hệt chị chụp với anh ta...rồi cả chiếc vòng chị luôn đeo từ khi mất trí nhớ nữa...là một nửa của chiếc vòng anh ta đang đeo...chị không biết nữa...đầu chị như muốn nổ tung ra...không hiểu chuyện gì đang xảy ra với chị nữa...

- vậy...chị định làm sao? Có gặp anh ta để tìm ra gia đình thật của chị không?

- có chứ. chị đã sống hơn 3 năm trời không có một chút kí ức nào...em không biết nó đáng sợ thế nào đâu...mỗi đêm chị luôn mơ thấy những giấc mơ khác nhau...cứ mỗi lần tỉnh dậy là chị thấy nước mắt ướt đầm cả gối...nhưng chị sợ...sợ chị không phải là cô gái ấy...nhưng chị lại tin em ạ...mọi thứ quá trùng khớp khiến chị hoang mang...

- thật không dễ dàng gì để sống những tháng ngày như vậy. em hiểu. nhưng chị có chắc khi tìm lại được mọi thứ chị sẽ hạnh phúc không? Ý em là chị nói mỗi lần tỉnh dậy sau những giấc mơ là chị lại khóc...những giấc mơ đó liệu có liên quan gì đến quá khứ của chị không? cuộc sống của chị bây giờ tuy không trọn vẹn nhưng em nghĩ là vẫn đủ hạnh phúc. Bây giờ chị đang có một gia đình trọn vẹn...em biết...chị yêu Kaishi...đừng hỏi vì sao em biết...chị nói người con trai kia nhận là người yêu của chị trước đây...vậy khi nhớ ra rồi...chị sẽ làm thế nào...

- chị không biết nữa...chị không biết...nhưng dù sao...chị vẫn muốn biết chị là ai...rốt cuộc thì chị là ai...còn Kaishi ư? chị không biết nữa...anh ấy chỉ xem chị như em gái thôi mà...chị không thể hạnh phúc được khi không biết rõ chị là ai? Không biết gia đình mình ở đâu? Không thể hạnh phúc được khi kí ức suốt bao năm qua cứ như một tờ giấy trắng...

- được rồi.em hiểu rồi... chị có cần em giúp gì không hả bà chị ngốc...

- con bé này...bảo ai ngốc hả?- Satomi phùng má cãi. Nó hét khóc từ nãy giờ.

- chị ngốc. rồi sẽ hiểu tại sao em nói chị ngốc. thế là hết khóc nhá. Há há há...- Sakura trêu.

- con bé ngố...chị đánh giỡn... giúp hả? ừmmmm...nếu cần chị sẽ nói. Nhưng mà em đừng nói cho ai biết nhé. Kaishi cũng đừng nói.

- Ok. Ai bảo em là em của chị chứ... hahaha...

- ghét em quá...

- thôi chị nghỉ đi...mà... quên hết chuyện hôm nay đi. Em xử lí sạch sẽ rồi...ngủ một giấc đi...em thích nhìn chị cười hơn...chị cười trông xinh hơn...

-chị thì lúc nào chả xinh... hi...

Nó mỉm cười nhìn cái dáng Sakura đi ra khỏi phòng. Sakura luôn quan tâm nó theo kiểu riêng như thế đấy. nhẹ nhàng, tình cảm...đóng cửa lại...nó cầm tờ giấy ghi số điện thoại và địa chỉ của một người trên tay...nhìn chăm chăm...Nguyễn Hoàng Khánh...cái tên này...Vân Khánh...Khánh...trùng hợp vậy sao... đoán...nó rút điện thoại và bấm số...

“ .... Always see, always be...come and dream the night with me... nocturne...” ...bản nhạc quen thuộc...một sự trùng hợp nữa sao...nhạc chờ của người con trai ấy...nhạc chuông của nó...đây là bản nhạc nó rất thích... chiếc điện thoại để trong túi quần rung lên bần bật...Khánh đưa máy lên nhìn... một số điện thoại lạ...

- Alô? Ai đó?- Khánh đang ngồi trên tàu về Hà Nội. vì Kim của anh nói cô sẽ gọi điện hoặc về Hà Nội tìm anh nên anh quyết định về Hà Nội trước.

- tôi là Satomi...người mà anh cho là giống bạn của anh...Kim...- một giọng nói quen thuộc vang lên đầu dây bên kia. Là Kim của anh mà...làm sao anh quên được giọng nói của cô chứ.

3 phút ngắn ngủi trôi qua. Kim nói sẽ về Hà Nội rồi liên lạc với anh sau. một khoảng lặng len lỏi trong tâm trí anh...3 năm kiếm tìm trong vô vọng...cuối cùng anh cũng tìm được người con gái anh yêu...nhưng rốt cuộc Kim có còn thuộc về anh nữa không?.....

ở đầu giây bên kia, Satomi đang yên lặng suy nghĩ. Nó lại đưa máy lên bấm số... đặt một chiếc vé máy bay bay thẳng ra HN, nơi một người đang chờ nó...mà không đúng...nếu nó là Kim...thì không phải chỉ có một người chờ nó...mà chờ nó ở đó là vô vàn thứ...kí ức...gia đình...bạn bè...tình yêu...

- chị gọi bọn em có việc gì vậy?- Sakura lên tiếng.

vẫn ngồi trên ghế, mắt hướng ra phía xa, không hề ngoảnh mặt lại nhìn hai cô em kết nghĩa thân hơn cả chị em ruột, nó cất giọng đều đều:

- Chị sẽ rời khỏi đây một thời gian. Lí do? chị nghĩ hai đứa cũng đoán được. khi nào cần chị sẽ liên lạc với hai đứa. Vậy nên chị muốn nhờ hai đứa một số việc.

- bọn em hiểu. chị có việc gì cần cứ nói, bọn em sẽ cố hết sức.- Haya lên tiếng.

im lặng một lúc lâu.....

- chị nói tiếp đi.- Haya giục.

- -thứ nhất, việc chị đi và đến chỗ nào, ở đâu, với ai không được tiết lộ cho ai biết. chị nhấn mạnh KHÔNG MỘT AI NGOÀI HAI ĐỨA BIẾT. Ok?

- thứ hai, thay chị quản lí mọi việc ở đây thật tốt và giúp chị chăm sóc mọi người cho đến khi chị về. với lại mọi người hãy về Nhật đi- nó nhẹ nhàng lên tiếng.

- bọn em ở lại đây cũng được mà.chị cứ yên tâm. vậy khi nào chị đi? - Haya nói.

- chị sẽ đi ngay bây giờ. sắp xếp như vậy là tạm ổn. về phía Kaishi, không được nói bất cứ một lời nào. nếu có khó khăn gì thì có thể liên lạc với chị. Nhưng tất cả phải được giữ bí mật. chị sẽ thông báo cho hai đứa biết tình hình của chị khi chị ổn định. cứ về Nhật đi. Đưa cả Kaishi theo. bằng mọi giá phải đưa anh ấy về Nhật- nó thở dài.

- thôi được. theo ý chị vậy. nhưng phải cho bọn em tiền chị chứ. Bao giờ chị đi?— hai đứa thở dài thườn thượt.

- được.chị đi luôn bây giờ. Vé đã đặt xong rồi. nhớ lời chị...bằng bất cứ cách nào cũng phải đưa bằng được Kaishi về Nhật và không để anh ấy biết chị đang ở đâu.

- dạ.

một chiếc xe đen bóng đưa cả ba người lao vun vút ra sân bay.

.....

chiếc máy bay cất cánh.....

Điểm đến: Hà Nội - kí ức của nó. Quê hương của nó.

Nó trở về đây tìm lại miền kí ức đã đánh mất: Gia đình nó, bạn bè nó, kỉ niệm của nó và sự thật anh- người con trai tự nhận là người yêu của nó.

- Tamaki. bọn em nhờ anh một việc được không?- Haya nhẹ nhàng.

- có chuyện gì thế tiểu thư? Cô mà cũng có lúc nhờ vả tôi hả? – Tamaki châm chọc.

- em không đùa đâu. chuyện quan trọng đấy.

- được rồi nói xem là chuyện gì đã chứ.

- là... chúng ta sẽ trở về Nhật mà không có chị Satomi đi cùng. Nhưng phải đưa Kaishi theo. Nhưng bọn em sợ anh ấy không chịu về cùng chúng ta mà ở lại đây thì không ổn. chị Satomi muốn chúng ta bằng mọi cách phải đưa anh ấy về Nhật. em muốn anh giúp bọn em phòng khi anh ấy không chịu về.

- hơ hơ. Hay nhỉ. thế hai người bảo anh phải giúp thế nào đây?

- thế này...bọn em đã đặt vé về Nhật rồi. nhưng chưa dám nói với Kaishi vì sợ anh ấy không đồng ý. Anh biết lí do mà. Nên...em nghĩ chắc phải dùng đến cái này...- Sakura lúc lắc một cái lọ thủy tinh trước mặt Kaishi cùng một chiếc khăn tay trắng tinh. Là thuốc ngủ cực mạnh.

- hả? bọn em định... dùng đùa chứ...Kaishi dám giết anh mất. chịu thôi.- Tamaki nhăn mặt nhìn chai thuốc sòng sánh.

- giúp bọn em đi. Công việc cả thôi. Có gì bọn em chịu trách nhiệm. đây là thuốc ngủ cực mạnh. Anh ấy sẽ ngủ li bì cho đến khi về Nhật chắc cũng chưa tỉnh. Mà lỡ có tỉnh thì chuyện cũng đã rồi.

- thua hai đứa rồi. thôi được. nhưng chị Satomi đi đâu? Sao phải làm những chuyện này chứ?

- anh đừng hỏi gì cả. bọn em không được phép nói. Cũng là để bảo đảm an toàn cả thôi.

- thế là hai đứa không tin tưởng anh hả? thế thì nhờ anh làm gì- Tamaki ra vẻ giận dỗi.

- thôi mà. bọn em có lí do đặc biệt không nói được mà. đừng giận mà. Nha nha.- Haya “chọt” nhẹ lên má Tamaki một cái làm ai đó đứng ngẩn ngơ không dám chối từ.

.....

- Sakura, Haya. Hai đứa có thấy Satomi đâu không? Anh lên phòng mà không thấy. gọi điện thì nó không bắt máy.- Kaishi hỏi.

- bọn em không biết chị ấy đi đâu. Nhưng trước khi đi chị ấy nói chúng ta về Nhật trước rồi chị ấy sẽ về.- Sakura và Haya nhìn nhau.

- sao lại không biết được chứ? đừng dấu anh. Satomi đi đâu? Nói đi.

- bọn em đã nói là không biết thật mà.

- anh biết Sakura biết. nói đi. nếu không đừng trách anh độc ác.- Kaishi điên lên dùng hai cánh tay răn chắc như hai gọng kim kẹp chặt đôi tay nhỏ bé của sakura ấn vào tường.

- anh thôi đi. Buông chị ấy ra. Đã nói bọn em không biết mà.- Haya vừa hét lên vừa gỡ hai bàn tay của Kaishi ra khỏi cánh tay đang tê đi của Sakura.

bất ngờ, từ phía sau, Tamaki chụp nguyên một chiếc khăn tắm thuốc mê lên mặt Kaishi. Anh buông tay Sakura ra, từ từ ngã xuống vòng tay của Tamaki giờ sẵn phía sau mà không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- anh làm tốt lắm- Sakura nói, đưa tay xoa xoa chỗ vừa bị Kaishi túm chặt.

- anh sẽ không sống nổi để về đến Nhật cho mà xem. Kaishi sẽ giết anh. Ông trời ơi...con còn chưa kịp lấy vợ, chưa kịp có con nối dõi...huhu...- Tamaki nói giọng thều thào.

- thôi thôi. Không sao đâu. Khóc gì. Có Haya đây sẵn sàng làm vợ anh, sẵn sàng sinh cho anh cả đội bóng mini.- Sakura

trêu. Haya và Tamaki thì đỏ mặt ngượng ngịu không biết nói gì.

- chị này...- Haya đánh Sakura.

- Á...nhẹ tay thôi chứ. Mày đánh trúng chỗ đau của chị rồi. mà chị nói sai chắc.

- hơ hơ. Em xin lỗi...

.....

Hà Nội...Sân bay...

- mình đã từng đến đây rồi thì phải. sao quen quá vậy?- Kim lẩm bẩm.

Nó ngược mặt lên hít một hơi thật sâu như muốn tìm lại cảm giác của quê hương. nếu nó là Kim, thì nó đã rời xa nơi đây quá lâu rồi.

- tôi vừa xuống máy bay, anh ra đón tôi hay để tôi tìm đến nhà anh?- nó rút máy và gọi cho Khánh.

- đợi anh 20 phút thôi. Anh đến đón em liền. đứng đó đừng đi đâu nhé.

- 20 phút? Thôi để tôi đến tìm anh.tôi không thích đợi lâu. mất thời gian lắm.

- thôi mà đợi một lát thôi. Em mà đến nhà tìm anh thì mọi người sốc lắm. anh chưa nói cho gia đình biết em còn sống mà.

- anh có vẻ chắc chắn tôi là Kim vậy sao?

- tin anh đi. Em là Kim. Anh không thể nhầm được.

- thôi được rồi. tôi chờ. Đi nhanh lên. Lát nữa gặp nhau nói chuyện sau.

- Ok anh đến liền.

đập máy. Khánh nhảy lên chiếc BMW của ba lao nhanh ra sân bay.

Nó đứng đấy nhìn trời, nhìn người, nhìn cảnh vật xung quanh. thật sự nó hi vọng nó là Kim. Nó đã mất hơn 3 năm trời tìm kiếm nhưng vô vọng. giàu có, xinh đẹp, được gia đình yêu thương... hình như trong 3 năm qua nó không thiếu thứ gì mà một cô gái có thể mơ ước. nhưng cái nó cần là tình yêu của Kaishi và kí ức.

- Kim...- Khánh dừng xe trước mặt nó. mặt mày hớn hờ.

- chào anh. Cho đến khi biết được tôi có phải là Kim hay không thì anh khoan dùng cái tên đó để gọi tôi. Thay vào đó anh có thể gọi tôi là Vân Khánh nhưng tôi luôn cá cảm giác đó không phải tên thật của tôi nên anh hãy gọi tôi là Satomi như hơn 3 năm qua tôi vẫn dùng. Đó là tên Nhật của tôi.

- nhưng... thôi được. rồi em sẽ trở lại là Kim thôi. Anh sẽ giúp em nhớ ra mọi chuyện. đưa hành lí đây anh bỏ vào cốp. em vào xe ngồi trước đi, đợi anh một lát.- Khánh nói, tay đón lấy chiếc vali nhỏ từ tay Kim cho vào cốp xe rồi chạy đi đâu đó.

một lát sau...

- cho em nè.- Khánh chìa ra trước mặt Kim một cốc cacao đang bốc khói.
- sao anh lại mua thứ này? Cái này...
- là thứ em thích. Đúng không?- anh mỉm cười.
- tại sao anh biết tôi thích uống cacao nóng chứ?- nó ngạc nhiên.
- anh đã nói em là Kim mà. Vì Kim của anh thích uống cacao. biết sở thích của người yêu là chuyện bình thường mà.

Nó không nói thêm gì nữa. hai chuyến bay dài liên tiếp làm nó mệt mỏi. nó dựa đầu sau ghế, mắt nhắm nghiền. giấc ngủ đến với nó khá nhanh.

đột nhiên chiếc xe phanh gấp làm nó giật mình tỉnh giấc. nó đảo mắt như để tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra. Phía trước mũi xe ô tô là hai chiếc xe máy phân khối lớn ngang đường. chả lẽ bọn này biết hành tung của nó? Nó đã đi “ nhẹ nhàng” và không hề để lộ tí sơ hở nào cơ mà.

một tên quay xe lại cửa, gõ gõ vào kính. Khánh vẫn điềm nhiên kéo tầm kính xe xuống. tên kia cỡi chiếc mũ bảo hiểm đang đội trên đầu xuống, cười khẩy...nhưng mà không phải với nó mà là...với Khánh:

- chú em. Anh tìm chú vất vả lắm đấy. dạo này biệt tích ở đâu thế hả? lại còn có thời gian đi với gái cơ đấy.
- có chuyện gì tao với mày giải quyết sau. giờ tao bận.- Khánh gằn giọng.
- hô hô. Mày tưởng tao là thằng ngu chắc. mày lại biến mất thì tao có mà tìm đằng trời à.thế nào? định giải quyết ở đây luôn hả? hô hô.
- thôi được. chuyện này sớm muộn cũng phải giải quyết dứt điểm. đằng kia có con hẻm vắng, vào đó rồi tính tiếp.
- được thôi. Mày ngon đấy. đi với gái mà không sợ hả? đừng có mà chạy đấy.
- mày thấy tao chạy bao giờ chưa?- Khánh nghiêng rằng. Anh đang căng thẳng. bọn này tìm anh trả thù vụ anh đánh mấy tên đàn em chọc tức anh hôm anh say rượu vì biết tin Kim mất. hình như anh hơi mạnh tay nên mấy thằng kia nằm viện dài hạn. anh thì không sao. Nhưng còn Kim. Kim trước đây là một cô bé yếu ớt. tuy nó giỏi kiếm đạo nhưng chưa bao giờ sử dụng để làm hại ai. Nhưng anh đâu ngờ Kim của bây giờ lại... anh lo lắng nhìn Kim.
- xin lỗi em lỗi em vào chuyện này. Lát nữa cứ ngồi yên trên xe được không? Anh không muốn em bị thương.
- anh không cần lo cho tôi. cứ đi theo xem bọn chúng muốn làm gì.

Anh im lặng không nói, căng thẳng lái xe vào con hẻm phía trước thì có đến chục tên đang đứng dàn trước đầu xe. một mình anh có vẻ còn khó địch nổi bọn này mà không có chút thương tích nào trên người huống hồ gì bây giờ anh phải bảo vệ Kim nữa. Khánh thật sự lo lắng. anh mở cửa xe bước xuống, không quên dặn Kim ngồi trong xe đóng chặt cửa lại.

được thôi. để xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Có nên dùng từ tả xung hữu đột để miêu tả cảnh này không nhỉ? ^^...

Tên đàn anh hô to một tiếng “ xông vào”, có khoảng 4 tên xông vào bao vây lấy Khánh. Nhưng anh không vừa. chỉ

một loáng anh đã hạ gục 4 tên không thương tiếc. đến 5 tên khác xông lại phía anh, tay bọn chúng cầm những con dao sáng choang vờn vờn xung quanh anh. Trên người anh lại không có bất cứ vũ khí gì. Kim ngồi trong xe vẫn điềm nhiên xem trận đánh nhau. Khánh thì vừa đánh vừa ngoái đầu nhìn lại phía Kim để đảm bảo nó vẫn an toàn. Anh đã khá mệt. mồ hôi ướt đầm cả áo. Trên tay đã có một vết thương nhỏ rướm máu nhưng vẫn không đủ để làm anh gục. nếu không vì lo lắng cho sự an toàn của Kim thì chừng này tên anh có thể xử lý được. trong một tích tắc quay lại nhìn Kim, anh không để ý một mũi dao đang lao thẳng về phía anh. Nhưng chưa kịp chạm vào anh thì... phụp... con dao rơi xuống đất còn tên kia thì ôm lấy cổ tay đang chảy máu ròng ròng nhìn trân trối vào Kim. cả bọn cùng nhìn về phía cô gái đang lăm

lăm trên tay khẩu súng giảm thanh, phía hòng súng còn có một làn khói mỏng bay lên, mặt cô ta vẫn lạnh tanh.- người đó là Kim. Khánh ngạc nhiên tốt độ.

- xong chưa? Tôi còn có chuyện gấp. để chuyện này xử lí sau hay là làm luôn bây giờ thì để tôi giúp một tay.- Kim lạnh lùng lên tiếng.

- em...- Khánh há hốc nhìn nó.

- bọn mày...xông vào cho tao. chả lẽ không làm gì được một đứa con gái. tất cả lên...

Tên này chưa kịp nói hết lời thì một viên đạn xé gió bay...sượt qua tóc hắn làm cháy xém một đường...

- lần sau không có viên nào bay chệch đường đâu.- Kim nói, tay vẫn hướng khẩu súng chĩa thẳng vào mặt tên đàn anh.

- mày là ai? Tao chưa bao giờ thấy mày ở trên đất Hà thành này.- tên kia vẫn giương mắt hỏi, không có vẻ sợ sệt như mấy tên kia mặc dù vẫn khiếp sau đường đạn vừa rồi của nó. Nhưng dù sao cũng là một tên đàn anh, không thể tỏ ra sợ sệt trước mặt một đứa con gái vô danh được.

- muốn biết lăm hả? được thôi. Đi lại đây tao nói cho một mình mày nghe nếu có gan.- nó hất tay gọi tên kia lại.

Dù rất sợ nhưng tên kia vẫn tiến lại gần nó bởi hắn tò mò muốn biết cô gái dám bắn hắn là ai.

- nghe cho kĩ nhé. Mày có thấy cái tên Satomi Koda quen quen không?- nó thì thầm vào tai tên kia.

- hả? tên này bắt hắn người ra phía sau nhìn nó sợ sệt. một tay anh chị trong giới như hắn mà không biết Satomi Koda là ai mới lạ.

- haha- nó bật cười.

....

- bọn mày rút hết...- tên kia ra lệnh cho đám đàn em còn đang ngỡ ngác.

- xin lỗi tiểu thư vì đã mạo phạm.- hắn cúi đầu tỏ vẻ biết lỗi. đùng chạm vào một nhân vật tầm cỡ như Satomi thì hắn chỉ còn nước mua đất cát mộ trước may ra được chết yên ổn thôi.

- lần sau nhìn cho kĩ rồi hành động. hiểu chưa?- nó lạnh lùng dất lại khẩu súng ra sau thắt lưng.

- vâng vâng.- tên kia toát mồ hôi hột còn bọn đàn em thì nhìn hắn chăm chăm. thán phục không biết đại ca của chúng vừa nghe thấy gì mà mặt mày biến sắc như vậy

16. Chương 16

Còn Khánh. Anh đang ngạc nhiên hết cỡ nhìn Kim. Mấy năm qua em đã sống như thế nào mà thành ra như vậy? em là ai mà tên kia vừa nghe em nói gì đó đã tỏ ra cung kính em một cách sợ sệt như thế?

bọn kia rút hết chỉ còn Kim đứng vô cảm còn Khánh vẫn không hiểu nổi Kim của anh nữa. ngày trước Kim rất sợ máu và cũng chưa bao giờ làm ai bị thương. Nhưng...bây giờ...anh cứ muốn hỏi những năm qua Kim sống như thế nào nhưng lại chưa có cơ hội. bây giờ đã ngồi yên trên xe, anh mới lên tiếng phá tan bầu không khí lặng yên đến ngột ngạt.

- hơn 3 năm qua...em đã sống như thế nào? Nói cho anh biết được không?- anh hỏi nhẹ nhàng.

- trước khi tôi nói...anh có thể cho tôi biết Kim đã từng là người như thế nào được không?- nó hỏi lại anh.

- em trước kia...à không...Kim trước kia...là một người rất đáng yêu. Nhí nhảnh. Thích cười đùa. Hay nghịch ngợm.hay khóc nhe. em...a anh cứ quen miệng...Kim thích đi dạo, nhất là biển. cô ấy nói biển mang lại cho cô ấy cảm giác bình yên.

bắt chợt hai hàng nước mắt chảy trên khuôn mặt nó. Nó không biết tại sao nó khóc. Nhưng...có cái gì đó...nó cảm thấy chắc chắn nó là Kim... một cảm giác rất mãnh liệt...nhưng nó lại sợ nó hi vọng quá rồi lỡ may... nhưng...

nó quay vội người đi, đưa tay gạt nước mắt.

- tại sao anh yêu tôi...ý tôi là yêu Kim đến vậy? anh yêu cô ấy nhiều đến thế sao?

- anh yêu Kim vì cô ấy là cô ấy. anh yêu tất cả những gì thuộc về cô ấy. yêu nụ cười, yêu cả cái cách nháy mắt tinh nghịch của cô ấy nữa. và anh chắc chắn em là Kim. – anh nói chắc nịch.

- tôi cũng hi vọng tôi là Kim. Tôi mệt mỏi với cuộc sống không có kí ức, không có một chút quá khứ. Tôi ghét cảm giác mỗi khi tỉnh giấc sau những giấc mơ. Không hiểu sao lúc đó tôi lại khóc. – nó nói một tràng. Hình như đây là lần đầu tiên nó thổ lộ nỗi lòng mình với một người mà nó cho là xa lạ. không hiểu sao nó cảm thấy anh gần gũi thế. cứ như đã quen từ lâu lắm rồi. mà cũng đúng thôi. Quen lâu rồi

đấy.

- vậy...em có thể cho anh biết cuộc sống của em những năm qua được không? – Khánh quay sang nhìn nó dịu dàng như anh đã từng nhìn Kim trước đây.

- anh không nên biết nhiều về tôi của hiện tại. điều đó có thể lấy đi tính mạng của anh. Cũng như bây giờ, anh đang đi với tôi. sẽ có lúc anh gặp nguy hiểm. tôi không muốn làm gì có hại cho anh. vậy nên đến một lúc nào đó tôi sẽ cho anh biết. còn giờ tôi chỉ có thể nói hơn 3 năm qua tôi sống rất tốt. được gia đình yêu thương. chỉ thế thôi.

- vậy...có liên quan gì đến việc em mang súng bên người chứ? ở Việt Nam đâu được phép mang súng theo bên người.- anh nêu lên thắc mắc của mình.

- tôi nói rồi, anh chưa nên biết. biết càng ít càng có lợi cho anh thôi.

cuộc trò chuyện kết thúc khi chiếc xe dừng lại ở một ngôi nhà 3 tầng có cổng màu xanh dương và hai bên là giàn hoa giấy bông trắng xen lẫn hồng. nhìn ngôi nhà sao nó thấy quen thuộc đến thế. Nó đã thấy ở đâu rồi. hình như...trong giấc mơ...nó đã từng thấy ngôi nhà giống như thế này trong giấc mơ thì phải...ngôi nhà cổng xanh có giàn hoa giấy...

...King...Kong.....

một chàng trai dáng cao cao, vẻ mặt cương trực đầy nam tính đi ra mở cửa- là anh trai nó. Anh ruột.

- Khánh hả em? Đi đâu mà lâu nay không thấy đến nhà anh chơi hả?- người đó cười cười tỏ vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy Khánh.

- anh Minh. Lâu nay em bận quá không đến chơi được. hai bác có nhà không anh?

- không. Ba mẹ anh hôm nay về quê có đám giỗ bên ngoại. đáng ra anh cũng về rồi nhưng công ty có việc đột xuất nên không về được. em vào nhà đi. Mà... ai đấy?- Minh hất hất mặt về phía cô gái đang đứng quay lưng về phía anh. Kim đang nhìn cảnh vật xung quanh. cảnh vật ở đây gợi cho nó cảm giác xao xuyến.

- cô ấy...anh bình tĩnh nhé...- Khánh trấn an Minh. Anh biết kiểu gì khi Minh nhìn thấy Kim cũng sẽ bị shock.

- Satomi...- Khánh gọi.

Nó đang nhìn lung tung, nghe tiếng gọi thì ngoảnh lại.

Chùm chìa khoá trên tay Minh rơi xuống đất. Kim- đứa em gái của anh...sao lại...nó...chẳng phải nó đã...rồi sao? tại sao...

- Kim?- Minh mở mắt nhìn nó. Shock. Không nói được gì. chỉ lắp bắp tên nó. “Kim”...

- anh. Em biết anh đang rất shock nhưng chúng ta vào nhà nói chuyện chứ cứ đứng ngoài đường e không tiện.- Khánh đề nghị.

- nhưng... nó...Kim...- Minh vẫn không tin vào mắt mình. Anh thần thờ nhìn Khánh, rồi lại nhìn Kim. Anh chạy ào đến bên Kim. Đưa tay chạm nhẹ lên khuôn mặt Kim. Là Kim bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt anh thật sao?

- anh...là ai?- nó hỏi một cách ngây thơ hết chỗ nói. Câu hỏi ngây thơ nhưng khuôn mặt thì chẳng ngây thơ tẹo nào. một khuôn mặt không vô cảm hoàn toàn nhưng cũng khó đón được nó đang nghĩ gì trong đầu.

- anh là ai?... là anh trai em mà... sao em lại hỏi thế? Khánh...chuyện này là sao? Sao Kim...sao con bé lại còn sống thế này... chẳng phải... rốt cuộc là thế nào đây hả?- Minh gần như hét lên.

- được rồi. em sẽ giải thích mà. Anh phải cho cô ấy vào nhà đã chứ.

rồi cả ba đi vào phòng khách. đập ngay vào mắt Kim là những tấm hình lớn. có nó. một tấm hình có vẻ như là gia đình. một tấm nó chụp với người con trai tên Minh này. Và một tấm là nó chụp với một cô gái nào đó. Tóc ngắn, nhuộm nâu- là Kai.

Nó nhìn chăm chú những bức ảnh treo trên tường. bất giác đưa tay lên sờ sờ tấm ảnh. Cô gái trong bức tranh kia đúng là nó nếu không muốn nói là có người nào đó giống nó như khuôn đúc. giống như hai giọt nước.

- giờ hãy cho anh biết chuyện gì đang xảy ra đi.- Minh lên tiếng.

Khánh đã thay nó kể lại mọi chuyện từ lúc nó bị tai nạn mất trí nhớ. rồi quãng thời gian Khánh đi tìm Kim vì không tin Kim đã chết. rồi một lần tình cờ nhìn thấy tấm ảnh của Kim trên một tập hình. rồi gặp Kim. vấn đề bây giờ là Kim hoàn toàn mất trí nhớ. Và chính Kim cũng không tin Kim là Kim. Nó không biết nó là ai. Không nhớ gì hết.

- vậy nghĩa là... Kim không chết. và mất trí nhớ.- Minh thêm một lần shock vì những gì đứa em gái bé bỏng của anh đã trải qua.

- thật em không nhớ anh là ai sao Kim?- Minh nhìn Kim chưa xót.

Nó lắc đầu.

cả Minh lẫn Khánh đều đau đớn nhìn nó.

- tôi muốn biết tôi có phải là Kim thật sự hay không? Dù tôi thật sự muốn tin mình là Kim nhưng...- nó hơi ngập ngừng.

- anh sẽ gọi điện cho ba mẹ về. hai đứa chờ anh một lát.

Nó lại nhìn lên bức ảnh nó chụp với cô gái kia. Có vẻ thân thiết quá. thật sự mà nói thì không hẳn nó giống Kim trước đây hoàn toàn. Vì Kim trong bức ảnh nét mặt hồn nhiên, vô tư, có cái gì đó ngây thơ. Còn nó giờ thì... lẩn lộn trong giới xã hội đen suốt mấy năm qua làm cho nó có gương mặt cứng cõi hơn, lạnh lùng hơn. Nhưng đường nét thì nó vẫn là nó một cách chuẩn xác.và lại, Kim trong bức ảnh tóc dài đen óng còn nó bây giờ tóc uốn lộn to, nhuộm đỏ tía, rủ xuống khuôn mặt trắng hồng

càng làm nó xinh hơn. Không, phải nó là Kim xinh còn nó lại đẹp.

Phía trong phòng, Minh đang gọi điện cho ba mẹ.

- ba, ba mẹ về nhà ngay đi.

- sao thế con trai? Công ty có việc gì không ổn hả? con tự giải quyết được rồi. ba mẹ đang bận mà. Chưa về ngay được.

- không. Công ty không có việc gì hết. nhưng...thì ba mẹ cứ về đi. chuyện quan trọng thật sự. ba mẹ xin phép mọi người rồi về nhà ngay đi.

- cái thằng này. thế rốt cuộc là có chuyện gì mới được chứ?

- Ba mẹ về nhà sẽ biết. con không dám nói. Ba mẹ về ngay nhé.- Minh giục.

- được rồi. về liền đây. khổ lắm.

- vâng vâng. Ba mẹ đi luôn đi. Ba mẹ nhớ đi cẩn thận nhé.

Minh cúp máy, trở ra với Khánh và Kim.

- em có muốn lên phòng em không? từ lúc nghỉ em mất, phòng của em vẫn giữ nguyên vẹn như xưa.

- Vâng.

Minh đưa nó và Khánh đi lên cầu thang thì anh có điện thoại. anh nói Khánh dẫn Kim đi. Nhưng Khánh đi sau nó, chưa kịp dẫn đường thì...nó cứ đi thẳng một mạch lên tầng 2, căn phòng thứ 2 bên tay trái cầu thang. Nó đứng trước cửa căn phòng này. tần ngần. rồi nó đưa tay đẩy cánh cửa màu nâu nhạt, trước cửa có vẽ một chữ “ K” to đùng. Không phải căn phòng nào khác mà lại là căn phòng này.

Nó đặt chân vào căn phòng. một màu vàng nhạt. giống với màu căn phòng của nó bên Nhật. nhưng trong phòng có vô số thú nhồi bông từ to đến nhỏ. giống phòng của một cô công chúa nhỏ. đồ vật trong phòng cái gì cũng đặc mùi con gái. Cái nào cũng dễ thương, xinh xắn.

- tại sao em đi thẳng vào phòng này mà không phải phòng khác?- Khánh ngạc nhiên vì nó vẫn có thể nhớ được chi tiết nhỏ như vậy.

- tôi cũng không biết. tôi cứ bước thế thôi. trực giác của tôi mách bảo tôi phải vào căn phòng này.- nó cũng ngạc nhiên không kém anh.

Ở dưới nhà có tiếng ô tô. Là ba mẹ nó đã về.

- có chuyện gì mà con gọi ba mẹ về gấp thế này hả?- người phụ nữ lên tiếng.- là mẹ nó. người đã sinh ra nó và nuôi nó khôn lớn. người đã khóc cạn nước mắt khi nhận được tin nó đã ra đi.

- ba, mẹ. con muốn ba mẹ gặp một người. nhưng ba mẹ phải thật bình tĩnh.- Minh nói.

- cái thằng này. rốt cuộc là có chuyện gì mới được chứ? Mà làm ba mẹ lo lắng quá đấy. định cho ba mẹ gặp ai nào?

Đúng lúc Kim đang bước xuống cầu thang. Minh ngoái đầu lại nhìn thấy Kim, anh đứng tránh sang một bên để ba mẹ có thể nhìn thấy. ba mẹ nó nhìn thấy nó thì cũng như Khánh và Minh, đều há hốc miệng. mẹ nó ngã khụy xuống đất. bà ngất đi.

17. Chương 17

tất cả mọi người chạy đến đỡ bà vào nhà, đặt lên giường. Minh chăm sóc mẹ còn ba nó thì đứng ngơ ra nhìn nó rồi nhìn Khánh...không hiểu chuyện gì đang xảy ra...

- Kim...là con sao?- ba nó nói thẳng thốt, một dòng nước trong vắt chảy trên khoé mi nhăn nheo vì tuổi tác của ông.

- con...- nó không thể nói được gì. Chính nó cũng không chắc nó có phải là Kim không nữa cơ mà. Nhưng huyết thống...cảm giác...có cái gì đó nôn nao trong lòng nó...

- thưa bác, để con nói mọi chuyện với bác.- Khánh lên tiếng.

- rốt cuộc là sao? Không phải con đã...chết rồi sao?... chuyện này là thế nào vậy?

- bác ạ. Con cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy trong vụ tai nạn đó. Nhưng... chuyện con muốn nói là...Kim...cô ấy bị mất trí nhớ...cô ấy không nhớ gì hết.- Khánh chùng giọng.

Ba nó thêm một lần shock. Già rồi, sao cứ phải chịu những cú shock lớn như vậy chứ? Làm sao mà chịu được. nhưng...may mắn là con gái của ông vẫn còn sống... dù nó mất trí nhớ nhưng sẽ có lúc nó nhớ ra thôi. miễn sao nó còn sống.

Nãy giờ nó chỉ biết ngồi nghe mà không nói gì. Nó cảm thấy vui mừng vì tìm được gia đình. Nhưng nó lại sợ nó không phải Kim. Nó sợ hạnh phúc vụt khỏi tầm tay. cảm giác như rơi xuống vực thẳm. làm sao có thể chắc chắn nó là Kim được nhỉ? Nó không muốn tin tưởng và hi vọng quá để rồi thất vọng càng nhiều.

- con nói được không?- cuối cùng nó cũng lên tiếng.

- sao thế con? thực sự ba không ngờ có ngày còn được nhìn thấy con gái ba bình yên ngồi trước mặt ba như thế này. mất trí nhớ cũng không sao. rồi con sẽ nhớ lại thôi mà. Ba... ba mừng quá...- ba nó nói, đầy xúc động. đôi mắt ông giật giật, rưng rưng.

- thực sự thì con không thể nhớ được một chút gì hết. nên... tuy con có cảm giác con chính là Kim nhưng con sợ...sợ một ngày nào đó con hay ai đó bằng cách nào đó nói rằng con không phải là Kim. Con sợ cảm giác đó. Làm thế nào để con biết chắc chắn con là Kim?

Ba nó còn đang phân vân không biết làm sao thì Khánh đã gỡ rối dùm:

- hay là làm xét nghiệm AND? Con nghĩ bác cũng như con, chắc chắn đây là Kim. Nhưng có lẽ chúng ta nên hiểu cho cảm giác của cô ấy.

- nếu con đã nói thế thì.. cứ vậy đi...

.....

cầm tờ giấy chứng nhận quan hệ huyết thống trên tay... 97%. Nó rơi nước mắt. cuối cùng thì nó cũng tìm ra gia đình

mình. việc cần làm bây giờ là nó phải nhớ ra. Mà có cần thiết không nhỉ? Dù sao thì nó cũng tìm được gia đình rồi. có nhất thiết phải nhớ ra nữa không? Nhưng có cái gì đó trong thâm tâm thúc nó phải nhớ ra. người con trai tên Khánh đó...sao cho nó cảm giác thân thuộc đến thế? thực sự nó đã từng yêu anh ư? Nhưng nó nhớ trong giấc mơ nó đã khóc vì người con trai ấy...vì sao? Hình như người đó đã làm nó đau khổ.

giờ đây cả nhà lại quây quần bên nhau. hạnh phúc của nó sẽ trọn vẹn nếu nó có một tình yêu. Đôi khi nó cảm thấy nó ích kỉ quá. Nó đã có được mọi thứ mà một cô gái mơ ước. chỉ thiếu duy nhất một thứ thôi. Nhưng... Khánh yêu nó. Nó biết. những ngày qua anh luôn bên nó. Đưa nó đi khắp mọi nơi, những nơi anh nói nó thường hay đi. Anh đưa nó tới quán nước nhỏ quen thuộc hồi nó còn đi học, nơi nó vẫn thường ngồi uống cacao và chờ anh. Anh đưa nó ra biển, nơi nó đã từng nói cho nó cảm giác bình yên,...còn vô số nơi nữa. nhưng... nó chỉ có cảm giác quen thuộc chứ không nhớ.

một lần duy nhất nó đi ra mộ. ngôi mộ mang tên nó. chắc phải đập đi thôi. chả lẽ nó còn sống sờ sờ mà lại có mộ hay sao. Nhưng... thôi cứ để thế đã.

.....

“ Always see... always be...” Sakura gọi nó.

Cũng hơn phải đến 2 tuần rồi kể từ khi nó về Hà Nội, nó chưa liên lạc với mọi người bên kia.

- chị nghe đây. Có chuyện gì thế?- nó nói.

- chị, sao rồi? chuyện chị thế nào rồi?- Sakura hỏi. nhưng sao nghe giọng con bé gấp gáp thế.

- chị tìm thấy gia đình rồi em à. Nhưng giọng em sao thế? Bên đó có chuyện gì hả?

- bên này có một số rắc rối nhưng giải quyết xong rồi. vấn đề là... có một bọn đã tìm ra tung tích của chị. Em không biết làm thế nào bọn chúng biết được nhưng...em đang trên đường sang Việt Nam. Cho em địa chỉ nhà chị. Em sợ chị và người nhà gặp nguy hiểm. Tamaki đã điều tra rồi. bọn này có vẻ không tầm thường đâu. bọn chúng được thuê để ám sát chị đấy. em vừa nhận được thông tin mật. bên bọn chúng có nội gián của chúng ta cài vào đã thông báo về. có vẻ như bọn chúng cũng đang trên đường đến Việt Nam rồi.

- làm thế quái nào mà bọn chúng biết chị đang ở đây hả? điều tra xem. Có biết chúng có bao nhiêu tên không?

- 8 tên.

- được rồi. chị sẽ cẩn thận. có hình không? gửi qua cho chị. Mà...mọi người bên đó thế nào?
- hình thì em đã send qua mail cho chị rồi. chắc cũng nhận được rồi đấy. bên này à. chị biết mà. Ổn nhưng còn anh Kaishi...anh ấy sắp điên rồi. đi tìm chị khắp nơi. Đau lòng lắm. anh ấy suýt giết em đấy. hic.
- được rồi. không sao. Anh ấy sẽ bình thường ngay thôi. chị đọc địa chỉ nhà chị, ghi lại đi. lần này em sang đây có ai đi cùng không?
- em đi với Haya. Tamaki phải ở lại trông nom mọi việc, cả anh Kaishi nữa.
- không. Ý chị hỏi là em đưa bao nhiêu người sang. chị thì không sao. Nhưng phải đảm bảo cho người nhà của chị. họ vẫn chưa biết chị là dân xã hội đen đâu. biết chắc họ shock lắm. chị không dám nói. Nhưng có lẽ cũng phải nói thôi.
- dạ.
- được rồi. đến nơi thì gọi cho chị. Em đi thẳng đến nhà chị luôn nhé.
- vâng. Có lẽ cũng sắp đến Việt Nam rồi. em nghĩ bọn chúng giờ này cũng có mặt ở đó rồi. vấn đề chỉ còn là thời gian thôi. chị nên chuẩn bị đón tiếp đi là vừa.- Sakura nói giọng tỉnh nghịch.
- khi nào mà chị chả sẵn sàng. dần thân vào cái nghề này thì chết lúc nào chả biết. phải chuẩn bị tinh thần chứ. Haha.

Đến lúc này mà còn đùa được. thật là nản quá đi mất.

.....

- chị Satomi...- Haya hét toáng lên, nhào đến ôm Satomi- Kim chặt cứng.
  - được rồi mà. Con bé này. Bao giờ mới chịu lớn đây hả?- Satomi cười cười xoa đầu Haya.
  - nó giả nai đấy. sắp lấy chồng đến nơi rồi còn giả vờ không nhẽ.- Sakura thản nhiên trêu.
  - lấy chồng? chị mới đi có mấy ngày mà sao có tin giật gân thế?- nó ngạc nhiên.
  - thì Tamaki chứ ai. Haha.
  - không phải. Sakura trêu em. Không phải đâu. Nói lung tung thôi.- Haya nũng nịu, cái mặt phúng phính, xụ cả ra nhìn yêu không thể tả.
  - haha. chị còn tưởng ai xa lạ chứ. Tamaki thì chị đồng ý cả 2 tay luôn. Thôi. Hai đứa vào nhà còn bàn chuyện. hôm nay không có ai ở nhà cả. chỉ có bà giúp việc thôi.
- Satomi đi trước, Haya và Sakura đi sau, hai người hai bên. Trên khuôn mặt hiện lên sự nghiêm túc, lạnh băng chứ không mang vẻ đùa giỡn như lúc nãy. Ba con người. ba cô gái. Ba chị em.
- vấn đề bây giờ là mình ngồi đợi bọn chúng đến rồi giải quyết hay tự đi tìm bọn chúng trước khi bọn chúng tìm thấy chúng ta. giải quyết xong bọn này em nghĩ chị nên về Nhật một chuyến. giải quyết luôn bằng này đi. chướng mắt quá. Cũng tại ba chị nể tình xưa đấy. không thì cũng dẹp lâu rồi.- Haya bực tức.
  - cứ ngồi đây và chờ bọn chúng đến. chị sẽ nói anh hai đưa ba mẹ đi đâu
- đó một thời gian. Khi mình giải quyết xong chuyện này thì bảo anh đưa ba mẹ về.
- Ngoài cổng có tiếng xe. Hoá ra là anh hai về. nhưng Sakura đã để hai tên đàn em thân tín đứng gác cổng cho an toàn. bọn này không biết Minh là anh trai Satomi nên không cho anh vào.
- tránh ra.- Nó lạnh lùng lên tiếng từ phía sau.
  - vâng. tiểu thư - hai tên đàn em lễ phép trả lời rồi rút lui ra hai bên cổng.
  - Kim. chuyện gì đang xảy ra vậy? hai người này là ai? Sao họ không để anh vào nhà chứ? tại sao bọn họ lại gọi em là tiểu thư? - anh nó bực mình hỏi. anh nó là một doanh nhân thành đạt. gia đình nó lại có công ti cổ phần ở một số nước ở Châu Á, Nhật Bản không ngoại lệ nên anh nó biết tiếng Nhật cũng không có gì là lạ.

- anh về đúng lúc lắm. em có chuyện cần nói với anh. Anh vào nhà đã nào.- nó kéo tay Minh vào nhà.

- Sakura, Haya, đây là anh trai chị, anh Minh. Còn đây là hai đứa em kết nghĩa của em. Sakura và Haya.- nó lần lượt giới thiệu.

- xin chào. Minh lên tiếng trước.

- chào anh.

- vấn đề là em làm ơn giải thích cho anh chuyện gì đang diễn ra vậy?

- được rồi em sẽ giải thích. Anh ngồi xuống đi đã. Hai đứa cũng ngồi đi. Không phải khách sáo.

- anh. chuyện em sắp kể có thể anh sẽ cảm thấy hơi khó tin. Nhưng anh cứ im lặng nghe em kể nhé.- nó chuẩn bị tinh thần cho Minh.

- này. đừng làm anh đau tim chứ. Nói đi anh nghe đây. đừng nói em và hai cô này là kẻ giết người hàng loạt đấy nhé. Cái đó thì anh không tin đâu.- Minh chọc nó.

-không phải kẻ giết người hàng loạt. nhưng gần như thế.- Sakura lạnh lùng lên tiếng.

- này. Anh không đùa đâu.

- Sakura không đùa đâu. bọn em là dân xã hội đen. Anh. Hơn 3 năm qua, kể từ khi em mất trí nhớ và không thể nhớ được mình là ai, em được một gia đình nhận làm con nuôi. họ rất tốt với em. họ xem em như con gái ruột vậy. vấn đề là...gia đình họ nằm trong tổ chức ngầm. hay ở đây còn gọi là dân xã hội đen. Em đã được giáo dục để trở thành một người lãnh đạo trong tương lai. Nghĩa là...không ít lần em đã đối mặt với tử thần. để sinh tồn thì...anh biết đấy...trong xã hội ấy thì kẻ mạnh mới được sống. nên...- nó dừng lại, nhìn anh trai nó như để tìm ra một nét thay đổi trên gương mặt điển trai của Minh.

- anh hơi bất ngờ. nhưng không sao. Em cứ nói tiếp đi.- Minh nói.

- vâng. vấn đề là bây giờ, em có khả năng gặp nguy hiểm. đó là lời giải thích cho tất cả mọi việc anh vừa nhìn thấy, cũng như giải thích cho sự có mặt của Sakura và Haya.

Satomi nói hết mọi chuyện với anh trai nó trong khi anh nó há hốc mồm kinh ngạc. Minh hứa với nó sẽ làm cách nào đó để ba mẹ nó không có mặt ở đây trong vài ngày tới. đổi lại nó phải đồng ý để anh sát cánh cùng nó trong cuộc chiến sắp tới. tuy không muốn anh mình phải dính dáng tới chuyện này nhưng Minh quá cương quyết. nó đành phải chấp nhận yêu cầu của anh.

Minh sắp xếp cho ba một cuộc họp giữa các công ty liên kết. vấn đề là mẹ nó sẽ phải đi cùng ba trong chuyến đi này. điều này nằm trong sự sắp xếp của Minh.

.....

- chị. bọn này đến nhanh hơn em tưởng.- Sakura nói với Satomi đang ngồi trên ghế đệm êm ái sau lưng cô. Sakura đang hướng cặp mắt sắc bén nhìn xuyên qua cửa sổ sang phía trên sân thượng toà nhà đối diện, nơi một vài ánh sáng le lói, phản chiếu ánh mặt trời. đôi mắt của một sát thủ báo cho cô biết có người đang chĩa họng súng vào ngôi nhà này.

- bắt đầu cuộc chơi được rồi chứ chị Satomi? Em chuẩn bị xong rồi nè.- Haya lên tiếng, giọng nói đầy vẻ thích thú. Con bé đang ngắm nghía lại mấy khẩu súng nó vừa ráp xong.

- anh Minh đâu?- không để ý đến lời nói của Sakura và Haya, nó cất tiếng hỏi.

-anh đây.

Anh trai nó bước ra từ phòng tắm, cất tiếng trả lời. về mặt anh hơi hoang mang vì chưa bao giờ anh tham gia vào những chuyện như thế này. mặc dù trước đây Minh cũng nổi tiếng không kém trong giới ăn chơi đất Hà thành. Đánh nhau là chuyện cơm bữa. nhưng tham gia cái trò mạo hiểm lần này thì chưa bao giờ. Tuy hơi hoang mang nhưng có cái gì đó thích thú.

- anh. Em thật không muốn anh tham gia vào chuyện này tý nào. Nghe lời em đi. – nó nói với anh, giọng có chút nài nỉ. quả thật nó không hề muốn anh nó vướng vào vụ rắc rối này. thật sự là nó sợ... sợ nếu không may...sợ nó sẽ mất đi một người yêu thương nó.

- đừng nói thêm nữa nhóc con. Anh đã nói rồi mà. Anh không muốn em đương đầu với nguy hiểm thế đâu. Anh không thích cảm giác phải đứng ngoài nhìn em gặp nguy hiểm đâu.

- em hiểu rồi. vậy thì sẵn sàng vào cuộc thôi. Mà...anh biết dùng súng chứ?

- nói thật thì cũng biết sơ sơ. hồi trước có tham gia một khoá học bắn súng nhưng mà em toàn rủ anh bỏ học đi chơi suốt còn gì.- Minh nheo nheo mắt cười cười.

- vậy hả? vậy thì ổn rồi. Haya, đưa súng cho anh Minh đi.

Nó vẫn ngồi yên một chỗ không

động đậy. Sakura đang hướng khẩu súng bắn tĩa về phía sân thượng toà nhà đối diện.

- 3 tên trên kia. 5 tên còn lại chắc chắn đang nấp quanh nhà. Em sẽ xử lí 3 tên kia nhanh thôi.

phụp...ba tia sáng loé lên liên tiếp...ba cái thân hình như ba cái chấm đen ngã gục xuống từ phía xa. chỉ có Minh là trợn tròn mắt nhìn Sakura kinh ngạc còn nó và Haya thì quá quen với cảnh này rồi nên không lấy gì làm lạ.

18. Chương 18

- Sakura. Có bao giờ em nghĩ chúng ta nên dừng cái trò chém giết này lại chưa?- Satomi hỏi khi Sakura đang hả hê vì thành quả của mình.

- chị sao vậy? sao lại hỏi thế? Em không biết nữa. chị biết lí do vì sao em gia nhập tổ chức của chúng ta mà. chị biết đúng không? vậy thì sao? với em thì từ bỏ hay tiếp tục cũng như nhau cả thôi. Còn chị? chị nghĩ thế nào?

- chị hiểu vì sao 2 đứa gia nhập tổ chức. vì chị. chị biết 2 đứa luôn lo lắng cho chị. chị hiểu điều đó mà. Nhưng... đôi khi chị nghĩ điều này có thật sự tốt cho 2 đứa không? chị làm thế vì chị có lí do đặc biệt. hẳn 2 đứa biết. còn 2 đứa... Sakura...đã khi nào em suy nghĩ tại sao em làm như thế chưa? Em có từng nghĩ em trước đây và em bây giờ nó khác nhau như thế nào chưa? Còn Haya nữa...

- em không muốn nghĩ nhiều thế. Em và Haya như nhau thôi. đều muốn ở bên chị. bọn em đâu sợ nguy hiểm. nếu sợ thì đã không tham gia.chị đừng nói nữa. đừng nghĩ vì chị mà bọn em trở nên thế này. cứ nghĩ vì chị mà bọn em sống có ý nghĩa hơn đi.

- được rồi. chị xin lỗi. chị không nói thế nữa.

- hai người này. giờ này mà còn nói những chuyện ấy hả? nguy hiểm chết người đến nơi mà còn nói chuyện này được.- Minh cắt ngang cuộc trò chuyện của hai đứa. không hiểu sao khi nghe những lời Sakura vừa nói với cô em gái mình, Minh bỗng dưng cảm thấy cô bé Sakura kia có trái tim thật ấm, khác với vẻ bề ngoài lạnh lùng kia. bất giác anh nhìn Sakura mỉm cười nhẹ nhàng.

- mọi người có để ý không? chị Sakura đã xử gọn 3 tên. Nhưng em không thấy động tĩnh gì của 5 tên còn lại. có vẻ như bọn này đang nấp đâu đó quanh nhà này chờ thời cơ. Em nghĩ nên đi xung quanh xem xét tình hình chứ cứ ngồi đây chờ thì nóng ruột chết mất.- con bé Haya quan sát xung quanh này giờ, bây giờ mới mở miệng lên tiếng.

- bình tĩnh đi em. cứ ngồi yên đấy. không được đi đâu hết. bọn chúng sẽ đến hỏi thăm ngay thôi. cứ ngồi đây chuẩn bị màn chào hỏi thật ấn tượng vào.- Satomi cười mỉm với Haya.

cạch...

- chà. chị nói không sai nhỉ? Nhanh hơn em tưởng.

- Haya bên trái. Sakura phải. anh Minh với em đi trước. Tất cả cẩn thận, không được có sơ suất gì đâu đấy.- Satomi ra lệnh ọi người, riêng nó cũng đứng dậy khỏi divăng, tay cầm súng, không quên dắt thanh kiếm quanh thắt lưng. ba nuôi đã dạy nó, một khẩu súng không còn đạn thì chỉ là đồ bỏ đi. Nên nó luôn luôn mang theo thanh kiếm quen thuộc bên mình. Phòng trường hợp bất trắc... Rắc...cả bọn lên đạn. nó mở cửa đi trước, Minh bám theo sát nút còn Haya và Sakura thì đi phía sau yểm trợ.

- không xong. Sakura, cô có chắc chỉ còn lại 5 tên không? Tôi nghĩ nhiều hơn. mọi người không nghe thấy tiếng bước chân à?- Minh nhìn Sakura rồi nhìn nó.

- theo thông tin nhận được thì có 8 tên. Em đã xử 3 tên lúc nãy. Nghĩa là còn 5 tên. Nhưng em cũng thấy có gì đó không ổn thì phải.

- không sao. cẩn thận hơn là được. hô. Đây đâu phải lần đầu gặp chuyện này. Cứ như cách cũ mà giải quyết thôi hai cô nhóc à.

- bọn em thì không có gì đáng lo. chỉ lo anh trai chị thôi.- Sakura lên tiếng.

- suýt. yên lặng nào mấy cô nương. Tôi không lo thì mọi người lo làm gì. cẩn thận đi.

.....

- này cậu. không ai dạy cho cậu là khi đi ám sát một người như tôi thì không nên đi một mình hả?- nó dí khẩu súng ngắn có gắn ống giảm thanh sát thái dương một tên đang đi đơn độc vào căn phòng mà nó đã đứng chờ sẵn. và không đợi tên kia kịp hé răng nói một lời nào...phụp...âm thanh khô khốc vang lên. Nó hạ gục đối thủ không thương tiếc. Minh đứng sau nó rùng mình ớn lạnh vì cảnh tượng vừa chứng kiến. anh không ngờ cô em gái yếu ớt trước đây của mình giờ lại trở thành một sát thủ giết người không chùn tay như thế này.

- xin lỗi anh. Vì sinh tồn thôi. nếu anh sợ thì...

- em đừng nói gì cả. em có thể nào thì vẫn là đứa em gái bé bỏng của anh thôi nhóc con ạ. Anh không sợ. chỉ hơi shock một chút thôi. giờ thì không sao rồi.- không để nó nói hết câu, Minh thì thầm đủ để mình anh và nó nghe thấy.

Nó xoay người vòng tay ôm cổ anh trai mình và hôn phớt lên má anh.

- cảm ơn anh.- nó nhìn anh trai mỉm cười. Minh cũng nhìn cô em gái đáng yêu và cười, một nụ cười ấm áp. Anh đã ngỡ mình mất đi đứa em này, giờ nó lại đang đứng cạnh anh và đối đầu với nguy hiểm. Anh hứa với lòng sẽ bảo vệ Kim đến cùng dù anh phải dùng cả sinh mạng này.

Trên đời này, nó là người anh yêu thương nhất. từ bé, nó luôn quấn quýt bên anh, anh đi đâu nó theo đến đó. đến cả thời gian để yêu anh cũng không có nữa.

- Sakura. Em cá bọn này đến 15 tên chứ chẳng chơi.không biết bên chị Satomi thế nào nhỉ? Em nghe mấy tiếng súng rồi đấy.- Haya ào ào bên tai Sakura. Con bé vừa tĩa gọn 3 tên mà không hề sút mẻ tí ti nào. mới 16 tuổi mà nó cầm súng còn thành thục hơn cầm dũa. Sakura lè lưỡi nhìn con bé.

- này nhóc con. Em nghĩ chị Satomi là ai chứ hả?

- ôi dào. Ai thì cũng là người cả thôi mà.

.....

Nó dùng tay ra hiệu cho Minh nắp sau cánh cửa còn bản thân thì nhẹ nhàng ló đầu ra ngoài xem có động tĩnh gì không. Bầu không khí bao trùm quanh ngôi nhà này thật ảm đạm. một vài xác chết vương vãi trên sàn nhà. Không gian yên tĩnh đến đáng sợ.

...phụp...phụp...phụp... vừa cách cánh cửa chỗ nó đứng một tích tắc trước găm nguyên 3 viên đạn. hú hồn. thoát chết.

Satomi né được đường đạn, nó nhanh chóng nằm xuống sàn lăn một vòng, giơ súng bắn ngay một tên đang nắp phía sau tử. một viên đạn chính xác đến từng milimet ghim sâu giữa trán tên sát thủ xấu số.

lại một tiếng súng vang lên ngay bên tai Satomi. Nó liếc mắt nhìn lại thì thấy Minh- anh trai nó đang đứng quay lưng về phía nó, khẩu súng ngắn trên tay còn chưa kịp hạ xuống. phía xa, một thân hình nữa lại đổ gục xuống. có vẻ như tay anh trai nó đang run thì phải.

- anh... không sao chứ?- nó hỏi gấp gáp.

- Anh ổn. không sao đâu. chỉ hơi bất ngờ một chút thôi...

Minh nói chưa hết câu thì nhìn thấy một ánh sáng le lói phía xa. Không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, anh hét lên:

- Kim...nằm xuống.

Anh lao đến đứng chắn trước mặt em gái mình. mắt nhắm chặt, hai tay ôm gọn thân hình bé bỏng của nó đợi chờ viên đạn đang xé gió lao đến. một giây...hai giây...

- Á...- một tiếng rên nhỏ vang lên. Minh mở mắt ra thì thấy Sakura đang chắn ngang trước mặt hai anh em mình. Bên ngực phải có một dòng máu đỏ bắt đầu thấm qua lớp áo trắng cô đang mặc.

- Sakura...- Satomi hét lên. Không chút do dự, nó chìa thẳng khẩu súng về phía trước nhả một loạt 3 viên đạn vào tên sát thủ vừa bắn Sakura. Minh chạy đến bên Sakura, đỡ thân hình cô không ngã xuống. Sakura thiếp dần trong vòng tay Minh...

.....

Bệnh viện...

Kim, Minh, Haya cùng 6 tên đàn em lo lắng đứng trước cửa phòng cấp cứu, thấp thỏm không yên...

- chị ấy mà xảy ra chuyện gì thì em thề em sẽ san bằng cái bang khốn kiếp này.- Haya nghiêng răng nói.

Kim không nói gì, nhưng ánh mắt thoáng hiện một tia sắc lạnh. nó đứng bật dậy, định dậm bước đi thì bị bàn tay Minh nắm lại.

- Em đi đâu?- anh hỏi bằng giọng lo lắng, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên từng nét mặt.

- Em cần gọi điện một lát.- nó trả lời điềm tĩnh.

- Đừng làm gì khiến anh lo lắng nữa được không?

- em chỉ vào phòng vệ sinh gọi điện thoại một lát thôi mà..anh đừng lo lắng mà. ngồi đây một lát em ra nhé.- nó nắm bàn tay đang lạnh đi của anh trai, an ủi rồi đi thẳng về phía nhà vệ sinh.

19. Chương 19

tút..tút...tút...

-Tiểu...tiểu thư..à nhầm...chị Satomi ả???- đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói ấp úng quen thuộc của Tamaki. nghe giọng nói có vẻ khá ngạc nhiên vì nhận được điện thoại của Kim.

- ừm. cậu khỏe chứ?- nó hỏi thăm. mặc dù giọng nói có vẻ lạnh lùng nhưng bên trong lại chứa đựng sự quan tâm.

- em khỏe ạ. còn chị và mọi người thế nào? chị gọi cho em thế này chắc là có chuyện gì phía không ạ?chuyện Sakura và Haya sang bên đó... giải quyết ổn cả chứ chị?

- tôi gọi cho cậu cũng vì việc này. thay tôi giải quyết hết bọn rác rưởi ấy đi. làm ngay cho tôi.tốt nhất nên xóa sổ tên bọn chúng luôn đi.- nó nói, giọng căm phẫn.

- Chị...có chuyện gì không ổn rồi sao? chuyện này e rằng... hơi khó.- Tamaki thất kinh, lần đầu tiên cậu nghe một mệnh lệnh như thế này từ chủ nhân của mình.

Xét cho cùng đây không phải chuyện dễ dàng gì. Thanh toán một bang phái đối với một bang lớn ở Tokyo như Kantou do họ Koda làm chủ không phải là chuyện khó. nhưng việc này thì khác. đây lại là một bang khá có tiếng tăm ở Hokkaido. không hiểu vì lí do gì mà dám ra quyết định thủ tiêu tiểu thư của một bang phái lớn. phải hiểu rằng, đụng đến Kantou thì chắc bọn này đã có sự chuẩn bị kĩ càng mới dám ra tay. lí do chắc chỉ có một: tranh giành địa bàn. nếu thủ tiêu bang này ngay e rằng sẽ gây náo loạn giới xã hội đen. các bang phái khác chắc chắn sẽ nổi lên cùng một lần để cướp lại địa bàn. sẽ dẫn đến bạo loạn.

- thôi được. tôi biết việc này quá sức cậu. tôi sẽ tự giải quyết. sắp xếp cho tôi một nơi ở kín đáo và bí mật. tôi sẽ bay sang đó bằng chuyến bay sớm nhất trong ngày mai. Đón tôi ở sân bay.- nó thở dài. Mới đoàn tụ với gia đình không lâu, giờ lại đâm đầu vào nguy hiểm thêm

lần nữa. mà thôi. Dù sao thì nó cũng đã quen với việc hôm nay sống không biết mai chết như thế nào rồi. nó không muốn mất đi một người thân nào hết. nên thà rằng nó dấn thân vào hiểm nguy để mọi người được yên bình còn hơn sống trong cảnh thấp thỏm lo sợ.

- vâng. Em sẽ đón chị.

Cúp máy, nó đi ngược trở lại phòng cấp cứu. anh trai nó mệt mỏi tựa đầu vào sau thành ghế, mắt nhắm lại nghiền, hai bàn tay đan lấy nhau thật chặt. nó nhẹ nhàng đến bên Minh, ngồi bên anh trai.

Tín hiệu đèn cấp cứu phía trên tường vụt tắt, cánh cửa bật mở. ông bác sĩ bước ra, tay tháo chiếc khẩu trang màu xanh lá cây quen thuộc xuống. vẻ mặt khá căng thẳng vì cuộc phẫu thuật kéo dài lâu hơn dự kiến ban đầu hơn 1 tiếng. Minh, nó và Haya đứng phắt dậy, lao nhanh đến chỗ bác sĩ.

- chị ấy thế nào hả bác sĩ?- Haya vì quá nôn nóng nên không để ý, cô bé hỏi bằng tiếng Nhật thế nên ông bác sĩ chẳng hiểu cô bé nói gì. Ông lắc đầu. cái lắc đầu tỏ ý không hiểu câu hỏi lại bị mọi người hiểu nhầm thành ca phẫu thuật thất bại, đồng nghĩa với việc Sakura không qua khỏi. nét sững sờ hiện rõ trên 3 khuôn mặt. Haya bắt đầu khóc. Vị bác sĩ kia trông thấy nét mặt của 3 người bọn nó, ông biết mọi người đã hiểu nhầm ý ông.

- Bác sĩ. Thật sự cô ấy không qua khỏi ư?- Minh đau xót hỏi lại bác sĩ.

- ồ không. Mọi người hiểu nhầm ý tôi rồi. tôi tưởng mọi người là người Nhật hay người Hàn Quốc gì đấy nên không hiểu cô bé kia nói gì. ca phẫu thuật rất thành công. Viên đạn đi sát ngay tim. Chỉ lệch một tý nữa là chết.

- nghĩa là... cô ấy không sao phải không bác sĩ?- Minh mừng rỡ hỏi lại. Kim thở phào nhẹ nhõm. Riêng Haya thì vẫn không hiểu gì nên mặt cứ ngơ ra. Đến khi Kim quay sang giải thích, con bé mới nhảy cẫng lên, đưa tay quệt hết nước mắt. nhìn con bé lem nhem như chú mèo nhỏ.

- đúng vậy. bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm. tuy nhiên vẫn đang trong trạng thái hôn mê do ảnh hưởng của thuốc gây mê. Bây giờ chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân qua phòng hồi sức đặc biệt theo yêu cầu của mọi người để gia đình tiện việc chăm sóc.

Ông bác sĩ nói xong, mỉm cười rồi quay người bước đi.

Nó nhìn Sakura đang ngủ qua tấm kính của phòng bệnh. Giờ thì yên tâm rồi. nó mỉm cười. đến lúc nó đi làm cái việc kia rồi. gọi anh Minh và Haya ra ngoài phòng, nó nói:

- anh, em có việc phải rời khỏi đây vài hôm. Anh chăm sóc ba mẹ dùm em nhé. Em chỉ đi khoảng 5 ngày, lâu nhất là một tuần thôi. còn Haya sẽ ở lại nhà chúng ta. Hai người cố gắng chăm sóc Sakura cho đến khi em về nhé.

- nhưng em/ chị đi đâu?- cả Minh và Haya đồng thanh hỏi.

- em đi công việc mà. Vài hôm em về.- nó cười.

- đừng làm gì để mọi người phải lo lắng đấy. đi sớm rồi về.- Minh cốc đầu cô em gái đáng yêu.

- à nhưng bao giờ em đi?

- em đi luôn bây giờ. Anh ở lại với Sakura để Haya ra tiễn em một đoạn nhé. Em có mấy việc cần nói với cô nhóc này.

- ừk. nhớ gọi điện cho anh thường xuyên đấy. nhớ không được tắt máy nghe chưa?
- vâng. - nó cảm thấy ấm áp khi được anh trai yêu thương thế này.
- Nó ôm anh trai một cái thật nhẹ rồi quay người bước đi. Haya đi bên cạnh nó.
- Haya, chị sẽ về Nhật mấy ngày. Mọi việc ở đây chị nhờ em. Bảo vệ gia đình chị cẩn thận giúp chị.
- về Nhật? không phải chị định...giải quyết việc đó đấy chứ? Thế sao không cho em về?- Haya hơi nhướng mày ngạc nhiên.
- chị cần em ở lại đây bảo vệ mọi người. đừng nói cho anh Minh biết chị đi đâu không anh ấy lại lo.
- dạ. em biết rồi. em sẽ không nói đâu. Nhưng chị nhớ cẩn thận đấy. với lại về bên ấy...chị nói với...ừm...với anh Tamaki là em nhớ anh ấy nhé. Nói đừng lo cho em nữa- Haya ngại ngùng, hai má hồng lên đáng yêu khi nhắc đến Tamaki.
- biết rồi cô nương. Tôi không biết thì ai biết nữa. còn đỏ mặt nữa chứ.- Kim trêu con bé làm mặt Haya lại càng hồng hơn. Con bé lay lay cánh tay Kim nũng nịu.
- lớn rồi mà như trẻ con.
- tiểu thư. Sắp đến giờ máy bay cất cánh. Nếu không đi e không kịp chuyến bay này mất.- một tên đàn em cất giọng lễ phép.
- ừ. Thôi buông ra để chị đi.

Haya buông tay Kim. Nó cười rồi bước lên chiếc xe đen bóng đã được mở sẵn cửa. cánh cửa đóng lại khi nó đã yên vị trên băng ghế sau. Chiếc xe rồ ga rồi phóng vút trên đường phố Hà Nội, bỏ đằng sau hai hàng cây hoa sữa thoảng mùi thơm. Phía xa, Haya vẫn còn đứng vẫy tay cho đến khi chiếc xe đi khuất.

20. Chương 20

- chào tiểu thư...- hai hàng người cúi rạp đầu chào đầy tôn kính khi nó đặt chân lên tấm thảm đỏ bước vào casino.
- Nó mỉm cười đầy vẻ kiêu kì, một nụ cười toát lên cái uy nghiêm của một tiểu thư xã hội đen lạnh lùng chính hiệu. ai cũng hiểu nụ cười đó thay ột lời chào.
- Tách...vặn nắm đấm cửa căn phòng đã
- quen thuộc, nó gõ nhẹ từng nhịp chân xuống sàn bước đến bên chiếc bàn làm việc.
- ai? Ko biết quy định hả? vào sao ko gõ cửa?- một giọng nói trầm trầm vang lên, không có vẻ gì người đó sẽ quay đầu nhìn lại. nhưng nó biết giọng nói đó là của ai.
- con nhớ ba ghê...- nhào người qua bàn, nó vòng tay ôm chặt cổ người mà nó cũng gọi là ba ấy- ba nuôi của nó.
- Xoay chiếc ghế lại, ông đứng bật dậy, bất ngờ tát nó một cái khá đau. Nhưng hình như nó không ngạc nhiên lắm vì hành động này của ông mà nó ngạc nhiên nhận ra rằng nó chỉ không lâu mà ba nó hình như già thêm vài tuổi. bắt giắc, giọt nước mắt rơi dài trên má.
- con xin lỗi vì biến mất mà không nói với mọi người.
- con không biết mọi người lo lắng cho con ra sao hả? sao không có trách nhiệm gì hết vậy? ba đã nghĩ ba mất đi đứa con gái một lần nữa rồi.- ông nói giọng cứng rắn, nhưng nó biết ông đang rất xúc động.

- con xin lỗi. con biết con sai khi không liên lạc với mọi người. quả thật ở Việt Nam con đã trải qua một vài chuyện không vui về gì nên con muốn đi đâu đó yên tĩnh một thời gian. Cũng nhờ vậy mà con đã tìm được gia đình của mình.

- con đã tìm được gia đình sao? Nhanh vậy sao? làm cách nào mà...ba...thật sự xin lỗi con. Vì Kaishi mà con phải trải qua những chuyện kinh khủng như vậy.- ba nó khá ngạc nhiên khi nghe nó thông báo về việc này. mặt khác, ông cũng đau xót nhớ lại những lời Tamaki đã kể về chuyện xảy ra với nó khi mọi người ở .

- chuyện đã qua rồi mà ba. Con không sao nữa rồi. đó đâu phải là lỗi của ba hay anh Kaishi đâu. Còn chuyện tìm được gia đình, khi con đang lang thang trên bãi biển thì có một người bạn của con trước kia nhìn thấy...

- được rồi... con về Nhật là đến đây luôn hả? đã ghé qua nhà chưa? mẹ con đã khóc cạn nước mắt vì con rồi đấy. con thật là một đứa trẻ hư, không biết nghe lời.- ba nuôi mỉm cười thở hắt ra, đưa tay xoa đầu nó khi nó đang cố ôm lấy ông từ sau lưng.

- con về đây là đến gặp ba liền nè... định về nhà với ba luôn. Mà...mẹ vẫn khỏe chứ ba?

- còn hỏi nữa...từ hôm không nghe tin tức gì của con bà ấy đứng ngồi không yên, bắt ba lòng sục khắp mọi góc ngách, lại còn cứ hễ nhớ con là khóc không thôi...chỉ có ba là mệt thôi.- ông thở dài.

- con biết lỗi rồi mà...

Hai cha con nó lên chiếc xe đã chuẩn bị sẵn lao thẳng về ngôi biệt thự quen thuộc, một trong hai tổ ấm của nó.

Nhìn thấy nó từ ngoài cửa, mẹ nó đã hốt hải chạy ra. Nó lao đến bên và ôm chầm lấy người mà nó vẫn luôn gọi là mẹ trong suốt mấy năm qua. Nó thật sự yêu quý bà.

Bây giờ thì nó đã hiểu vì sao khi mẹ nó khóc thì rất là mệt...chả ai đỡ được...ngoài nhân vật chính của chúng ta – nó.

Nó ngó nghiêng quanh nhà...Tamaki- anh trai đầu (do có sự nhầm lẫn nên em đặt tên anh trai đầu của nó trùng tên với cậu Tamaki đàn em của Kaishi. mọi người thông cảm) thì đang đi công tác, nó vừa biết lúc này. Nhưng mà không thấy Kaishi đâu. Anh không ở Casino như nó đoán, mà hình như cũng không ở nhà thì phải. không biết đi đâu rồi. trong những ngày rời xa anh, nó thật sự rất nhớ anh nhưng không hiểu vì sao, nó chẳng thể quên ánh mắt anh khi chứng kiến cảnh nó bị xxxx như thế.

- mẹ...anh hai đâu? Sao này giờ con không thấy? ở chỗ ba cũng không thấy.

- nó...cũng chả ai biết nó đi đâu. ở nhà thì nó say bí tỉ...tỉnh lại là đi đến tối mịt mới về. nó đang tự dẫn dắt bản thân về chuyện của con.- mẹ muôi nó nói, vẻ mặt buồn rười rượi.

- chuyện ấy qua rồi. mẹ đừng buồn nữa.- nó ôm vai an ủi bà.

- mà lâu rồi con chưa được ăn cơm mẹ nấu. mẹ làm cho con một bữa thật ngon nhé. Con nhớ quá.- nó mỉm cười nũng nịu.

- được rồi cô nương. Tôi làm liền đây. Không nhèo quá đấy.- bà cười tươi, đi vào bếp, không quên ngoái đầu lại nhìn nó nháy mắt một cái.

- được rồi. con về đây không phải chỉ đơn giản là thăm chúng ta thôi chứ? Còn chuyện gì nữa nào?- ba nó lên tiếng khi nó đang đắm chiêu.

- vâng. Con về đây trước hết là thăm mọi người, sau nữa con có chuyện muốn bàn riêng với ba. Chúng ta vào phòng sách nói chuyện ba nhé.

- ừ.

Ba nó đi trước, nó theo ngay phía sau, cả hai cùng đi vào phòng sách, cũng là phòng bàn công việc của ba nó.

Sau gần 2 tiếng bàn bạc mọi kế hoạch với ba về chuyện định làm, Satomi đứng dậy, rời nhà dong xe đi tìm anh hai. Đi tìm Kaishi.

bước vào một quán bar ồn ào với vẻ mặt lạnh tanh, nó không thèm đếm xỉa đến những lời trêu ghẹo tán tỉnh của lũ con trai xung quanh mà vẫn sải bước kiêu ngạo về một góc bar, nơi được mọi người trong quán luôn quan tâm - chiếc bàn Kaishi đang ngồi. không cần tốn nhiều thời gian nó đã tìm ra vị trí của anh thông qua thiết bị định vị được gắn trong điện thoại.

dưới ánh đèn mờ ảo, anh nó vẫn thế - đẹp trai, lạnh lùng như nó từng

biết.và một điều không thay đổi từ khi nó mới biết anh, đó là vây xung quanh anh toàn con gái. Không hiểu nếu nó tiến lại gần và đứng trước mặt anh ngay bây giờ thì anh sẽ có phản ứng như thế nào nhỉ.

Nó sẽ lãnh trọn một cái tát như ba nó đã làm? Hay anh sẽ lơ nó đi, lạnh lùng với nó như anh đã từng làm? Và có thể không? Anh sẽ ôm nó trong vòng tay ấm áp của anh? Nó không biết nữa. nhưng nó muốn cái gì xảy ra nhỉ? À, nó biết đấy, nó chỉ muốn gặp anh, nhìn anh, nhìn cho vơi bớt nỗi nhớ nhung đã dày vò nó trong những tháng ngày thiếu vắng anh. chỉ cần thế thôi. Nó không đòi hỏi gì hơn.

chỉ nghĩ thế thôi. Nó cũng chẳng để ý đã đi đến gần bàn của anh từ bao giờ. Và một lần nữa, không biết vô tình hay cố ý, nó lại dẫm phải chân của một con bé đang đứng gần đấy, nó biết chắc là một trong những cô gái của anh. Làm gì nhỉ? Xin lỗi chẳng? tất nhiên rồi.

- xin lỗi cô. Tôi vô ý.- nó cười nhẹ nhìn vào đôi mắt đang long lên vì tức giận của con bé kia, không khác con bé nó đã gặp trong buổi đầu đến trường là mấy. nó cười, vì cách đây vài giây, nó đã nghĩ con bé thật xinh. Nụ cười mĩa mai chẳng? Có phải không thì chỉ mình nó hiểu.

- mày là con nào đấy? không biết đây là địa bàn của ai hả? dám dẫm vào chân tao mà chỉ nói một câu xin lỗi là xong hả? máy nghĩ mày là ai chứ? Mày còn cười nữa à... con ranh muốn chết không?

vừa nói, con bé vơ luôn một ly rượu trên bàn định hất lên mặt nó thì đã bị bàn tay của nó giữ lại, ly rượu nằm gọn trong bàn tay nó.

- tôi là ai cô hãy tự hỏi anh ấy đi nhé – nó hất đầu kênh kiệu về phía Kaishi, anh đang ngồi uống từng hớp rượu nhạt nhẽo để quên đi ngày tháng không có Stomi ở bên, có hay đâu nó đang đứng bên cạnh.

- anh Kaishi, con ranh này là ai mà dám ***** với em. Nó bảo em hỏi anh đấy.- con bé nghiêng răng nhả từng chữ ông ẹo với anh nó, nghe mà muốn ói.

Không nhìn lên lấy một lần, anh chẳng thèm quan tâm đến những việc như thế này, cái anh thật sự muốn biết là Satomi của anh đang ở đâu? Cô ấy sống như thế nào? tại sao lại bỏ đi như vậy?

- phiền quá. ***** thì dạy lại nó đi. Nói nhiều làm gì.- anh nói giọng lè nhè.

- haha. Mày nghe rồi đấy. anh ấy đâu biết mày là ai. để tao dạy lại mày nhé. Cho mày biết cách cư xử.

- mày ngậm miệng lại cho tao. Không muốn chết thì biến đi trước khi tao nổi điên. - đến lúc này thì nó sắp phát điên lên thật rồi. anh không nhận ra cả giọng nói của nó, lại còn nói những câu vô tình như thế.

- con này láo. bọn mày lên cho tao. – con kia khoát tay với hai thằng có vẻ như là đàn em.

Không nói thêm câu nào, nó dùng chân hất một cái ghế cạnh đó lên, bay vút trúng vào một trong hai tên.

- không có cửa. – nó nghiêng răng nói trong khi bàn tay gầy mảnh mai của nó đang túm chặt một tay của tên còn lại, vặn xoáy ra phía sau, một chân nó dẫm lên lưng, không để lọt tai tiếng thét của tên đó.

một đám đàn em chạy ừa vào đến bên cạnh nó.

- tiểu thư. Cô không sao chứ ạ? Xin lỗi chúng tôi đến muộn.- một tên đàn em cúi đầu nói lí nhí.

- lời con kia và hai thằng vô dụng này quăng ra ngoài đường cho tôi.

để mớ rác rưởi lại cho đám đàn em xử lý, nó dần từng bước đến trước mặt Kaishi trong khi anh vẫn không ngẩng mặt lên lấy một lần. một vụ lộn xộn xảy ra ngay bên cạnh mà vẫn không làm anh bận tâm. chẳng qua vì chuyện này xảy ra như cơm bữa. không cần quan tâm làm gì cho rách việc. mà anh cũng chẳng có hơi sức mà để ý những chuyện khác nữa.

- Kaishi...anh đứng dậy cho em. Anh đang làm cái quái gì ở đây vậy hả?- nó hét lên, đủ để mọi người quay lại nhìn nó trừng trừng. tất nhiên một vài người biết nó là ai. Đó là những người trong giới như nó. Còn một số thì không biết, đó là những cậu ấm cô chiêu mới lớn học đòi. bọn chúng có thể không biết nó là ai, nhưng tất cả đều biết Kaishi, anh quá nổi tiếng. thật thối mác không biết nó là ai mà có gan dám quát anh hai trong giới xã hội đen như Kaishi.

21. Chương 21

Giường đôi mắt đỏ ngầu lên nhìn, thật chả như dự đoán của nó, anh mỉm cười rồi lại gục mặt xuống bàn.

- lại mơ nữa rồi...- Kaishi thì thầm. trên mặt anh thoáng hiện nét đau khổ.

Satomi chả hiểu gì hết. tại sao anh nhìn thấy nó rồi lại chỉ lẩm bẩm một câu không rõ ràng gì hết.-“lại mơ nữa rồi...” Vậy là sao???

- đưa anh ấy ra xe cho tôi. Phiền quá.- nó chả biết làm gì hơn. Chỉ biết khoát tay ra hiệu gọi hai thằng đàn em đến đỡ Kaishi đưa ra xe. Anh say quá rồi. chả biết gì nữa.

đặt Kaishi yên vị trên chiếc giường quen thuộc, xung quanh là vỏ chai rượu nằm lẫn lóc dưới sàn nhà, nó ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng gạt nhẹ mấy sợi tóc lòa xòa trên gương mặt say ngủ của anh. Trông anh bây giờ như một đứa trẻ, chìm vào giấc ngủ thật yên bình nhưng sao nó thấy khóe mi anh hơi ướt.

thật bất ngờ, nó đặt một nụ hôn phớt lên đôi mắt đang nhắm nghiền của anh. Anh đang nằm ngay trước mặt nó mà sao nó cảm thấy xa xôi quá. nhớ quá.

Còn Kaishi, anh đang chìm trong giấc ngủ. trong mơ, anh thấy Satomi của anh đứng trước mặt anh. Nhưng khi anh giơ tay ra chạm vào thì em tan biến như làn khói mỏng manh. bất giác, một giọt lệ rơi trên khóe mắt.

.....

- ba...con đi đây.- sửa lại chiếc mũ lưỡi trai màu nâu nhạt, nó lại gần bên ba, ôm cổ ông nói nhẹ nhàng.

- con chắc chắn thành công chứ? để thuộc hạ làm cũng được mà. Con đâu cần phải đích thân ra tay chứ.

- Ba...con nói rồi mà...ba đừng lo gì cả. ba quên con gái ba là ai rồi sao. việc này con muốn tự mình giải quyết dứt điểm. ba nghĩ có người có thể làm việc này tốt hơn con sao?- nó mỉm cười.

- nhưng...thôi con đã nói vậy thì ba không cần. nhưng phải cẩn thận đấy.

- vâng.

bước chân ra đến cửa, sức nhớ cái gì đó, nó quay lại, chạy vào phòng của mẹ nuôi nó, bà đang ngồi xem phim. Nó vòng tay ôm qua vai bà, hôn nhẹ lên má bà và thì thầm bên tai. “ con yêu mẹ nhiều lắm” rồi không đợi bà nói câu gì, nó lại chạy ra, tung mình lên chiếc ô tô của Kaishi và chạy thẳng.

.....

Bây giờ nó đang yên vị trên chiếc ghế mây nhỏ trong một căn phòng có rèm buông kín mít. Nó đã chọn căn phòng này để làm địa điểm theo dõi đối tượng của mình. Căn phòng nằm ở tầng 2 một toà chung cư, từ cửa sổ nhìn ra nó có thể thấy rõ từng cử chỉ của con mồi. căn phòng trống không có gì ngoài một chiếc bàn đặt dụng cụ cần thiết cho công việc của nó, một chiếc ghế nhỏ để ngồi, một cái ống nhòm hồng ngoại nhìn được trong đêm và một khẩu Sniper Rifle có gắn ống giảm thanh. việc duy nhất nó làm bây giờ là theo dõi đối tượng và chờ màn đêm buông xuống.

.....

Kaishi chống tay vào thành giường ngồi dậy. anh không biết sao lại nằm trên giường nữa. chẳng phải anh đang uống rượu ở quán bar hay sao? bước từng bước khó nhọc vào nhà tắm, anh xả nước thật mạnh như

muốn xua đi giấc mơ thật buồn vừa rồi. một thằng con trai mạnh mẽ như anh mà lại gục ngã trước một cô gái như Satomi, người khiến anh rơi lệ lại là Satomi. Em đến như một cơn gió, làm tim anh ầm lại, rồi em lại ra đi chóng vánh như khi em đến làm trái tim anh vỡ tan, giá lạnh. Anh khóc vì không giữ nổi người con gái anh yêu, chưa một lần nói cho em biết tình cảm của mình. Anh hối hận vì khi có cơ hội, khi em còn ở bên cạnh thì anh không một lần bày tỏ tình cảm với em, chỉ đến khi em ra đi, khi em biến mất khỏi tầm mắt của anh thì anh mới khóc, mới biết rằng anh đã sai thật nhiều. giá như thời gian có thể quay ngược trở lại, thì anh sẽ không bao giờ để em rời xa anh.

Anh nhớ em nhiều đến nỗi tưởng tượng ra em đã ở trong căn phòng này ít phút trước đây ư? Căn phòng còn vương mùi hương thoang thoảng của em ư? Anh biết anh đang mơ mà.

Bao lâu rồi anh không biết cảnh vật xung quanh đẹp thế? Hình như là từ ngày Satomi đi, anh không còn biết gì nữa ngoài rượu và những giấc mơ.

Nhìn quanh căn phòng quen thuộc, anh tự hỏi rằng ai đã mở cửa sổ, ai đã vén tấm rèm kia lên? ai đã đụng vào đồ đạc của anh? Không thể là người giúp việc hay ba mẹ được. họ biết anh không bao giờ cho phép người khác vào phòng riêng khi chưa được sự đồng ý của anh kia mà.

Khoác chiếc sơ mi trắng lên người, anh đi xuống phòng khách và bắt gặp ba đang ngồi trên chiếc sofa nói chuyện với ai đó. Anh tiến lại gần rồi thả mình một bên ghế, đeo chiếc headphone lên tai, không để ý lắm đến cú điện thoại của ba, xưa nay anh không để tâm lắm đến chuyện riêng tư của những người trong nhà. Anh chỉ định hỏi xem ai đã vào phòng anh nhưng thấy ba đang bận nên thôi.

- bao giờ thì con ra tay? Theo ba tốt nhất là con nên làm ban đêm.

- .....

- ừ. Nó vừa dậy xong, đang ngồi cạnh ba. Con đừng lo. cứ làm cho xong việc đi. nhớ cẩn thận đấy. con phải biết con là bảo bối của ta mà. nếu con xảy ra việc gì thì làm sao ta và mẹ con sống được đây. đừng nói một bang đó, nếu con có làm sao thì ta san bằng hết cái thành phố này.

- .....

- ừ ừ. Thôi thế con cẩn thận nhé. Ba chờ con về ăn tối đấy.

- .....

- ừ. tạm biệt con gái yêu...

Cúp máy xong ông quay ngay sang thằng con quý tử mắng:

- mày cứ định thế này đến bao giờ hả? suốt ngày chỉ biết rượu chè...mày làm khổ ***** vừa thôi chứ? Bao nhiêu tuổi rồi còn làm người bạc đầu như bọn ta phải lo lắng vậy hả? trước đây mày có như vậy đâu sao bây giờ lại thành ra thế này hả?

- thôi mà ba. Con biết rồi.- anh cũng chả hiểu sao mồm thành ra thế này nữa. nhưng cứ mỗi lần nghĩ đến Satomi là anh lại chẳng biết làm gì hơn ngoài việc tìm quên trong men rượu.

Không muốn nói nhau với ba, anh

lặng lẽ đứng dậy, với tay lấy chùm chìa khóa xe rồi đi ra ngoài, vừa đi ra đến cửa thì nghe tiếng mẹ nói với theo:

- Kaishi... đi đâu thì tối nhớ về sớm con nhé. Lâu lắm em gái con mới về. mẹ muốn cả nhà mình cùng ăn cơm.

“em gái”? Satomi? Hình như mẹ anh mới nói lâu lắm “em gái” mới về thì phải. chẳng lẽ...có vẻ như anh phản ứng hơi chậm thì phải.^^. Đôi chân anh dừng bước ngay mép bậc. hình như anh không nghe nhầm. chẳng nhẽ anh lại có thêm một cô em gái nào khác nữa sao?

- em gái? Mẹ nói Satomi ư?- quay ngoắt đầu lại, anh ngạc nhiên hỏi ba.

- chứ mày nghĩ nhà này còn có thêm đứa con gái thứ hai nào sao? Còn ai vào đây nữa. em mày mới về. mày đi đâu thì đi tối nhớ về sớm đấy.- giọng ông lạnh lùng

- Satomi? Là Satomi thật ư? Ba....là Satomi phải không? mọi người không lừa con đấy chứ? Ba...ba nói đi...là Satomi thật chứ?- anh chạy đến lay cánh tay ba, ánh mắt mở to đầy hy vọng.

- cái thằng này...bị gì hả? là em mày chứ ai vào đây nữa. Ba lừa mày làm gì hả? buông tay ba ra nào...làm gì mà như trẻ con thế hả?

- thế bây giờ Satomi đang ở đâu? về rồi sao không ở nhà mà còn đi đâu nữa vậy? Satomi về lâu chưa hả ba? về sao con không biết? với lại sao con lại ở phòng vậy? con nhớ là mình đang ở bar mà. Ai đã đưa con về đây? với lại ai đã vào phòng con dọn dẹp phải không ba?- tò mò, anh đặt một loạt câu hỏi.

- cái thằng này...hỏi gì mà lảm thế? từ từ mà hỏi thôi chứ. Satomi à, nó về lúc sáng cơ nhưng mới đi có việc. trời ơi mày còn không nhớ làm sao mà về được đến nhà nữa hả? là em gái mà lòi mày về chứ ai nữa. nó đến đây tìm mày thấy mày đang nằm gục mặt giữa bàn, say bí tỷ gọi thế nào cũng không dậy nên đưa mày về đây chứ ai nữa. còn việc dọn phòng á, chắc là em mày làm luôn đấy. cả cái nhà này có ai dám đặt chân vào phòng mày ngoài nó đâu.

biết hết những thứ cần hỏi, chẳng nói thêm câu nào với ba, Kaishi chạy biến ra xe, leo lên xe và nổ máy lao vút ra đường để lại ba với ánh mắt ngơ ngác chả hiểu chuyện gì đang xảy ra với thằng con quý tử nữa.

có ai biết đâu anh đang đứng trước một cửa hàng hoa đủ màu sắc, đủ loại. vậy mà anh lại ôm ra xe một bó hoa lớn màu vàng chói như mặt trời. Hoa Hướng Dương- loại hoa Satomi thích nhất. trông anh như vừa sống lại vậy. mấy hôm trước còn như thằng mất hồn, chả ai nhận ra, không ai dám lại gần. thế mà giờ lại vừa đi vừa huýt sáo mới sợ chứ. chả ai hiểu nổi, mỗi mình anh biết tại sao anh lại thay đổi như vậy.^^.

.....

Màn đêm buông xuống. không gian yên ắng đến đáng sợ.chỉ nghe mỗi tiếng thở của nó trong căn phòng tối, ánh sáng le lói từ ngọn đèn nhỏ xíu không đủ để làm sáng không gian. Nhưng đó là mục đích của Satomi.

Sửa lại vị trí của khẩu súng sao cho khớp với đường đi của viên đạn sẽ trúng ngay giữa trán mục tiêu, Satomi vén một phần chiếc rèm cửa sổ ra, nheo mắt nhìn vào chiếc ống nhòm bé xíu gắn chặt trên thành súng. Không hiểu sao lần này nó lại thấy hơi run.từ trước đến giờ lần nào ra tay nó cũng chỉ bắn một phát là xong, không hiểu sao lần này nó có cảm giác khẩu súng thân yêu sẽ tổn kha khá đạn.

22. Chương 22

Satomi bóp cò. Viên đạn lao vút trong không khí, tưởng chừng sẽ trúng ngay mục tiêu nhưng lại có sự cố ngoài ý muốn. viên đạn vừa bay ra khỏi nòng súng thì đúng lúc mục tiêu của nó đi chuyển lệch sang một bên. Và điều gì đến cũng đến. viên đạn làm vỡ tấm kính chắn bảo vệ rồi ghim thẳng vào tường tạo ra một lỗ đen nhỏ, một làn khói mỏng manh còn bay ra. Ngay lập tức tiếng chuông báo động vang lên inh ỏi. hàng trăm tên đàn em vây kín xung quanh căn biệt thự nhỏ. Và lần này thì nó không có cơ hội ra tay lần thứ hai nữa. vị trí nó đang ẩn nấp đã không còn an toàn nữa. hàng trăm ánh laze chiếu thẳng lên căn phòng nhỏ mà nó đang đứng. với kinh nghiệm vốn có trong bao nhiêu năm làm sát thủ, nó tính toán và đưa ra quyết định rút khỏi nơi này chờ cơ hội khác. Nhưng thật không may, đám tay chân của lão kia không phải toàn một đám ăn hại như mọi người vẫn nghĩ. chỉ trong chưa đầy một phút, toàn bộ khu nhà nó đang đứng đã bị vây kín phía dưới, và nó cũng đoán chắc rằng chỉ một vài phút ít ỏi nữa thôi bọn chúng sẽ ập vào căn phòng này. nếu không nhanh chân, nó không dám chắc có thể thoát khỏi vòng vây hàng trăm tên sát thủ cũng ngành như nó không. Dù không chuyên nghiệp được bằng một phần của nó nhưng với số đông, ai dám chắc bọn chúng không thể giết chết nó.

Nhưng, nó không thể chết. nó còn nhiều việc phải làm. Nó còn muốn biết rất nhiều thứ.

Không còn thời gian để suy nghĩ nữa, nó lao thẳng lên tầng trên cùng của tòa chung cư cũ mà nó đang đứng, không quên ôm theo cuộn dây thừng nhỏ có một đầu gắn chiếc móc sắt, vật chuyên dùng để treo tường.

Nó chạy, tai dỏng lên nghe ngóng tiếng những bước chân. Phía dưới nó chừng hai nhịp cầu thang có những tiếng bước chân chạy dồn dập và những tiếng la hét. Nó biết bọn chúng sắp theo kịp nó rồi. không chần chừ, nó giơ chân đá bật cánh cửa tầng thượng rồi ngó mặt sát lan can đủ để nhìn thấy toàn bộ tình hình bên dưới. và may mắn là nó lại tìm thấy thêm một cơ hội nữa để ra tay. mục tiêu của nó đang đứng giữa vòng vây của đám tay chân, nhìn điệu bộ có vẻ khá là thanh thản, hình như hắn quá tự cao cho rằng không ai có thể làm được gì hắn. vậy nên hắn mới ngang nhiên đứng trơ mặt ra đó mà hút thuốc, thản nhiên ngửa mặt lên trời nhà từng vòng khói.

Không do dự, Satomi lên đạn, quyết không bỏ lỡ cơ hội này. Nó không thể để cái tên hạ đẳng này sống thêm một phút nào nữa. Nó lại bóp cò, lần thứ hai sau mấy tháng trời. và lần này, nó không phải thất vọng như lần trước vì trong một tích tắc giữa mặt lên trời, cuộc đời kẻ cầm đầu một bang phái đã chấm dứt bằng một viên đạn bé xíu xuyên ngay giữa trán mà không có cơ hội được nói một lời cuối. thân thể béo núc của hắn đổ ập ra phía sau trước khi đám đàn em kịp hiểu chuyện gì xảy ra. Nó mỉm cười hài lòng với cái phán quyết cuối cùng dành cho kẻ muốn sát hại nó. cứ như một trò chơi. kẻ đi săn lại trở thành con mồi cho chính con mồi của mình.

Nghe tiếng hét thất thanh từ phía dưới, tất cả đám thuộc hạ cứ như bunn rùn hết tay chân, chỉ biết chạy ngược trở xuống đến bên thi thể ông chủ xấu số. không bỏ lỡ cơ hội, Satomi buộc chặt một đầu cuộn dây vào lan can, rồi nắm chặt một đầu đu mình nhảy xuống khe hẹp nhỏ giữa hai toàn nhà. Nhưng không may là cái móc của sợi dây quệt vào chân nó rạch một đường vừa dài vừa sâu làm máu ứa ra. Khi chạm chân được đến mặt đất cũng là lúc nó cảm thấy một bên chân tê dại đi, không còn cảm giác. Chỉ thấy máu thấm qua lớp vải quần.

Lê cái chân rướm máu đến bên chiếc xe của mình, nó mở cửa xe, chui vào, khuôn mặt tái đi vì mất máu quá nhiều. trước khi thoát khỏi chỗ này, nó phải cố gắng làm cho đầu óc mình tỉnh táo. lắc mạnh đầu cho tỉnh, nó đạp ga rồi phóng vút ra khỏi nơi để xe. chiếc xe lao vút với vận tốc 120km/h. thật sự nó không còn nhìn thấy gì hai bên đường cũng như trước mắt nữa. mọi thứ nhòa đi. cho xe chạy chậm lại rồi dừng hẳn bên vệ đường, nó rút máy ra ấn một hàng số mà nó cũng chẳng nhớ nổi là của ai nữa. chỉ biết đó là dãy số xuất hiện đầu tiên trong đầu nó. chuông đổ 2 tiếng, nó không kịp nói câu gì, ngã gục xuống vô lăng, chiếc điện thoại rơi xuống sàn xe, để mặc đầu dây bên kia nói “alo” và gọi tên nó. nó ngất đi.

.....

- alô. Satomi...là em sao? Alô. Trả lời anh đi. Satomi. Em nói gì đi.- Kaishi hét lên trong điện thoại. anh đã hồi hộp, tìm anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực khi số của Satomi hiện lên trên máy anh. Là Satomi chủ động gọi cho anh. Anh vui như muốn phát điên lên. Nhưng sao đầu dây bên kia lại không trả lời. sao Satomi gọi cho anh mà lại không nói gì.

- Kaishi? Satomi vừa gọi cho con sao?- ba anh cất tiếng nói từ phía sau lưng anh.

- vâng. Nhưng Satomi lại không nói gì hết. con nghe như tiếng điện thoại rơi hay va vào đâu đó. Nhưng không nghe thấy Satomi nói gì.

bất chợt một dự cảm không lành len vào lòng ông. Linh tính của ông mách bảo rằng con gái ông có lẽ đang gặp nguy hiểm. không chần chừ, ông lao ngay vào phòng làm việc, Kaishi cũng chạy theo sau ông mặc dù không hiểu cha anh đang muốn làm gì. Và quan trọng hơn cả, anh muốn biết có việc gì đã xảy ra với satomi hay không.

May thay trước khi Satomi đi, ông đã cài đặt thiết bị định vị toàn cầu GPS lên điện thoại cầm tay của con gái để phòng trường hợp không may xảy ra. chỉ mất vài giây và một vài thao tác nhỏ trên bàn phím máy vi tính, ông đã biết vị trí chính xác của Satomi. Hay đúng hơn là vị trí của chiếc điện thoại vì không chắc nó có còn trên người con gái ông nữa không. Khoác vội chiếc áo da, ông với tay lấy cái điều khiển ô tô và lao ra khỏi nhà trước ánh mắt ngạc nhiên của vợ và 2 đứa con trai. Ông không muốn làm vợ mình và mọi người trong gia đình lo lắng nên chỉ nói đi ra ngoài có chút việc. nhưng Kaishi thì tinh ý nhận ra ngay có việc gì đó liên quan tới Satomi. Anh cũng chạy theo ba và giữ áo ông lại.

- ba? Có phải có chuyện gì xảy ra với Satomi không?

- ba không chắc lắm. nhưng có lẽ vậy. bây giờ con hãy gọi mọi người tập hợp lại và đợi ba đến rồi cùng đi. Trên đường đi ba sẽ nói cho con biết. nhanh lên nếu không con bé có thể gặp nguy hiểm.

Không đợi ba giục thêm, Kaishi nhanh tay rút máy ra và nói một tràng dài như ra lệnh, mà đúng là ra lệnh thật. rồi anh ngồi vào xe, bên cạnh ba anh đang cầm lái.

Trên đường đi, ba đã kể

cho anh nghe tất cả mọi chuyện. và bây giờ anh như đang ngồi trên đồng lửa. lo sợ sẽ có chuyện không may xảy ra với cô em gái- cũng là người anh yêu nhất.

Trên đường, một hàng năm chiếc Audi màu bạc nối đuôi nhau lao với vận tốc kinh người. cả hàng xe dừng lại bao quanh một chiếc xe màu đỏ đỗ bên vệ đường. Bên trong một cô gái gục đầu trên tay lái- là Satomi.

tất cả mọi người đều bước hết ra ngoài đứng vây xung quanh chiếc xe làm tất cả mọi người đi đường phải ngoái đầu nhìn vì hiếu kì không biết có chuyện gì đang xảy ra.

Nhanh hơn tất cả mọi người, Kaishi rút trong cốp xe một cây gậy đen dài và đập thẳng vào cửa kính phía sau của chiếc xe để tránh các mảnh vụn của kính có thể làm Satomi bị thương sau khi gọi mãi mà không thấy Satomi cựa quậy. chiếc điện thoại thì rơi chổng chơ trên sàn.

Khi Kaishi bế Satomi ra khỏi xe, tất cả mọi người đều thở phào như trút được gánh nặng trong lòng. Satomi vẫn còn thở. Và chỉ tìm thấy vết thương trên chân. Tuy nhiên hơi thở thì yếu đi một cách rõ rệt. vì mất máu quá nhiều. mọi người đưa nó đến bệnh viện gần nhất.

đứng ngoài phòng chờ, hai người đàn ông dáng vẻ mệt mỏi. một người tóc đã điểm bạc. một cậu thanh niên trên khuôn mặt lộ rõ sự lo lắng. cả hai đều lo lắng nhìn về phía cánh cửa phòng cấp cứu.

23. Chương 23

Đôi mắt hấp háy, rồi mở ra từ từ. nó cảm giác như vừa mới ngủ một giấc dài vậy. đầu đau khủng khiếp. ôi trời! cái chân nó tê rần, không nhấc nổi nữa. lại còn bằng trắng cả một phần đùi nữa. nó mở hẳn đôi mắt tròn đen lấy rồi nhìn khắp căn phòng mà nó đang nằm, rồi ánh mắt dừng lại bên thành giường, nơi một chàng trai đang ngồi trên ghế, đầu áp xuống bàn tay nó...và ngủ ngon lành. Khuôn mặt có vẻ mệt mỏi. nó ngạc nhiên khi thấy mình đang nằm trong bệnh viện, xung quanh toàn là các thiết bị y tế, nhưng cái nó quan tâm nhất là tại sao Kaishi lại ở đây.

Cựa người nhẹ nhàng cố không làm anh thức giấc, nó muốn đi rửa mặt. Satomi nhẹ nhàng rút bàn tay đang nắm hết cảm giác vì có vẻ như anh hai nó dùng bàn tay bé xíu của nó làm gối thì phải. nó nhìn anh, mỉm cười, một chút thắc mắc làm sao anh lại ở đây. Thật khổ sở cho nó khi phải lê cái chân đau nhức xuống khỏi giường. nhưng nó không muốn làm Kaishi thức giấc. có vẻ như anh đã ở bên nó trong khi nó hôn mê thì phải. trông anh mệt mỏi đến thương. Mà chả nhẽ nó lại gọi anh dậy rồi bảo với anh em muốn vào nhà vệ sinh à. Ngượng chết được. thôi thì cố gắng chịu đau còn hơn làm cái việc mất mặt ấy. >_<”(theo=“” nó=“” thì=“” đây=“” là=“” một=“” việc=“” hết=“” sức=“” là=“” mất=“” mặt=“”>

Sau nỗ lực lê lét vào nhà tắm (chính xác là cái nhà tắm đầy ắp vì nó nằm trong một phòng bệnh riêng có đầy đủ tiện nghi mà), nó đặt cái nặng sang một bên, cúi xuống ngó nghiêng vết thương rồi mở vòi nước, chụm hai bàn tay lại rồi hứng lấy tạt nhẹ vào mặt. cảm giác này thật dễ chịu. nó với tay lấy cái khăn mặt treo trên tường còn nguyên mùi mới thấm qua khuôn mặt còn ướt nhẹp. rồi một lần nữa lại nhắm mắt chống nạng đi ra, đặt người lên giường, cố gắng không làm Kaishi thức. Satomi đảm chắc bên ngoài thể nào cũng có mấy tên đàn em đứng canh cửa.

Nó đặt chiếc gối ra sau lưng, kê cao lên rồi chống tay dựa lưng vào tường và...ngắm Kaishi. Sao càng ngày trông anh càng...nói sao nhỉ...càng tiêu tụy. không giống anh những ngày nó mới gặp- lạnh lùng, cao ngạo. không giống anh khi nó và anh đùa giỡn vui vẻ quanh căn nhà- anh như một đứa trẻ mới lớn. mà có cái gì đó phiền muộn. anh gầy hơn trước. nhưng hình như nó thấy trên gương mặt đang ngủ của anh một nét

hạnh phúc phảng phất. chắc nó nhìn nhầm. không biết nữa. chỉ là trực giác của con gái thôi mà. Nó đưa tay sờ nhẹ vào má anh rồi mỉm cười thật hiền. nó thích nhìn anh thế này. Trông ngoan ghê. -^.-

Haizzz. Có vẻ nó đang mệt. muốn nằm. nó trượt người xuống tránh không đụng vào Kaishi. Thật không may, nó làm anh thức giấc. thế là nó giả vờ nhắm nghiền đôi mắt lại như đang ngủ thật.

Kaishi đưa tay che miệng ngáp một cái. Rồi dùng tay vén mấy sợi tóc trên gương mặt say ngủ của Satomi (thì anh đâu biết là nó đã tỉnh mà giả vờ như đang ngủ. bị lừa quả này rồi). bác sĩ đã nói là em gái của anh không sao. Chỉ bị mất máu nhiều quá và ngất đi thôi. Sẽ tỉnh lại sớm. vậy mà một đêm rồi Satomi vẫn chưa tỉnh. Anh bảo ba anh về nhà giải thích với mẹ và anh trai còn anh sẽ ở lại trông Satomi. Bao giờ nó tỉnh anh sẽ gọi ọi người. mà nói thế chứ anh biết chắc thể nào một lát nữa thôi ba mẹ với mọi người sẽ ở đây ngay à xem. Thế nào thì ba anh cũng không giấu nổi việc Satomi bị thương với mẹ và anh trai quá một đêm. Mẹ anh quá hiểu ba anh mà. Ba anh chắc cả đêm bồn chồn ngủ không yên

đâu. Thế nào mẹ anh chả biết chứ. Giấu được một đêm là giỏi lắm rồi. =.=!

Anh miết nhẹ ngón tay lên đôi môi nhợt nhạt của cô em gái. Cầu mong Satomi sớm tỉnh lại. anh cúi đầu ghé sát miệng nói như thì thầm vào tai Satomi : “ bé con tỉnh dậy đi. Anh nhớ em lắm em có biết không hả? em làm anh khổ sở đến phát điên. Nhanh tỉnh dậy đi nào. Anh yêu em, em gái à. Anh yêu em. Anh điên thật rồi. tỉnh dậy đi em”. Rồi anh xiết nhẹ bàn tay ấm của nó, đưa lên ngang tầm khuôn mặt anh và, nó biết, anh vừa áp môi anh vào đó.

Tim nó hồi hộp như muốn vỡ tung ra. Anh yêu nó. anh nói anh yêu nó. cảm giác tồi tệ, đau đớn khi nó nhìn thấy anh quay mặt đi tránh nhìn vào nó khi cái sự việc kia xảy ra đã trôi đi từ bao giờ. Chỉ biết, ngay lúc này đây, nó đang cực kì hạnh phúc vì lời yêu anh nói. Mặc dù có vẻ như anh đang nói với một người đang hôn mê. Biết đâu khi nó tỉnh lại, anh lại cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra hết. nhưng nó mặc kệ. cuối cùng nó cũng biết được tình cảm anh dành cho nó. anh nói anh yêu nó. nó hiểu đây là một lời nói thật lòng. Chả có ai lại đi nói dối với một người đang hôn mê cả. và, nó cũng yêu anh. Yêu anh thật thật nhiều. thật nhiều.

Chắc cũng đến lúc nó nên “tỉnh lại” rồi. ^^ . Nó mỉm cười trong tâm thức. giả vờ lật nhẹ cánh tay, tựa quây người, đôi mắt lơ đãng mở ra một cách khó nhọc. nó giả vờ y như thật ấy.

- hmm....hmm...ôi...- nó “ giả vờ” rên khẽ. Mà đúng nó đang đau thật. thuốc tê đã hết từ bao giờ. Nãy giờ nó không cảm thấy đau là vì đang ngập trong cảm giác hạnh phúc. Giờ thì nó cảm thấy đau chết đi được ấy. híc híc.

Chap 22: anh trai, em gái

- Satomi? –Kaishi khẽ gọi.

Nó hé đôi mắt nhìn anh. Mặt nhăn nhó. Dù muốn cười với anh tươi tươi nhưng mà nó lại đang bị vết thương hành hạ. không cười nổi.

- Satomi. Em...em tỉnh rồi hả? để anh gọi bác sĩ vào khám lại cho em.- Kaishi vui mừng nhìn nó. rồi anh định quay người chạy ào ra cửa gọi bác sĩ thì có cái gì đó đang giữ anh lại. anh ngoảnh mặt lại thì nhìn thấy bàn tay gầy gầy của Satomi đang nắm chặt lấy vạt áo anh. Ngạc nhiên, anh lên tiếng hỏi:

- bé con. Em làm sao vậy? em đau ở đâu hả? đợi anh gọi người đến nhé. – anh tách nhẹ bàn tay nó ra khỏi vạt áo anh nhưng nó cứ nắm chặt không có ý định buông.

- Kaishi. Em...em yêu anh. – nó lí nhí trong cổ. tuy đang bị đau, khuôn mặt có hơi nhăn nhó nhưng ánh mắt nó mở tròn nhìn anh đầy kiên định. Hai má hơi ửng hồng.

Kaishi đứng ngây ra nhìn nó. tay anh còn nắm chặt lấy bàn tay của Satomi. Tuy nó chỉ nói rất bé nhưng trong một không gian yên tĩnh đến dường này thì anh cơ hồ nghe rất rõ ràng. Từng câu từng chữ. Chỉ mỗi tội anh cứ sợ mình đang mơ. Mà anh đâu có mơ. Anh vẫn cảm thấy bàn tay ấm nóng của nó đang run lên khe khẽ, vẫn cảm thấy giọt mồ hôi đang rơi nhẹ trên vầng trán của mình. Nói tóm lại, là anh không mơ. Vậy mà một câu nói của nó ngang bằng sét đánh bên tai. Làm anh cứ đứng như trời trồng không biết nói gì. Cũng chẳng biết phải làm gì.

Mặt đối mặt. hai đôi mắt cứ lặng yên nhìn nhau.

- em...- cả anh và nó đều cũng lúc thốt lên lời.

- anh/em nói trước đi.- lại đồng thanh.

- anh... hình như...vừa rồi...ừm lúc nãy...hình như anh nghe...- anh khá là ngại thò nhìn nó.

- cái đó...em...thôi không có gì. Anh cứ xem như em chưa nói gì hết đi. – nó chối. mặt ửng lên như rắng chiều trông yêu không thể tả. ngại ngùng, nó nhắm mắt không dám nhìn anh. Nhưng anh thì...cương quyết không buông tha cho nó.

- nhưng...nhưng mà...anh nghe thấy em nói...hmm...hmm...

- em đã nói không có gì mà. Em không có nói gì hết. – nó đỏ mặt gắt lên.

- nhưng anh muốn biết thật mà. Anh...em nói lại được không? Anh thật sự muốn nghe mà.- anh bướng bỉnh nói.

- em...em nói...em nói em...em...hmm...em..yêu anh... aaaaaa em không biết . không biết đâu. Đã bảo không có gì mà cứ bắt em nói là sao . em không biết đâu.- nó lúc lắc đầu, giấy giụa cứ như một đứa trẻ con làm nũng. Mỗi tội anh không để nó nói thêm một câu nào hết, đã đặt một nụ hôn nhẹ lên đôi môi đang cong cong hờn dỗi của nó. còn nó...tròn mắt nhìn anh...

Nó ngơ ngác, rồi như kịp hiểu, nó vội đẩy anh ra. Nhưng nó đang bị đau nên chả còn chút sữa lực nào. Làm sao đủ sức đẩy anh ra được. chẳng còn cách nào khác, nó nhe răng cắn anh. Hic.

- cún con. Sao lại cắn anh chứ?- anh rời khỏi miệng nó, trên môi vương chút máu. Mặt nhặn lại vì đau.

- tại..ai bảo anh bắt nạt em.

- anh...anh không có mà. Anh...chỉ là không kiềm được thôi. Anh không biết nữa. chỉ là...anh...anh chỉ muốn...ừm...muốn...hôn em...- Kaishi luống cuống không biết phải giải thích thế nào nữa. tại sao bé con này lại bướng bỉnh vậy chứ. Nói yêu anh mà khi anh chạm nhẹ vào môi thôi lại cắn anh một cái rõ đau. Thật đáng...yêu. >.<>

- anh...

- anh yêu em, Satomi.

Nó

chưa kịp phản ứng lại câu nói của anh thì đột nhiên anh nói vậy. không quá ngạc nhiên, nó khẽ mỉm cười tinh nghịch. Dù rằng cả khuôn mặt đang bừng một màu hồng phấn.

- em biết.

- em biết? sao em biết? – Kaishi ngơ ngác nhìn nó. nó làm anh đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

- không có gì. Chỉ là em biết thế thôi. Ông anh trai gốc ạ. Híc. Giờ thì đi gọi bác sĩ giúp em. Em đau chết mất. – nó cười nhăn nhở.

“ anh trai, em gái” . vừa đi gọi bác sĩ anh vừa lẩm bầm 4 từ này.

Anh rút máy ra gọi cho ba mẹ thông báo Satomi đã tỉnh. Khi mọi người đến nơi, ai cũng không hiểu có chuyện gì mà cả Satomi lẫn Kaishi khuôn mặt cứ mỉm cười không thôi, lại còn đỏ mặt nữa. chẳng ai hiểu nổi.

Bác sĩ sau khi tiêm xong cho Satomi và kê đơn thuốc đưa cho Kaishi thì nó được xuất viện. đây là kết quả của sự không nhẽo của Satomi. Nó ghét cái mùi bệnh viện kinh khủng. chỉ muốn trở về nhà nằm trên chiếc giường quen thuộc của mình, nhìn ra khung cửa sổ nhỏ có khoảng đất đầy hoa hướng dương mà tự tay nó trồng thôi.

Càng ngày, nó càng mất đi sự lạnh lùng cố hữu của một Satomi trước đây. Càng lúc nó càng trở về chính con người thật của mình. Trở về với tính cách của “Kim” ngày nào. Chính bản thân nó và mọi người đều khá là ngạc nhiên trước sự thay đổi này của nó.

Sức khỏe của Satomi hồi phục khá nhanh. Vết thương đã bắt đầu liền lại. nó không còn đau nữa. chỉ có cảm giác ngứa vì miệng vết thương bắt đầu lên da non. Những ngày qua với nó, thật hạnh phúc. Hằng ngày, Kaishi luôn ở bên nó chăm sóc nó như...nói sao nhỉ...như là với một cô người yêu bé nhỏ chứ không phải như một người anh trai chăm sóc em gái. Nhưng cả hai chỉ ngầm hiểu thế thôi. Chứ hai người đều bướng bỉnh chẳng chịu nói ra một câu nào kiểu tình cảm ngọt ngào như hai người đang yêu cả. có chăng cũng chỉ là Kaishi hỏi Satomi “em đỡ đau chưa?”...v.v và v.v ...chỉ thế thôi. Người này đợi người kia lên tiếng. mà lạ lùng. Đáng ra Kaishi phải là người lên tiếng trước chứ đằng này anh cứ im thin thít chẳng chịu nói gì. Đôi lúc làm Satomi bực mình mà chẳng biết làm sao hết.

Ngẫm lại, nó cũng đã rời Việt Nam một thời gian khá lâu. Cũng phải đến hơn nửa tháng chứ chẳng ít. ở đây, nó có gia đình và người nó yêu. Nhưng...ở Việt Nam- quê hương nó, cũng có một gia đình luôn đợi nó trở về- gia đình thật sự của nó. và...cũng có một người con trai luôn mong ngóng nó từng giờ từng phút- người mà trước đây, trước khi mất đi quá khứ, là người...hình như là người nó rất yêu, và hình như...cũng là người nó rất hận.

Dù sao thì nó cũng nên về lại Việt Nam rồi. nó...nó nhớ ba mẹ nó. nhớ anh trai nó. nhớ gia đình đó. Nó có hai gia đình. Cả hai đều yêu thương nó. đôi khi, nằm một mình suy nghĩ, nó cảm thấy nó là người hạnh phúc nhất thế gian này.có lẽ, đến lúc nó nên để hai gia đình gặp mặt.

Chap 23 : gặp mặt

.....

lại một hành trình dài trở về Việt Nam trên chiếc máy bay quen thuộc. nhưng lần này không chỉ có mình nó mà còn có gia đình nó nữa. có ba, có mẹ, có 2 anh. mọi người hồi hộp không kém gì nó. Không biết khi gặp mặt nhau thì sẽ như thế nào nhỉ? Nhưng phải nói đến người hồi hộp nhất chính là Kaishi. Đó là điều tất yếu của cuộc sống.(như lavie ấy). Không chỉ đến Việt Nam gặp mặt gia đình Satomi với mục đích như mọi người, cái mục đích cao cả chính là...làm quen với ông bà nhạc tương lai. Còn phải cố gắng lấy lòng nữa chứ. Vì thế, cả chuyến bay anh không hề chớp mắt nổi một giây nào vì quá ư là hồi hộp.

Lâu lắm rồi ba mẹ nuôi của nó không trở lại Việt Nam. chắc gần nửa đời người rồi. vì thế, khi đặt chân xuống sân bay, mẹ nuôi của nó khoe mắt rưng rưng nhìn cảnh vật xung quanh. Tuy Hà Nội khác Sài Gòn nhiều, nhưng dù sao, mỗi tác đất này đều là cố hương của bà. Bà xúc động lau đi giọt lệ vương trên khoe mắt đã có nếp nhăn vì dòng thời gian vô tình tàn phá.

Satomi ôm chặt lấy bờ vai mẹ, thì thầm một câu nói đùa gì đó làm bà bật cười. rồi kéo vali hành lý đi ra khỏi sân bay. ở phía ngoài, nó chắc mọi người trong gia đình đang đợi nó. Nhưng nó không nói cho cả nhà biết nó sẽ về đây cũng với gia đình đã cư mang nó khi nó mất trí nhớ. Nó muốn cho ba mẹ một sự bất ngờ.

Khi nó và mọi người ra đến cửa, nó trông thấy một cánh tay cầm một bó hoa giơ cao lên vẫy lia lịa, miệng hét to tên nó:- Kim. Là anh trai nó – Minh.

Nó mỉm cười kéo tay mẹ nuôi đi nhanh đến nơi Minh đứng. anh cười tươi ôm cô em gái bé bỏng vào long, máng khê:

- nhóc con...đi lâu thế mà không nhớ nhà hả? đánh cho bây giờ.

Nó mỉm cười nháy mắt với Kaishi làm ai đó xụ mặt đứng phía sau. chắc đang ghen. Anh đâu biết cái tên kia là thằng nào mà dám ôm Satomi của

anh chặt cứng thế kia. Ghen chết được.

Buông Kim ra, Minh ngạc nhiên nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh em gái, phía sau còn có một người đàn ông trung niên và 2 chàng trai. mọi người đều đang mỉm cười nhìn anh và Kim, duy chỉ có cái thằng mặt mũi thì đẹp trai mà nhăn nhó nhìn anh chăm chăm như kiểu muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy.

Kim bật cười với vẻ trẻ con của Kaishi, thăm mắng anh ngốc. nó quay sang cười tươi giới thiệu mọi người với nhau. đến lúc này Kaishi mới vỡ lẽ ra là đi ghen với anh trai của Satomi. Nó lè lưỡi chọc anh làm anh đỏ mặt quay đi, vẫn chưa hết hậm hực vì..anh trai thì cũng không cần phải ôm chặt thế chứ!?? :P.

chiếc xe chạy chậm chậm trên đường để mọi người có thể vừa trò chuyện vừa có thời gian nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Không lâu sau, nó dừng hẳn trước cổng một ngôi nhà có giàn hoa giấy trắng trắng hồng hồng. Kim và Minh bước xuống trước. Nó cười cười bảo:

- đây là nhà ba mẹ con.

- mẹ cũng đoán vậy. - mẹ nuôi mỉm cười phúc hậu nhìn nó, rồi nhìn lên giàn hoa giấy đang nở rộ. thốt lên “đẹp thật”.

Minh kéo hai vali hành lý nặng trĩu đi nhanh vào nhà trước mọi người. anh kêu to:

- ba, mẹ. Kim về rồi. nhà mình có khách. Ba mẹ ra xem ai đến nè.

Trên cầu thang, ba mẹ Kim đang đi xuống. hai người ngạc nhiên với những vị khách lạ đang ngồi trong phòng khách nhà mình. Ông bà chào thân thiện rồi đánh mắt qua con trai, Minh đang mỉm cười lại đưa mắt qua nhìn Kim.

- giới thiệu đi nhóc.- anh nói.

- ba, mẹ. đây là những người đã chăm sóc con khi con mất trí nhớ. Là gia đình thứ hai của con.- nó giới thiệu một lượt tất cả mọi thành viên trong hai gia đình với nhau.

Bao nhiêu cảm xúc như vỡ òa trong căn nhà. Đầu đó, một mảng kí ức buồn vui lẫn lộn ùa về trong từng người. quãng thời gian mà Kim của họ trải qua biết bao nhiêu chuyện. mọi người kể cho nhau nghe những chuyện đã từng xảy ra với nó. Có những chuyện nó nhớ. Là những chuyện từ khi nó mất trí nhớ. Nhưng, rất nhiều chuyện, nó lại không hề có cảm giác gì cứ như thể chuyện đó chưa từng xảy ra với nó vậy. đó là những chuyện trước kia. Khi nó còn là Kim.

Nhìn cảnh mọi người nắm tay nhau thân thiết như đã quen từ lâu, nó lặng lẽ quay mặt ra phía cửa sổ che đi dòng nước mắt đang lăn dài trên gò má. Nó thấy hạnh phúc. bỗng một bàn tay ấm áp xiết nhẹ bàn tay nó rồi khẽ buông ra. Nó nhìn xuống, rồi ngược mắt lên, đập vào mắt nó là nụ cười toe toét của ai đấy. trông thật đáng ghét, nhưng nó lại thấy ấm áp biết bao. Kim biết anh không dám nắm tay nó lâu vì sợ mọi người trông thấy. Nó lau nước mắt rồi mỉm cười nhìn anh trìu mến. nếu ở một nơi nào khác chỉ có riêng hai đứa, chắc nó đã ngã vào lòng anh rồi.

.....

tiếng chuông cửa vang lên...

Nó ra mở cửa, đứng trước cửa là Khánh. Nó thật sự không hy vọng anh đến vào lúc này. thật không đúng lúc. Vì trong nhà không chỉ có nó, mà còn có Kaishi nữa.

- em không mời anh vào nhà sao? Bé.- Khánh cười, đưa tay ra định cốc đầu nó như vẫn thường làm trước đây, nhưng lần này, bàn tay anh rơi vào khoảng không vì Kim đã tránh qua một bên. hệt hắng một xiu, anh nắm chặt tay, đưa xuống. Nó cười như không cười:

- anh Minh không ở nhà. Hi. Anh vào nhà đợi anh ấy một lát em gọi anh ấy về.- nó mở cổng rồi né sang một bên để Khánh dắt xe vào.

- ủa. ai bảo anh đến gặp ông anh của em. Anh đến gặp em gái ông ý chứ. ngốc.- anh nhăn nhăn trán.

Kim cười. chẳng hiểu sao nữa. nó không biết phải đối mặt với chuyện này thế nào. Thôi đến đâu thì đến.

- em ở nhà một mình sao? Mọi người đâu hết rồi? – Khánh hỏi khi đã yên vị trên chiếc sofa trong phòng khách.

- nhà em có khách. ba mẹ em đi chơi hết rồi. anh Minh đi với bạn. – nó chẳng đề cập gì đến còn một người nữa đang ngủ trên phòng anh trai nó – là Kaishi.

Đang nói chuyện với Khánh, tiếng Kaishi vang lên phía sau lưng làm nó giật mình. Còn Khánh, anh cũng ngạc nhiên không kém vì không ngờ còn có chàng trai lạ trong nhà.

Hơi khó xử, nó giới thiệu hai người với nhau. Cũng chẳng biết giới thiệu kiểu gì nữa, nó đành nói rằng Kaishi là anh hai nó, còn Khánh là bạn của nó trước đây. Hai chàng trai, chẳng ai vừa lòng với đáp án đó. họ nhìn nhau vẻ khó hiểu. còn nó, thì khó xử. chẳng lẽ nói rằng một bên là người yêu cũ. một là ng yêu mới. mà, nó cũng chẳng nhớ nổi mối quan hệ của nó với Khánh là như thế nào nữa. nó chỉ biết, anh rất tốt với nó. Nó cảm nhận được tình cảm của anh dành cho nó nhưng nó không biết phải cư xử như thế nào. thật là một mớ bòng bong.

Hai chàng trai nhìn nhau, rồi như chợt nhận ra một cái gì đó, cả hai cũng ngó người. thì ra họ đã gặp nhau một lần. đó là lần Khánh tìm ra Kim, Kim ngất phải vào viện và Kaishi

đã đến đó.

Như có chung một cảm giác, cả hai đều nhận ra rằng, mối quan hệ của người kia với Kim- Satomi không đơn giản như lời giới thiệu.

24. Chương 24

Nó muốn ba mẹ nuôi ở Việt Nam lâu hơn nữa, để nó có thể chăm sóc tất cả mọi người, nhưng ba mẹ nuôi và hai anh phải trở về Nhật. dù sao, cũng đã gần nửa tháng rồi. còn bao nhiêu việc đang đợi mọi người ở nhà nữa.

các ông bố bà mẹ lưu luyến không nỡ chia tay. Ba mẹ nó hứa sẽ sắp xếp thời gian sang Nhật chơi. Xem như là đi du lịch. Có vẻ hai ông anh đầu của nó thì rất hợp nhau. điểm chung ư? cả hai đều làm trong ngành kinh doanh. lại còn có chung đứa em gái đáng yêu nữa chứ. ^^.

Nó không muốn xa Kaishi. Và nó biết anh cũng thế. Đêm trước khi ra sân bay, anh ôm nó trong vòng tay. thật lâu. thật lâu. Hai bàn tay xiết chặt tìm kiếm hơi ấm. lần đầu, à mà không, lần thứ hai, nó nói câu “em yêu anh”. Nó đã kể cho anh nghe về Khánh qua những gì nó được nghe về anh. Vì nó đâu có nhớ. nó cảm thấy không cần thiết phải giấu anh chuyện về Khánh. Và, nó cũng nói với Khánh về Kaishi. Nó không muốn làm Khánh tổn thương. Nhưng nó biết phải làm sao khi anh cứ ngày ngày quan tâm đến nó, xem nó như một cô người yêu bé bỏng. nó đâu biết anh đang muốn bù đắp lại những tổn thương nào đó sâu trong lòng nó. Nó đâu nhớ.

Chia tay. chẳng ai muốn. khó ngăn được nước mắt. nhưng biết làm sao. Nó vẫn ở lại Việt Nam. Còn ba mẹ nuôi, anh cả, và Kaishi phải trở về Nhật. nó chẳng muốn thế tý nào. với nó, đâu cũng là gia đình. Đâu cũng là nơi nó muốn ở lại. đâu cũng là nơi nó yêu thương. Ôm chặt mọi người trong cánh tay nhỏ bé, nó rơi nước mắt. từng lời dặn dò ân cần dành cho nhau, từng lời hứa hẹn...rồi cũng đến lúc chia tay.

- không sao mà. Con sẽ lại sang sớm với mọi người mà. Lần này con sẽ mang ba mẹ con theo nữa. hì hì – nó cười toe. An ủi ba mẹ nuôi.

- mẹ chẳng muốn xa con tý nào.- mẹ nuôi nước mắt rưng rưng ôm chặt nó.

- kìa mẹ. đừng khóc nữa. xấu ghê. Vài hôm nữa con lại về. không sao đâu mà. Có khi mẹ còn chẳng kịp nhớ thì con đã về rồi ấy chứ.

- ừ. về sớm với ba mẹ. mọi người sẽ nhớ con lắm đấy.

đứng cách một tấm kính, nó ôm vai mẹ, nhìn ra sân bay. chiếc máy bay chạy dài trên đường băng rồi lao lên không trung để lại phía sau những ánh mắt đang dõi theo.

.....

1 tháng sau...nhà Kim...

- Kim. Cho anh cơ hội bù đắp cho em được không? Anh xin em đấy.- Khánh đau khổ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Kim.

Nó đã nói rõ ràng với Khánh. rằng, người nó yêu không còn là anh nữa. nó không nhớ trước đây anh và nó như thế nào. Đôi khi, lúc buồn, nó bất chợt nhận ra một thứ gì đó gọi là cảm xúc. Nó nhớ đến Khánh. một tý cảm giác rằng hình như anh đã từng là người rất quan trọng với nó. Nhưng người nó yêu, bây giờ là Kaishi.

- em thật sự xin lỗi. nhưng em không muốn bất kì ai tổn thương vì em hết. thực sự em không biết trước đây em với anh như thế nào. Em hiểu rằng anh rất quan tâm đến em. Nhưng, em...em yêu Kaishi. Em xin lỗi.

- em...thật sự không thể nhớ nổi dù chỉ một chút nào tình cảm của chúng ta đã từng có với nhau hay sao? – anh như một kẻ lạc đường đang cố kiếm tìm một hy vọng mong manh.

Nó lắc đầu, khuôn mặt buồn rười rượi. lại thốt nên lời xin lỗi vô tri.

Khánh buông tay Kim ra. Anh bất lực. cảm thấy thật sự bất lực. anh mất Kim thật rồi. một sai lầm không đáng có để anh mất Kim mãi mãi. nếu có thể, anh chỉ cầu xin thượng đế một điều thôi. Cho anh được chết như đáng ra anh phải thế. mất Kim, với anh, cũng như chết đi rồi. tưởng rằng sẽ phải chết, rồi làm người con gái anh yêu tổn thương. Nhưng mình lại không chết. cuối cùng lại mất đi người đó.

Anh đứng dậy đi ra cửa, mỉm cười. trong ánh mắt ẩn vài giọt lệ. không rơi. Đau. Chua xót. Kim tiễn anh ra cổng. bất chợt, anh quay lại , nhìn sâu vào mắt nó.

- cho anh ôm em lần cuối, như trước đây, được không em?- anh nói như thì thầm.

lưỡng lự, cuối cùng, nó cũng đứng yên để mặc anh ôm. Cái ôm thật chặt như thể nếu anh buông ra, nó sẽ mãi không là của anh nữa.

Phía sau lưng, một đôi mắt sưng sờ nhìn nó đang trong vòng tay một người con trai khác.

- Satomi...em...- lấp bắp...

Thoát khỏi vòng tay Khánh, nó quay người lại, phía sau, Kaishi đang ngạc nhiên lẫn tức giận nhìn nó và Khánh. Không để nó có cơ hội giải thích, anh leo lên xe, đóng sập cửa lại. chiếc xe lao vút đi.

một chút sưng sờ. nó chơi với chạy theo.

- Kaishi... khoan đã nào...chờ em với...nghe em giải thích đã nào.- nó vừa hét vừa chạy bộ theo sau xe của Kaishi.

một chút đau đốn xót xa, Khánh cũng chạy theo nó.

- Kim, đợi anh với. em dừng lại đi. Không đuổi kịp đâu. đừng đuổi theo nữa.- phía sau nó, Khánh đang hốt hải chạy theo.

Nhưng nó cứ chạy, cứ đuổi, không còn nghe những lời Khánh nói. Nó biết nó yêu Kaishi và anh cũng yêu nó. Nó phải nói cho anh biết. nó không để ý mình đã lao thẳng ra đường... và...

...KẾT...

1 đôi bàn tay xô nó tránh khỏi chiếc xe tải đang lướt như bay về phía nó. Thân hình Khánh văng lên rồi rơi xuống ngay trước mũi chiếc xe. Máu bắt đầu chảy. Nó ngồi yên bất động nhìn người con trai đang nằm trước mặt nó. Máu chảy đầm đìa. Gương mặt nó ngơ ngác, thất thần. đôi mắt mở to vô hồn. Từng dòng, từng dòng kí ức như ủa về trong nó. Nó nhận ra gương mặt ấy. gương mặt thân quen. Nó thật sự đã nhận ra gương mặt ấy. gương mặt của người con trai vừa dang đôi tay bảo vệ nó. Người nó đã từng yêu, rất rất yêu. Cũng là người nó đã từng hận nhất trên đời.

Tại sao? Tại sao nó không nhớ ra sớm hơn? tại sao vậy? sao đến bây giờ nó mới nhớ ra? Bao nhiêu câu hỏi lẫn lộn trong đầu nó.

Nó chống tay đứng dậy, cất từng bước loạng choạng đến bên Khánh. Nó lay người anh, nắm chặt đôi vai anh và lay. Đôi mắt ráo hoảnh vô hồn.

- Anh...dậy đi anh. mở mắt ra nhìn em đi. Em nhớ anh mà. Em nhớ ra anh là ai mà. dậy đi anh. Em là Kim mà.- nó nói trong vô thức. bàn tay nó đỡ một bên đầu Khánh. Nó thấy một chất lỏng ấm, nhớt nháp màu đỏ tươi đang chảy ra. nhiều thật nhiều. nó đưa bàn tay lên trước mặt và...nhìn. Nó nhận ra đó là máu. Anh đang chảy máu kìa. Nó lay vai anh thật mạnh. Nó hét lên như điên dại:

- Anh dậy đi...nhìn em đây này...Là em mà. dậy đi anh... đừng nằm thế mà.

Nó khóc. Hai hàng nước mắt rơi ướt nhoè khuôn mặt. Nó đau. Nó sợ. cảm giác đau đớn, sợ hãi len vào lòng nó. sợ Khánh sẽ ra đi.

Bỗng...một bàn tay lạnh lạnh run run đưa lên gạt nhẹ hàng nước mắt trên đôi gò má nhợt nhạt của nó.

- cuối cùng...em cũng nhớ. Anh xin lỗi. xin lỗi em...Em đừng khóc...anh không sao mà...nín đi em...- Khánh gượng cười khó nhọc thì thầm.

Nó nắm chặt đôi bàn tay đang lạnh dần đi của anh. Tiếng còi xe cấp cứu vang lên. Nó chẳng nghe thấy gì nữa. đầu nó bây giờ trống rỗng.

- Kim...hãy sống thật hạnh phúc...hạnh phúc...luôn cả phần của anh...em nhé...anh...anh sẽ dõi theo em...sẽ...cầu nguyện...cho em luôn tươi cười...như em của trước đây...đừng khóc...anh...thích nhìn em...cười hơn...- Khánh nói trong hơi thở đứt quãng.

- không...anh phải sống...em không cho phép anh bỏ cuộc như em đã từng làm. Cố gắng lên đi anh.- nó lắc đầu, cố xua đi ý nghĩ rằng anh sẽ ra đi.

- em...là của Kaishi...cậu ấy sẽ chăm sóc em...tốt hơn anh...anh...mệt lắm...- Khánh thì thào.

- em không cần...em không cần đâu. Em cần anh.

- anh yêu em...mãi mãi...yêu em...anh...buồn ngủ quá...- mắt Khánh bắt đầu khép dần lại. khép dần, rồi nhắm hẳn. bàn tay buông thõng xuống. rời khỏi bàn tay gầy gầy xương xương của Kim. Nó ngơ ngác.

- anh..... mở mắt ra đi anh...đừng ngủ mà...đừng đi mà...dậy đi anh...đừng đi mà...- nó hét lên đau đớn rồi lịm dần đi trên đôi tay ấm áp của một vị bác sĩ có gương mặt khá trẻ.

Chap 25: Tỉnh

Chiều, tỉnh giấc trên chiếc giường quen thuộc, trong căn phòng thân yêu. Đầu Kim rất đau, đau lắm. bao nhiêu chuyện ùa về. đầu nó như muốn nổ tung ra. Kim định thần cố gắng thư thái đầu óc. Đưa mắt nhìn xung quanh, nó “à” lên, hóa ra tất cả chỉ là một giấc mơ!? Nó vẫn ở trong phòng, nằm trên giường và...mới ngủ dậy.

Nó đã tưởng như thế đấy.

Định ninh rằng mình vừa ngủ mơ, như mọi ngày nó sẽ bước xuống lầu, sẽ trông thấy ba và anh trai đang vừa xem đã bóng vừa cười, thỉnh thoảng quay qua người kia bình luận một vài câu gì đó. Rồi nó sẽ vào bếp, với tay lấy trộm vài mẩu bánh mì mẹ nó vừa rán xong, nhắm nhở vừa cười vừa mút ngón tay chùn chụt khi mẹ phát hiện ra và mắng yêu nó: “- bố cô, lớn rồi mà cứ như con nít ấy”.^>

Nhưng...có cái gì đó hình như không phải.

Vừa đặt chân xuống bậc thang cuối cùng, nó nhìn thấy thật nhiều người. có những người nó đã hy vọng là nhân vật xuất hiện trong giấc mơ- 1 cơn ác mộng. Nó đã hy vọng đó chỉ là mơ thôi. Mơ thôi mà.

Trong phòng khách có ba, có mẹ, anh trai... còn có...Sakura, và Kaishi.

Mọi người...không phải là mơ...

Tất cả đang ngồi trong phòng khách. Một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy toàn bộ căn phòng. Kim lắc đầu, cố xua đi cái ý nghĩ kinh khủng vừa lóe lên trong đầu. bất chợt nó bước hụt chân và ngã nhào xuống sàn nhà. Mọi người giật mình bởi tiếng động, tất cả đều hướng ánh mắt về phía chân cầu thang. Không hện, mọi người kêu tên nó rồi đứng dậy chạy về phía nó. Không đợi mọi người đỡ, nó đã khó nhọc chống tay ngồi dậy nhưng đôi chân không nghe theo sự điều khiển của trí óc lại khụy xuống. Kim được Minh và Kaishi mỗi người dìu một bên đi lại

ngồi trên ghế.

Có tiếng khóc khe khẽ vang lên. Mẹ nó len lén đưa tay chùi vội khóe mắt. Ba nó ôm chặt vai vợ như ẩn ủi, vỗ về.

- ba, mẹ, con...anh ấy?...- Kim không biết phải diễn đạt cái ý nghĩ trong đầu thành lời nói. Hay đúng hơn là một câu hỏi.

- không sao, Khánh không sao. Em yên tâm.- Minh xiết *** hai bàn tay, cứng giọng nói với em gái.

- không sao? Không sao thật chứ? Anh...không lừa em chứ? Em...rõ ràng em thấy...anh ấy...rất nhiều máu trên đầu...- Kim đưa hai bàn tay ra trước mặt rồi nhìn chờ dẫn vào đó.

- chị Satomi...- Sakura ngồi đối diện với tay nắm lấy hai bàn tay đang lạnh đi của nó.

- Sakura....nói cho chị biết anh ấy sao rồi. đừng giấu chị.- Kim quay qua hỏi Sakura, ánh mắt nó như nài nỉ.

- Chị...người đó, anh ấy không chết. đang...đang nằm trong bệnh viện. nhưng...nhưng...- Sakura không dám nói hết câu, cô hướng ánh mắt nhìn mọi người như cầu cứu.

- nhưng Kim, Khánh chưa tỉnh. Các bác sĩ nói cậu ấy tuy được cứu sống nhưng do chấn thương quá mạnh, lại thêm hình như trước đó lại chịu đả kích về tâm lý lớn nên...khó có khả năng tỉnh lại...tuy sống nhưng...-Minh đỡ lời cho Sakura. Càng còn cách nào, anh đành phải nói toàn bộ cho em gái. Trước sau gì Kim cũng biết. thà nói trước để nó chuẩn bị tâm lý.

- anh ấy...anh ấy có thể tỉnh lại không? Có thể...đúng không? Sẽ tỉnh mà...- nó cố kiếm tìm một hy vọng mong manh. Lệ tràn hai khóe mắt. đôi môi mím chặt đến rướm máu. Tất cả chỉ để kiềm chế những cảm xúc hỗn loạn trong lòng.

.

.

.

Ân hận...

.

.

.

Xót xa...

.

.

.

Đau đớn...

- kìa Kim. Con bình tỉnh lại đi. Nó sẽ không sao đâu.- ba nó cố gắng an ủi.

- con...con muốn đến bệnh viện. – nó thì thảo yếu ớt. nó muốn nhìn thấy anh. Muốn chạm vào anh để cảm nhận được một chút hơi ấm của anh, đủ để nó tin rằng anh vẫn còn sống.

.....

Lặng yên...

Kim ngồi bên giường bệnh của Khánh. Căn phòng trắng toát bốc lên mùi thuốc sát trùng khó chịu.

Tiếng đồng hồ treo tường cứ tích tắc...tích tắc chậm rãi vang lên từng nhịp đều đặn.

Flash

- Nhớ anh không?- Khánh nhéo mũi Kim, cười hỏi.
- Đoán xem? Nhớ từng giây đấy.
- Em nghe đi, thấy không? Tiếng đồng hồ đấy. Anh nói em biết, em nhớ anh từng giây thì anh nhớ em từng tích tắc.- anh chỉ tay vào chiếc đồng hồ đeo tay mà nó vừa tặng cho anh nhân ngày sinh nhật.
- Học ở đâu mấy câu sến thế hả? ơ? Mà em tưởng giây với tích tắc giống nhau mà? – Kim lẩm bẩm, mặt hiện vẻ “ngu ngu”.
- ừ thì giống nhau, anh có nói khác nhau đâu. Nghĩa là em nhớ anh bằng anh nhớ em mà. Ha ha. Em ngốc thật đấy.- anh cười gian tà.
- Á. Dám lừa em hả? anh giỏi ha. Lại trêu em nữa.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/angels-memory-ky-uc-thien-than>